CAMARAZI DE FRONT

SVEN HASSEL

BDP

Pagină intenționat goală

ALTE TITLURI GĂSIȚI
AICI

Contact:
blu.duaine@protonmail.com

Sven Hassel

Integrala Sven Hassel

Volumul III

CAMARAZI DE FRONT

FRONTKAMMERATER
1960

Traducere: **RADU PONTBRIANT**

Format electronic și copertă:
ANTON BUDILEANU

UUID: *8ebe43bc-a11b-42b9-bb27-8bb14f2735d5*
Data versiunii curente: *02-12-2023*

Pagină intenționat goală

CUPRINS

DESPRE AUTOR

SVEN HASSEL (19 apr. 1917 – 21 sept. 2012) pe numele său adevărat, Sven Pedersen, s-a născut la Frederiksborg, în Danemarca, într-o familie de oameni simpli, muncitori.

La vîrsta de 14 ani, Sven Hassel intra în marina comercială, ca mus. În anul 1936, și-a efectuat serviciul militar, iar în anul următor, din cauza șomajului crescut din Danemarca, s-a înrolat voluntar în armata germană. Într-un interviu din 1990 a declarat: *S-a întîmplat ca Germania să fie mai aproape decît Anglia, astfel că am fost naturalizat pentru a putea intra în armata germană.* A participat la invazia Poloniei și a luptat pe toate fronturile, cu excepția celui african. A petrecut patru ani în lagărele de prizonieri sovietice.

În 1949, Sven Hassel a fost eliberat și doi ani mai tîrziu s-a căsătorit cu Dorthe Jensen, cea care l-a încurajat să-și descrie experiențele din război. Prima lui carte—*Legiunea blestemaților*—a fost publicată în 1953. În total, a publicat 14 romane, care au fost traduse în optsprezece limbi.

Priviți această carte mai degrabă ca pe un roman documentar, decît ca o autobiografie, în primul rînd pentru că aceasta este dorința lui Sven Hassel. În Danemarca a fost prezentat inițial în formă autobiografică. Deși povestea este, în cuvintele autorului, „nouăzeci la sută de fapt”, acesta a preluat cîteva dintre numeroasele episoade din experiențele altora.

§

Sven Hassel a lăsat în urma sa o carieră de excepție și o adevărată experiență de viață. Autorul și-a dorit ca scrierile sale să arate ororile războiului, în speranța că generațiile tinere își vor dedica existența salvării oamenilor, și nu distrugerii lor.

Cea mai neînsemnată durere a degetului tău cel mic e pentru mine mai dureroasă decît moartea a milioane de oameni.

Pagină intenționat goală

Trenul–spital auxiliar 877 Est

Am fost aduși la Centrul de pansare, unde murdăria noastră respingătoare și paraziții ce ne colcăiau pe rănile deschise l-au făcut pe chirurg să turbeze de furie.

— Nu mi-a fost dat în viața mea să văd asemenea porci! exclamă el.

Medicul acesta foarte tînăr, proaspăt ieșit din școala de la Graz nu văzuse, într-adevăr, mare lucru în viața lui. Micuțul îl blagoslovi cu o ploaie de înjurături, ceea ce i-a sporit și mai mult furia. Se jură pe onoarea lui de soldat că va fi aspru pedepsit, dacă bineînțeles va scăpa cu viață. Pînă atunci se distră cu delicii auzindu-l cum zbiară în timp ce îi scotea schijele de obuz care împănau muntele acesta de carne.

Tînărul medic nu știa altceva, nu era decît un copil care nu avea să mai crească. Fu împușcat trei săptămîni mai tîrziu, legat de un plop. Operase un general ce fusese mușcat de o viperă și generalul murise sub cuțitul copilului. Chirurgul Statului Major fiind beat, nu putuse face operația, însă cineva ceruse anchetă, iar chirurgul de la Statul Major se grăbi să dea vina pe tînărul său coleg. Incompetență și neîndeplinire a datoriei, declarase Consiliul de Război. Tînărul zbieră necuviincios în timp ce era legat de plop, au trebuit patru oameni să-l care și au observat că inima i se zbătea să-i spargă pieptul. Soldații l-au îmbărbătat spunîndu-i că trebuie să se poarte ca un bărbat. Dar e tare greu să fi bărbat cînd nu ai decît 23 de ani și iluzia că ești cineva pentru că ai două stele la mînecă.

Cei din pluton au povestit că a fost o execuție urîtă. Erau vechi infanteriști care văzuseră multe! Așii Regimentului 94.

Gerul tăia în orice materie vie ori moartă, precum o lamă înroșită în foc. În depărtare, se auzea cum trozneau arborii în pădure. Locomotiva, care trăgea lungul tren sanitar, fluiera vaietul ei sfîșietor și pînă

și vaporii albi păreau reci în această zi de iarnă rusească. Mecanicii purtau căciuli grele de blană și scurte îmblănite. Sute de răniți zăceau îngrămădiți în vagoanele de marfă însemnate cu mari cruci roșii, iar zăpada spulberată de pe rambleu de goana trenului pătrundea în vîrtejuri prin pereții acoperiți cu promoroacă.

Zăceam în vagonul 48, împreună cu Micuțul și cu Legionarul. Micuțului îi pătrunsese o schijă în spate, iar o mină îi smulsese jumătate din fese. Era culcat pe burtă, în paie.

— Nu crezi că-i rost de-un chiul zdravăn? Vreau să zic cu fesa asta care i-a rămas lui Ivan?

Legionarul, care își privea toată ziua în oglindă nenumăratele stricăciuni personale, se porni să rîdă încetișor.

— Ești mare și prost. În batalioanele disciplinare nu poți chiuli decît atunci cînd ți-ai lăsat și capul. Tu însă te vei întoarce pe front să-ți lași jumătatea cealaltă de fund.

Micuțul recăzu pe paie blestemînd. Legionarul îl bătu pe umeri.

— Liniștește-te, porc mare ce ești, altfel riști să te arunce jos din vagon la următoarea debarcare a eroilor defuncți!

Ceva mai încolo, lîngă perete, Huber încetase cu răcnetele.

— Cred că a crăpat, șopti Micuțul.

— Da, și nu va fi singurul, murmură Legionarul, ștergîndu-și fruntea de sudoare.

Avea febră mare și din pansamentul vechi de opt zile, ce nu izbutea să-i acopere umărul rănit, îi curgea puroi. Era cea de a 16-a rană a sa. Primele 14 datau din vremea cînd era în Legiunea Străină, unde servise timp de 12 ani, astfel încît se considera mai mult francez decît neamț, cu obrazul său tăbăcit, cu statura scundă și veșnicul său chiștoc între buze.

— Apă, pentru Dumnezeu, apă! imploră subofițerul Huhn, care avea pîntecul deschis.

Cineva de lîngă ușă îl înjură.

— Gura! N-avem de băut decît propria urină, și dacă faci una ca asta ticăloșii te pun la zid pentru îmbolnăvire intenționată.

Omul cu pîntecul deschis începu să plîngă. Un altul, de la celălalt capăt al vagonului, rîse răutăcios:

— N-ai decît să faci ca noi, linge gheață.

Cel de lîngă mine, *Feldwebel*-ul, se ridică pe jumătate, în ciuda durerilor pe care i le pricinuia burta găurită de un glonț de mitralieră.

— Camarazi! *Führerul* va avea grijă de noi.

Ridică brațul, salutînd țeapăn, și intonă începutul unui marș nazist, însă căzu înapoi pe paie, epuizat. Hohotele celorlalți urcară spre plafonul acoperit cu promoroacă.

— Eroul a obosit, mîrîi un glas, iar între timp Adolf se îmbuibă cu de toate.

— Vă trimit în fața Consiliului de Război, zbieră *Feldwebel*-ul.

Micuțul îi zvîrli în cap o oală cu varză împuțită.

— Tacă-ți clanța! Dacă fundul nu mi-ar fi în halul ăsta, ți-aș scoate ceea ce-ți servește drept creier să-l trimit partidului tău.

Trenul se opri cu o zguduitură puternică care ne făcu să țipăm de durere. Gerul pătrundea și mai mult, amorțindu-ne degetele de la mîini și picioare.

Promoroaca ne crispa nemilos chipurile. Unii se distrau desenînd cu vîrful baionetei pe pereții înghețați animale mici și nostime, care dispăreau încet, însă un cățeluș, botezat pe loc Oscar, a fost redesenat de nenumărate ori, pentru că începuse să ne fie drag. Atunci cînd, chinuiți de sete, lingeam peretele înghețat, aveam mare grijă să nu ne atingem de Oscar.

— Unde mergem? întrebă micul infanterist de 17 ani, care avea ambele picioare strivite.

— Acasă, puștiule, îi șopti un subofițer rănit la cap.

— Auzi la el! rîse marinarul de la Marea Neagră, cu femurul zdrobit. Ce-i aia, casă? Raiul lui Hitler, în care îngerii lui Adolf, cu zvastica pe căpățînă, cîntă *Horst Wessel*?

Se strîmbă spre stalactitele ce scînteiau rece.

Trenul porni din nou, acest ciudat tren sanitar alcătuit din 86 de vagoane pentru vite, murdare și înghețate, pline cu mizeria umană numită noroi. Eroi care blestemau, înjurau, plîngeau, epave înspăimîntate zvîrcolindu-se de durere, acest soi de eroi de care pietrele de mormînt nu pomenesc niciodată.

— Ia spune, arabule, strigă Micuțul, știi care va fi primul lucru pe care-l voi face cînd vom ajunge la afurisitul ăla de spital? Mă voi ghiftui bine și apoi mă voi năpusti peste puicuțe...!

Ochii îi erau strălucitori de dorință. Pentru prima dată în viață se ducea la spital, iar acesta în ochii lui era un fel de bordel, unde clienții se bucurau de servicii complete. Legionarul rîse în bătaie de joc.

— Îți va veni ție mintea la cap, băiete. În primul rînd vei năduși scoțînd fărîme de fler prin toți porii și-ți va pieri pofta de crailîc, crede-mă!

— Doare rău cînd măcelarii ăștia îți taie în carne vie? întrebă uriașul speriat.

Legionarul întoarse capul și privi chipul mare și bestial, palid de frică la auzul celor ce-l așteptau.

— Cumplit. Îți taie hălci întregi din slănină și nu poți spune nici „of"!

— Maică Precistă, gemu Micuțul.

Trenul se aplecă scîrțîind într-o curbă lungă.

— După ce mă vor coase la spital, am gîndit eu cu glas tare, îmi voi găsi o amantă, însă una scumpă, cu palton de vizon și meseriașă.

— Pricep cam ce-ai vrea, făcu Legionarul plescăind. O bucățică faină!

— Ce-i aia o amantă? întrerupse Micuțul.

I-am dat lămuriri amănunțite.

— Adică o tîrfă în afara bordelului! Nu se poate...! Și poți să salți de-astea?

Închise ochii și începu să viseze batalioane de fete frumoase care dau din fund.

— Și cam cît costă una? întrebă mijind un ochi.

— Solda pe un an de zile, i-am șoptit, uitînd de durerea din spate, în timp ce mă gîndeam la amanta cu vizon.

— Am avut odată o iubită la Casablanca, visă Legionarul. Asta a fost imediat după ce am fost numit sergent în compania a 3-a. Bună companie, un șef de treabă, nu unul afurisit.

— Dă-l dracului de șef, am mîrîit eu. Toți șefii sînt afurisiți, mai bine vorbește-ne despre puicuța ta.

— Era soția depravată a unui armator putred de bogat. Nu mai avea douăzeci de ani și avea dambla să-și plătească amanți, cărora le dădea apoi papucii, unul după altul.

— Și ți-a dat și ție plasă? Ca celorlalți?

— Nu, minți Legionarul, eu am șters-o. Avea pielea măslinie, părul negru ca smoala și desuuri care te amețeau precum un Roederer sec 1926. Dacă ai fi văzut-o, măi băiete!

Subofițerul rănit la cap rîse încetișor:

— Ești un cunoscător, mi-ar plăcea să te văd la treabă.

Legionarul, cu ochii închiși, cu o cutie de mască de gaze sub ceafă, nu-l învrednici măcar cu o privire.

— Femeile nu mă interesează, sînt doar amintiri din trecut.

— Ce? făcu subofițerul uluit. Ai trecut cumva la inamic?

Rîsetele ce izbucniră îl iritară pe Legionar.

— Ce vă privește asta pe voi, pifani nenorociți?

Furios, zvîrli o cizmă către subofițer, care se feri. Cizma atinse pe aviatorul muribund, care nici nu observă.

— Bine țintit, rînji celălalt.

Statura uriașă a Micuțului se ridică încet. Nimeni altul, cu asemenea rană, nu ar fi fost în stare de așa ceva. Cu sclipiri de nebunie în priviri, înșfăcă pe subofițerul îngrozit, care aterizǎ în capătul opus al vagonului, cu zgomot înfundat.

— I-au tăiat biluțele nomadului! răcni uriașul. Cîinii din lagărul de la Fagen. Dacă mai aud o vorbă despre nomad, vă frîng gîtul! Uite așa!

Rupse patul unei carabine și aruncă bucățile pe pereții vagonului, după care căzu la loc gemînd în paie.

Legionarul fredona în surdină: *Vino, dulce moarte, vino...*

— Ești cam prost crescut, Micuțule.

Uriașul izbucni în rîs.

— Asta-mi place. Mai povestește de tîrfa ta din Casablanca. Ce bordel e și Casablanca asta?

Legionarul își drese glasul.

— *Casa* nu-i un bordel, e un oraș de pe coasta Africii, unde legionarii de mîna a doua învață să-și bea sudoarea, să halească nisip și unde, noaptea, te poți căptuși cu un șancru. La *Casa* pînă și idioții care și-au închipuit că Legiunea înseamnă o viață de aventuri află că nu-s decît niște porci, fii de porci ca tine și ca mine, la fel ca în toate armatele din lumea întreagă.

— Ticăloșilor! zbieră *Feldwebel*-ul nazist. Vai vouă atunci cînd mareșalul von Manstein[1] va trece de Lodz și se va îndrepta spre Moscova!

— Ca prizonier, în drum către Siberia? spuse cineva în bătaie de joc.

— Gura! răcni Micuțul. Mai spune ceva despre Africa.

— Dumnezeule, cît poți fi de prost crescut! Era o fată pe cinste, continuă Legionarul. Allah mi-e martor că o iubeam. Se aplecă și șopti: Ciudat că dragostea poate să doară atît de tare.

— Îți intrase în suflet? întrebă Micuțul, care își scărpina fundul cu baioneta. Am păduchi în fund, zise în chip de scuză.

— Păduchii au generali isteți, afirmă un ciung, al cărui unic braț era ros de cangrenă. Găsesc întotdeauna locul cel mai potrivit pentru a ataca.

Își mirosi brațul.

— Cangrena însă nu le place, îi face să verse.

— Cînd voi ieși din spital voi cafti un intendent, mărturisi Micuțul, cu ochii pierduți pe pereții vagonului.

— Ce ai cu intendenții?

— Vite împuțite! N-ai observat niciodată că sîntem uzi sub impermeabilele noastre? Pricepi cum vine chestia? Intendentul cîștigă cîte trei mărci la fiecare impermeabil, iar noi renunțăm la unul sau două pentru a găsi ceva mai bun, îți dai seama cu cît se alege?

— Bună afacere, observă Legionarul. Allah! De-aș putea deveni intendent.

— Și puicuța ta? gemu Micuțul, uitînd de intendent.

Legionarul răspunse ca și cum și-ar fi vorbit sieși:

— Doar Allah știe cît o iubeam. De două ori am încercat să mă omor după ce mi-a dat papucii.

Acoperind zgomotul trenului pînă la noi, răzbi un altul. Brusc s-a făcut tăcere. Ciuleam urechile asemeni unor animale hăituite.

— *Jabo*! murmură cineva.

---

[1] Fritz Erich Levinsky von Manstein (1887–1973): mareșal german; între 1941–1944 a deținut mai întîi comanda unui corp de armată și apoi a unei armate cu care a cucerit Sevastopolul, în 1942, în urma celei mai mari bătălii de artilerie din istorie *(n. trad.)*

Am început să dîrdîim, nu de frig, ci pentru că moartea pătrunsese în vagon. Un avion. Se roti și reveni, zumzetul crescu. Cu motorul urlînd zbura în lungul trenului. Steaua roșie țintea neîndurător crucile roșii ce punctau acoperișurile convoiului. Aparatul luă înălțime, apoi coborî în picaj.

— Vino, diavol roșu! urlă Micuțul. Cîinele iadului, vino, să se termine o dată!

Ca și cum pilotul l-ar fi auzit, gloanțele răpăiră în pereți ieșind pe cealaltă parte. Se auziră țipete, apoi horcăituri. Legionarul fredona: *Vino, dulce moarte, vino*... Cineva hohotea, altul gemea ținîndu-se de burtă. Locomotiva șuieră. Intram într-o pădure.

Fără îndoială că avionul se mistuise undeva, în cerul acestei dimineți senine și geroase. Roțile răsunau pe șine, frigul cumplit pătrundea prin găurile lăsate de proiectile.

— Alfred!

De mult nu mai pronunțasem prenumele micului legionar. Nici nu știu bine dacă o făcusem vreodată.

— Alfred... poate spun prostii. Nu ți-ai dorit niciodată o casă a ta? Cu mobile și așa mai departe?

— Nu, Sven, a trecut vremea aceea, spuse rînjind.

Cît de mult îmi plăcea chipul său smead.

— Am peste treizeci de ani. La 16 am intrat în Legiune, adăugîndu-mi doi. Sînt de prea multă vreme un porc. Gunoiul este elementul meu. Camera împuțită de la Sidi Bel Abbès[2] va rămîne ultima.

— Și asta nu te necăjește?

— Nimic nu trebuie să te necăjească. Viața e frumoasă, vremea e frumoasă.

— E atît de frig, Alfred.

— Și frigul e bun. Orice vreme e bună, atîta timp cît ești în viață. Pînă și o pușcărie e bună, atunci cînd încă mai trăiești și nu te gîndești la ce ar fi putut fi dacă... Acest „dacă” îi supără pe oameni.

— Nu ți-e frică de o rană la gît? întrebă cel cu cangrena. Poate va trebui să porți un colier de fier.

— Ei și! Cînd toate se vor sfîrși, îmi voi găsi o slujbă într-un depozit al Legiunii. În fiecare seară o sticlă, apoi și bursa neagră cu

[2] Localitate în Algeria *(n. trad.)*

materialele. Și nu mă gîndesc la ziua de mîine; la moschee de două ori pe zi. De rest, puțin îmi pasă.

— Eu, spuse stegarul, după ce va fi dat jos Hitler, mă voi duce la Veneția. Am locuit acolo timp de doisprezece ani, împreună cu babacul. Frumos oraș. Cine cunoaște Veneția?

— Eu, rosti un glas stins într-un colț.

Era aviatorul pe moarte. Am încremenit. Uleiul încins îi arsese obrazul, ochii nu mai erau decît două pete roșii într-o masă cenușie, cu reflexe vineții.

Infanteristului îi curgeau balele; fără să privească spre muribund, întrebă:

— Ai fost deci la Veneția?

O tăcere lungă, pe care nimeni nu cuteză s-o întrerupă. Se întîmpla rar ca un om pe moarte să vorbească despre un oraș.

— Canalul cel mare[3] e mai frumos în lumina serii. Gondolele seamănă cu diamantele lăsînd în urma lor jerbe de perle... Este cel mai frumos oraș din lume, în care mi-ar fi plăcut să mor, spuse cel aproape mort, știind bine că va muri într-un vagon de vite, undeva pe lîngă Brest-Litovsk.

— Un soldat bătrîn este întotdeauna mulțumit, visă mai departe Legionarul, pentru că trăiește și știe ce înseamnă asta. Numai că nu sînt prea mulți soldați bătrîni. Cea cu coasa nici nu-i știe.

Trenul frînă scrîșnind. Înaintă în scuturături scurte, apoi frînă din nou. Se opri cu un urlet prelung și locomotiva se îndepărtă să se alimenteze cu toate cîte trebuiau unei locomotive.

Ne aflam într-o gară. Zgomot de cizme, strigăte, comenzi. Se auziră rîsete, mai ales un rîs autoritar, de gradat, un amărît de trupete nu putea rîde în felul ăsta.

— Unde sîntem? întrebă pionierul.

— În Rusia, idiotule.

Cineva deschise ușa vagonului și apăru fața nătîngă a unui subofițer sanitar.

— *Heil*, camarazi! necheză el.

— Apă! se auzi un geamăt ce ieșea dintre paiele soioase.

— Puțină răbdare, veți primi apă și supă. Aveți grav-răniți aici?

[3] Este vorba de Canal Grande *(n. trad.)*

— Te ții de bancuri! Sîntem proaspeți ca țiparii, hohoti stegarul. Tocmai ne întoarcem de la un meci de fotbal.

Subofițerul dispăru în grabă. Trecu o vreme, apoi se iviră cîțiva prizonieri de război, păziți de un ostaș teritorial, care duceau o găleată cu supă călduță. O turnară în gamelele noastre dezgustătoare. Am mîncat-o și ni se făcu și mai foame. Ostașul ne făgădui să ne mai aducă, dar nu făcu nimic. În schimb sosiră alți prizonieri să dea jos cadavrele. Paisprezece cadavre, din care nouă în urma atacului aerian. Au vrut să-l ia și pe aviator, dar acesta izbuti să-i convingă că încă mai trăia.

Ceva mai tîrziu sosi un medic tînăr, însoțit de cîțiva subofițeri sanitari. Aruncă ici și colo o privire și de fiecare dată spuse același lucru: „Trece, nu-i nimic grav.” Cînd ajunse lîngă Micuțul, izbucni furtuna.

— Lepădătură de tîrfă! Mi-au smuls jumătate de cur, însă nu-i nimic grav, ai? Culcă-te aici, fachirule, să-ți smulg pe al tău și să-mi spui dacă-i de rîs!

Îl apucă de gleznă pe medic, care se lungi în paiele puturoase.

— Bravo! se bucură cangrenosul și începu să-l lovească pe medic peste față cu brațul său putred, din pansamentul căruia se scurgea sînge și puroi.

Medicul fu tras afară de doi subofițeri în ultima clipă, plin de puroi și cumplit la vedere.

— Nu-i nimic grav! zbiera Micuțul. Nătărăule!

— Asta te va costa scump! amenință medicul furios.

— Du-te dracului!

Cei trei au sărit jos și au tras ușa glisantă. Trenul a pornit mai departe a doua zi dimineața, dar au uitat să ne mai aducă micul dejun.

Aviatorul încă mai trăia, un altul murise în timpul nopții și doi dintre noi se luară la bătaie pentru cizmele sale. Cizme frumoase și moi, care meritau să te bați pentru ele, fiind făcute cu siguranță înainte de război, căptușite cu piele de culoare deschisă. Le dobîndi un *Feldwebel* artilerist. Pumnul său pocni bărbia subofițerului de vînători, făcîndu-l să uite cîtva timp de cizme.

— Ce cizme grozave! exclamă *Feldwebel*-ul, strălucind de bucurie.

Scuipă pe ele și le lustrui cu mîneca.

— Mai bine ai da mortului pe ale tale, îl preveni cineva, altfel s-ar putea să le pierzi pe cele noi foarte curînd.

— Să îndrăznească cineva! strigă *Feldwebel*-ul, ca un cîine care își apără osul.

— Jefuirea și despuierea cadavrelor, asta înseamnă Consiliul de Război, să știi!

Subofițerul trase o înjurătură, dar își scoase cizmele, cu care încălță mortul. După o oră, nici cadavrul nu și-ar mai fi recunoscut propriul echipament, pînă la cel mai neînsemnat articol.

Subofițerul Huhn, cel cu burta deschisă, cerea întruna apă. Legionarul îi aruncă o bucată de gheață s-o sugă. Mie au început să-mi ardă picioarele și întreg trupul îmi era străbătut de împunsături, oasele mele păreau cuprinse de flăcări. Știam despre ce e vorba: la început sînt dureri, care apoi se liniștesc. Urmează flăcările, pînă ce picioarele devin insensibile. Aceasta e cangrena și picioarele mor, atunci durerile urcă și mai sus. La spital se taie capătul cuprins de cangrenă. Mă înfior... Amputarea...

— Numai asta nu! i-am șoptit groaza mea Legionarului, care mă privi:

— Pentru tine asta ar însemna sfîrșitul războiului. Mai bine îți pierzi un picior decît capul...

Da, războiul ar lua sfîrșit. Am încercat să mă consolez în timp ce panica mă gîtuia. Picioarele, firește... Cu mîinile ar fi mai rău. Spaima mă făcea să mă cutremur. Nu, nu, fără cîrje! Nu vreau să fiu invalid...

— Ce te-a apucat? mă întrebă Legionarul uluit.

Strigasem „invalid” fără să-mi dau seama. Am adormit din nou. M-au trezit durerile, însă eram mulțumit; picioarele mă dureau, prin urmare încă mai trăiau. Mai aveam picioare bune. Au urmat încă două opriri. De fiecare dată l-am auzit spunînd:

— Nu-i grav.

— Pe barba Profetului, ce e grav atunci?

Legionarul îl arătă pe aviator, care tocmai murise.

— Dar el, nici el nu-i grav?

Nu a răspuns nimeni. Ciudatul tren sanitar auxiliar își urma drumul spre vest. După douăsprezece zile de călătorie, la Craiova, 62% dintre răniți au fost descărcați sub formă de cadavre.

Magazia morții

— Șleahtă de smiorcăiți, bombăni preotul. Îi cereți lui Dumnezeu să vă ajute, ce are însă Dumnezeu de a face cu niște tîlhari ca voi?

Chemă infirmierele să ia doi morți.

În după-amiaza aceea, preotul căzu pe scări și își rupse brațul în trei locuri.

— Geme cît voi toți la un loc! ne spuse infirmiera rîzînd.

Infirmiera aceasta avea nevoie de două împerecheri pe zi pentru a-și păstra buna dispoziție.

— Ce oameni ciudați! murmură micuțul Legionar.

Se întoarse cu fața spre noi și ne povesti despre un sihastru care se retrăsese în deșertul Riffului.

În fostul seminar din Cracovia, care purta acum numele de „Spitalul auxiliar nr. 3", medicii operau în tăcere. Biroul stareţului servea drept sală de operație. Nicicînd bunul părinte nu și-ar fi putut închipui că aici vor muri atîția oameni.

Eram întins pe o targă, tare ca tabla ondulată, și așteptam să fie operat un rănit la cap. Omul muri. Veni apoi rîndul unui vînător, rănit la burta. Muri și el. După el au mai murit încă trei, după aceea doi au fost scoși afară încă în viață. Îmi venise rîndul.

— Păstrați-mi picioarele! au fost ultimele cuvinte pe care le-am rostit înainte de anestezie.

Chirurgul tăcea.

M-am trezit într-o cameră și mai aveam picioare. Primele ore au fost destul de plăcute, apoi au început însă suferințele. Dureri atroce, suferințe cumplite atît pentru mine cît și pentru ceilalți. În odaia ce puțea a iod și fenol se înălțau neîntrerupt gemete, în timp ce întunericul protector se lăsa încet asupra paturilor.

O infirmieră se plecă deasupra mea, îmi luă pulsul și își văzu de drum mai departe. Febra creștea, chinurile morții se tîrau în jurul nostru, mă încolăceau ca șerpii. Într-un colț al încăperii pîndea Femeia-cu-coasa. Femeia cenușie, învăluită în negru, avea mult de lucru.

— Faină pradă, mortăciune, nu-i așa? Pradă faină... Dar nu cred că mi-e frică...

Tremuram de frică.

— Pleacă de aici, putoare a fenolului! Așteaptă tu puțin, să vină rușii, îți vor arăta ei ție, mic-burgheză nemțoaică!

Femeia-cu-coasa rîse răgușit, tremurînd de nerăbdare. Era la capătul răbdării. Legionarul fredona întruna: *Vino, dulce moarte, vino...*

Mi-am acoperit urechile cu palmele să nu mai aud cîntecul ăsta blestemat, dar mii de glasuri intonau în cor: *Vino, dulce moarte, vino...* Femeia cenușie ridică încîntată privirile și încercă tăișul coasei, o coasă strălucitoare. La fel de tăioasă ca ghilotina de la Platensee[1] sau de la Lengries. *Cu toate că Ursulei capul i-a fost tăiat cu o bardă, la Kolîma*[2]...

— Ce tot îndrugi, nătărăule? Doar știi bine că iubita ta era la Berlin și se culca cu SS-iștii, să mai treacă timpul... Minunată fată! Nu te mai smiorcăi, cretinule... Era o vreme cînd mai erai un soldat adevărat și acum tremuri de spaimă înaintea Femeii-cu-coasa! Bate călcîiele, stai drepți, și ia-ți rămas-bun. Cum vei trece pragul, toți te vor uita. Vino, vulturule, vino și ia-mă! Crezi... că mi-e teamă de tine?

Femeia cenușie se ridică. Învăluită în mantia ei neagră, se apropie de patul meu... Încet... Am scos un răcnet. Infirmiera a venit în fugă să-mi șteargă fruntea. Doamne, ce mîngîiere răcoroasă... Ploua. Picăturile monotone îmi potoleau nervii. Femeia-cu-coasa dispăruse, luînd cu ea pe doi dintre noi.

După o săptămînă am fost mutat în alt salon, unde i-am întîlnit pe Micuțul și pe Legionar. Micuțul se alesese cu șapte zile de carceră, la ieșire, pentru că la apariția infirmierei-șefe, care era însoțită de ajutoarele ei, strigase: „Ura! Au venit tîrfele! Repede în scutece, camarazi!" A urmat un scandal monstru și bineînțeles sancțiuni din partea

[1] Denumirea germană a lacului Balaton *(n. trad.)*

[2] Rîu în provincia siberiană Iakutsk din Extremul Orient, regiune bogată în minereuri. Minele din această zonă au constituit punctul terminus pentru foarte mulți prizonieri de război germani *(n. trad.)*

medicului-șef. Nefericitul nostru prieten nu mai pricepea nimic. Încă nu înțelesese diferența între un spital și un bordel.

— Ciudate lucruri mai vezi pe aici! făcu Legionarul în bătaie de joc. Unele dintre infirmiere sînt rele de muscă. Am prins toate ponturile de la Hansen, care-i aici de 17 luni. Uite, de pildă, sora Lise, a încercat un regiment întreg nădăjduind să facă un băiat. Degeaba. Dar continuă. Zice că-i o datorie patriotică!

Pagină intenționat goală

Dictatura Micuțului

Într-o zi cu vreme frumoasă am fost instalați, înfofoliți în pături, pe o terasă de unde puteam vedea Elba sclipind și șlepurile trase împotriva curentului. În fața acestei priveliști, orele se scurgeau molcom, în zgomotul ritmic al ciocanelor de nituit din uzina de la Stulpen.

Picioarele mele înțepenite trebuiau reeducate. Ultima schijă de obuz, pe care o luasem pe cînd mă cățăram pe faleză[1]*, atinsese coloana vertebrală. O infirmieră mă învăța să merg. Am suferit cumplit, însă, încetul cu încetul, răbdarea acestei femei urîte și devotate a făcut minuni. Numele ei? L-am uitat. Numele prietenilor îl uiți, pe al dușmanilor niciodată.*

Micuțul își preveni tovarășii săi de salon:

— E mai bine să știți dinainte. Dacă dă dracu' să mă lăsați fără bere, vă puteți număra morții!

Rusia, sau mai exact ceea ce cunoșteam noi din Rusia, adică frontul de est, părea departe. Numele acesta rămăsese pentru noi simbolul iadului, însă un iad ale cărui grozăvii depășeau în sadism tot ce născociseră religiile pentru a-i înspăimînta pe păcătoși. Într-adevăr, eram departe, însă eram răniți, bolnavi, desfrînați, îmbătați de viață și de dorința de a uita. Ne băteam joc de toate, deoarece mîine vom muri.

Hamburg. Un spital bun, cîțiva medici buni, alții mai puțin buni, infirmiere de toate felurile. Pretutindeni pe unde fusesem ne-au măcelărit, dar acum se terminase. Eram pe picioare, aveam dreptul să ieșim, bordeluri, încăierări și toate cîte ne lipsiseră. Ne împerecheam cu orice femeie întîlneam, excepție făcînd desigur Legionarul, care nu mai era în stare, de cînd fusese mutilat de SS-istul din lagărul de la Fagen. Alfred Kalb se distra însă altfel: bea. Cînd spuneam „nomadul se ține bine" însemna că era într-atît de beat încît alții în locul lui ar fi fost morți.

Foarte curînd, în trei cîrciumi din oraș, ni s-a dat în mod politicos

[1] Vezi ***Blindatele morții*** *(n. trad.)*

a înțelege că prezența noastră era nedorită. Politețe care îi displăcu Micuțului și costă pe autori două comoții cerebrale, un nas rupt și cîteva fracturi de mică importanță. După care namila se prăbuși în propria-i vărsătură, în spatele statuii lui Bismarck, de unde fu ridicat de patru haidamaci din Poliția militară. Medicul-șef hotărî că i-ar trebui puțin repaus. Zece zile în camera de izolare, zece zile care l-au doborît. În fiecare zi spălături stomacale, în fiecare zi clismă, la fiecare două zile test amibian, plus două injecții împotriva „bolii portului", cu urmarea că sărmanul Micuțul blestema toate femeile din lume.

Dr. Mahler nu punea niciodată pe cineva în carceră. Nu, camera de izolare era suficientă; făcea de zece ori mai mult decît orice măsură disciplinară.

Ne aflam toți la spital din cauza febrei: febra mlaștinii, malarie, tifoidă, spaniolă sau mai știu eu care. Muream de febră ca muștele.

„E o chestiune de inimă", spunea doctorul Mahler, care își împodobea întotdeauna frazele cu *well* sau *OK*, așa cum Legionarul spunea *bon*. Unul trăise multă vreme printre englezi, celălalt printre francezi. Maniile astea străine îi enervau pe unii, altora însă le inspira încredere. Nici medicul și nici nomadul nu erau de-ai noștri.

Doctorul Mahler nu purta nici una din numeroasele sale distincții, și ele toate străine, acordate de dușmanii celui de-al III-lea Reich. Decorații glorioase și umane, rău-văzute în domnia brutelor. După 20 iulie 1944[2] au încercat să-l spînzure pe dr. Mahler, norocul însă l-a ajutat și lucrează și acum în acest spital de febrili, în care atîta lume îi datorează viața.

În spital găsești de toate, de la cele mai bune la cele mai rele: studenți la medicină naziști, incapabili, formați în grabă, și medici lipsiți de inimă, care nu cunosc decît un singur lucru—Regulamentul.

„Să trecem în biroul meu", spunea doctorul Mahler, de fiecare dată cînd se petrecea vreo dandana.

După o jumătate de oră îl vedeai pe împricinat ieșind roșu la față și rușinat.

„Secături!" rezumă Mahler.

[2] Dată la care s-a produs atentatul împotriva lui Hitler. Colonelul conte von Stauffenberg a plasat o bombă, ascunsă într-o servietă, sub masa de conferințe a *Führerului (n. trad.)*

Era un conducător pedant, înțelegător, invizibil și omniprezent. Toată lumea știa aceasta, începînd cu ticălosul doctor Frankendorf, medic de Stat Major, pînă la soldatul Georg Freytag din salonul nostru.

Georg avea o boală ciudată care nu putea fi identificată. I se luau mereu probe de sînge, dar fără nici un rezultat. Cînd părea că totul merge spre bine, febra începea din nou să urce.

Controlau, căutau, bănuind că simulează, însă febra era autentică. Se făceau razii fulger, la ordinul banditului de Frankendorf, pentru a descoperi zahărul cu benzină, ori alt mijloc de provocat temperatura. Frankendorf conducea personal operațiile, măgulea, amenința, dar era nevoit să se retragă învins. Georg avea febră.

Micuțul și-a pierdut o după-amiază întreagă făgăduindu-i munți de minunății ca preț al secretului, dar Georg clătina din cap: „Febra mea e adevărată, poți să mă crezi, camarade."

Un tip ciudat, nu bea, nu juca, nu-l preocupau fetele. Se plimba întotdeauna singur. Era băiat frumos, un băiat bun pe care toată lumea îl adora, mai puțin Frankendorf, care începuse a-l urî pe ostașul acesta de 24 de ani.

Ocupam camera 72, cu vedere spre Reepersbahn[3] și Palatul Justiției, de la capătul bulevardului. Legionarul scoase la iveală de sub saltea o sticlă de bere. De fapt era o sticlă mare de Kümmel[4], care trecu din mînă în mînă. Heinz Bauer se și îmbătase.

— Ați văzut fetele care au fost răcite? Afurisit de nostime! spuse Stein, aducînd vorba de o serie de crime comise recent. Povesti că fetele fuseseră violate, apoi de fiecare dată sugrumate cu un ciorap ori altă piesă din lenjeria lor intimă, după care tăiate cu cuțitul pe burtă. Fără îndoială, opera unui sadic. Poliția era la capătul răbdării.

— Poate că-i Frankendorf, emise Micuțul. Ce baftă am avea dacă l-am putea turna!

— Toate astea vor sfîrși rău, strigă sudetul Moritz, un voluntar

[3] Celebra stradă a plăcerilor din apropierea portului Hamburg, în lungul căreia pe vremea corăbiilor se întindeau funiile (Reep—funie). Adevărata *rue Pigale* de la gurile Elbei, afectată și ea în prezent de flagelul SIDA, bordelurile și localurile deocheate făcînd loc mafiei jocurilor mecanice *(n. trad.)*

[4] Rachiu de chimion *(n. trad.)*

pe care nu-l puteam suferi. Voi care vă pierdeți vremea cu tîrfele! Vă bălăciți în noroi! Mi-e scîrbă de voi toți!

Tipul era cam puritan.

— Tu vorbești? făcu Micuțul amenințător. Ești un Iuda vîndut lui Adolf!

Mesteca un boț de slănină, din care zvîrli o bucată în mutra cehului care păli și se îndreptă spre el.

Cu un răcnet de groază, Moritz se strecură sub pat, pe care Micuțul se tolăni așa încălțat cum era, trăgînd de slănina pe care nu izbutea s-o rupă cu dinții. În clipa aceea, o infirmieră întredeschise ușa, nu văzu altceva decît pe uriașul încălțat pe pat și alergă cu ochii ieșindu-i din cap s-o cheme pe sora-șefă. Aceasta veni în trap. Priveliștea namilei care se lăfăia cu slănina într-o mînă și cu sticla în cealaltă îi tăie răsuflarea.

— Ai înnebunit?

Micuțul scoase sticla de la gură și scuipă pe deasupra patului drept în scuipătoarea de lîngă ușă. Infirmiera se feri la timp. Trase cu putere aer în piept adulmecînd.

— Ce vrei, sperietoare bătrînă?

Ne țineam respirația. Era beat și în stare de orice. De curînd se încăierase cu o fată, într-o cameră de la etajul 3. Fata avusese pretenția să facă baie înainte de a se culca cu ea. În chip de protest, aruncase cada pe fereastră și zgomotul i-a făcut pe toți să se repeadă în pivniță crezînd că e bombardament.

Ochii infirmierei-șefe, poreclită Bilă-de-Seu dispăruseră de pe fața ei ca o lună plină.

— Îndrăznești? șuieră ea, și se aplecă asupra uriașului, culcat foarte liniștit pe pat.

— Ridică-te, porcule, dacă nu vrei să faci cunoștință cu mine.

— Păstrează-ți muniția, graso. Te știu eu. Te cheamă Bilă-de-Seu, dar eu îți zic Grămadă-de-slănină. Haide, întinde-o!

Chipul femeii se înroși.

— Sus, vită!

Îl înșfăcă pe Micuțul, îl ridică, spre uluirea noastră, și-l aruncă pe podea, unde ateriză zgomotos. Total vrăjit, se așeză și o privi fără o vorbă. Bilă-de-Seu întinse cearceaful, aruncă slănina și rachiul în cutia cu gunoi și ieși fără a mai spune ceva.

— Sfîntă Născătoare, articulă bruta, ce m-aș bate cu ea! Ce caftează ar ieși, vă puteți închipui, băieți?

— Te-ar strivi ca pe un pui de găină, fu de părere Bauer.

— Ce-aș mai viola-o pe sperietoarea asta, ah! Ce i-aș face!

Ușa se deschise și Bilă-de-Seu obtură deschizătura.

— Ai zbierat destul, bestie. Mai sînt și bolnavi. Dacă nu te potolești, ai de a face cu mine.

Trînti ușa fără să se sinchisească de bolnavi.

— Ce femeie! spuse Micuțul vesel.

Se duse să pescuiască sticla din coșul de gunoi și o goli dintr-o sorbitură.

— Într-o bună zi îți vei frînge gîtul, de prost crescut ce ești, îi spuse cu blîndețe Legionarul, de pe patul său de la perete.

Era cel mai bun pat din salon și îl ocupase din prima clipă cînd sosise. Patul era al cehului Moritz, care protestase timid. Legionarul îl privise de sus, fără a-i răspunde. Cum Moritz se încăpățîna, Kalb dădu ziarul de o parte și se ridică încet.

— Rahat, camarade!

— Ce-ai zis? făcu Moritz, părînd că nu a înțeles.

Simțeam că urmează caftul. Micuțul veni mai aproape, ca un urs ce simte mierea, Moritz nu văzu furtuna apropiindu-se, dar se simți apucat de gheare de oțel și azvîrlit pe cel mai rău pat, cel de lîngă ușă. Cel care îl ocupa era veșnic trezit de ceilalți, care aprindeau ori stingeau lumina.

— Ești doar un porc, spuse încetișor uriașul, și ai cerut patul ăsta, nu-i așa?

— Da, capitulă Moritz.

Micuțul ridică o sprînceană.

— Domnule reangajat clasa I, se grăbi să adauge cehul.

— Bun, spuse celălalt, mulțumit.

Îl sili pe Moritz să cînte un psalm de nouă versete despre mîntuirea lumii, după care îi porunci să meargă la culcare. În schimb el se porni să zbiere un cîntec care l-ar fi putut duce la ștreang, pentru înaltă trădare, apoi aruncă sticla pe fereastra deschisă; de jos se auziră proteste vehemente. Era din ce în ce mai beat. În cele din urmă, un pumn bine țintit îl ameți și în salon se lăsă liniștea.

Pagină intenționat goală

Tanti Dora

Tanti Dora nu se gîndea decît la bani. Trăia în spatele tejghelei, chiar sub peștele-spadă împăiat și sorbea cît e ziua de lungă aquavit cu angustura, nelăsînd nimic să-i scape din cele ce se petreceau în local.

Micul legionar ședea în fața ei și bea Pernod.

— O născocire a diavolului, spunea el, dar nu-ți dai seama decît la al optulea pahar.

Rîse și îl dădu fetei pe al nouălea. Aceasta se dezbrăcă într-una din nișele înguste. Avea lenjeria neagră ca noaptea și transparentă. Doar chiloții erau roșii, de un roșu corai. Dar numai Stein și Ewald i-au văzut.

Ne petreceam timpul la *Vindstyrke II*[1], o bombă din spatele gării. Tanti Dora, patroana acestei cîrciumi de lux, era o femeie dură și urîtă pentru care nu conta nimic altceva decît banii. Noi, craii morții, nu puteam decît să-i dăm dreptate: „Cu bani îți poți cumpăra viața veșnică lîngă Allah, în văile albastre”, spunea Legionarul, aplecîndu-și fruntea către sud-est.

— Cu bani poți veni la Tanti Dora, am spus eu, trimițîndu-i bezele din vîrful degetelor.

Eram plini de bani, iar bursa neagră din Hamburg era cel mai bun vad din lume. Puteai cumpăra aici tot ce-ți doreai, pînă și un cadavru.

La Tanti Dora lumina era roșie, difuză și se dansa, cu toate că era interzis și poliția își făcea apariția destul de des. Dar gazda noastră era un diavol cu fustă, iar ginitorii nu observau niciodată nimic. Pe fișa stabilimentului era scris: „Local special, neinteresant politic”, însă nu era loc unde să se petreacă mai multe lucruri interzise ca la *Vindstyrke II*.

Veneau aici dame în căutare de experiențe prohibite, care

[1] VINDSTYRKE II: *Uragan II*, în jargon hamburghez, influențat de contactul cu apropiata populație daneză *(n. trad.)*

șovăiau, emoționate, să treacă pragul, ori oameni care se îmbătau înainte ca o mînă misterioasă să le taie beregata. Cadavrul era găsit apoi în Elba, iar vama îl depunea în antrepozitul de lîngă Langenbrücke.

O fată cu rochia pînă la genunchi îl întrebă pe Legionar dacă dansează. Nu-i acordă nici măcar o privire.

— Dansăm, micule? insistă fata, privind cu interes mutra brutală, străbătută de o cicatrice lungă, de un roșu aprins.

— Du-te dracului, stricato! mîrîi Legionarul.

Fata începu să țipe furioasă. Un bărbat tînăr înaintă pe la spate spre scaunul Legionarului și își îndreptă mîinile către gîtul lui, dar în aceeași clipă o lovitură între picioare și alta în mărul lui Adam îl culcară la pămînt. Legionarul se așeză la loc și mai ceru o votcă. Tanti Dora făcu semn portarului, un belgian solid, care ridică trupul neînsuflețit și-l aruncă în spatele unei uși, de unde alții îl transportară într-un loc depărtat. Fata s-a ales cu o scărmăneala bună, într-o cămăruță de lîngă bucătărie. Nu strigă, fiind pe jumătate sufocată sub o pernă murdară ce înăbușise multe alte țipete. Un fost proxenet și-a asumat sarcina s-o pedepsească cu un bici scurt căzăcesc, primit cîndva de la un SS-ist. Acesta avea două: unul cumpărat de la Ewald, călăul de la Tanti Dora, celălalt de la un agent de poliție judiciară, care îl socotise numai bun pentru a stoarce mărturisiri cu el.

Într-adevăr, biciul acesta contribuise la avansarea sa, deoarece într-o dictatură trebuie să dai randament. SS-istul căzu prizonier lîngă Shitomir și a fost spînzurat deasupra focului. Nu a mărturisit mare lucru, căci oamenii de la GPU întinseseră puțin prea tare plopul. Nu i-au trebuit decît două minute să moară.

Ewald o biciui pe fată de două ori, după care se culcă cu ea, așa cum obișnuia. În ziua următoare, fata fu văzută din nou la Tanti Dora primind, ca de obicei, 35% din încasări; nu-i mai ceru niciodată Legionarului să danseze eu ea.

Într-o seară, două dame bine au luat loc lîngă Legionar. Nu erau tîrfe, una dintre ele își aruncă privirea asupra camaradului nostru și se instală picior peste picior ridicîndu-și fusta. Se vedea colțul unui jupon alb, scrobit, și lenjeria parfumată. Legionarul își aprinse o nouă țigară de la veșnicul chiștoc pe care îl ținea între buze și se uită chiorîș la șampania lor.

— *Châteauneuf*? E cu adevărat cea mai bună?

Damele se făcură că nu au auzit. Legionarul chicoti aplecîndu-se spre brunetă, pe care prietena ei o numea Gisele.

— Vreți să ne jucăm împreună pe o sută de mărci?

Dama nu răspunse, dar roși și Legionarul izbucni în rîs. Tanti Dora, care urmărea manejul printr-o oglindă, se porni și ea să rîdă.

— Dacă am urca împreună, ți-aș da două sute de mărci și o pereche de chiloți noi, șopti prietenul nostru.

Tanti Dora se înecă cu biterul ei, un amestec de rachiu danez cu angustura. Asta cică ar curăța sufletul de păcate, spunea ea, dar un preot îi zisese că sufletul ei era cam greu de curățat.

— Ar trebui să-ți fie rușine!

Lisa îl respingea pe Legionar. Își golise paharul dintr-o singură sorbitură, în timp ce prietena ei abia se atinsese de al său.

Legionarul rîse pe sub mustață și făcu semn chelneriței care o ajuta pe Tanti Dora la bar, arătîndu-i paharul gol. În paharul Lisei au fost turnate imediat cîteva picături dintr-o sticlă al cărei conținut era secretul patroanei. Rezultatul era întotdeauna mulțumitor. Tanti Dora murmură în timp ce umplea paharul Legionarului:

— Ești un porc, dar să fie într-un ceas bun; porcărioarele sînt rentabile, băiete.

Legionarul rîse din nou.

— Doamnă, patru sute de mărci și lenjerie nouă de la Paris? îi propuse scoțînd rotocoale de fum.

Trude suflă pe un pahar foarte curat și începu să-l șteargă cu îndîrjire. Știa la fel de bine ca noi că Legionarul nu putea avea legături cu o femeie. Tanti Dora scoase o țigară lungă.

— Dă-mi un foc, bastard african.

Legionarul se execută și se trase de nas.

— După tine, cam cît ar trebui să dau doamnei pentru o raită prin pat?

Se întoarse spre Lisa:

— Ai picioare frumoase, doamnă, ai picioare foarte frumoase. Mi-ar plăcea să te dezbrac. Șase sute de mărci pentru a te dezbrăca, dar, înainte însă, ai vrea să dansezi cu mine, doamnă?

— Nu! Lasă-mă în pace, nu sînt ceea ce crezi.

Ridică dintr-o sprînceană.

— Adevărat? Mare păcat. Zîmbi politicos. Dar nu ne puteți părăsi în felul acesta, doamnă.

Gisèle nu bea, în schimb fumă și îi era cald. Luă loc lîngă mine și o întrebai într-o doară dacă vrea să se culce cu mine. Eram și eu beat, îmi dădeam seama că sînt bădăran, dar puțin îmi păsa. Gisèle clătină din cap în timp ce își balansa piciorul încălțat cu pantof de seară, din mătase roz. „Trebuie că e bogată", mi-am zis.

— Culcă-te cu mine.

Se prefăcu că nu aude și, profitînd de o nouă încăierare a Micuțului, dispăru, uitîndu-și însă poșeta. În ea era o carte de identitate împreună cu adresa ei și bani, din care Legionarul luă o sută de mărci.

— Ăsta-i prețul experienței, spuse el și comandă cel de-al optsprezecelea pahar. Va veni singură după acte, nu trebuie să i le duci, urmă el, ca și cum mi-ar fi ghicit gîndurile.

Lisa avea un nume cu *von* și locuia nu departe de Elba, era fără îndoială o femeie bogată.

— Trebuie că-i plină de biștari, făcu Ewald, lingîndu-se pe bot.

— Dacă te atingi de ea..., începu în șoaptă Legionarul, în timp ce se juca cu șișul.

Ewald se scutură ca de un fior și rîse galben, ochii săi oribili de pește i se roteau în cap. L-am văzut pe Micuțul cum se ridică și aruncă cuțitul, care se înfipse între degetele lui Ewald, fără să-l rănească.

— Ce ești tu?

— Un cîine puturos, bîlbîi Ewald, privind ca hipnotizat cuțitul.

Acesta aparținuse unui om din îndepărtata Siberie, un om pe care îl omorîsem cu lovituri de cizmă, lîngă Cerkasî, pentru că scosese un ochi locotenentului de vînători din Regimentul 104.

Micuțul luase cuțitul din cizma tipului și se folosea de el cu măiestrie.

Într-o zi, pe frontul de răsărit, am plecat în recunoaștere peste un pod ce părea vechi, nefiind nimeni care să-l întrețină, un pod din fier și din lemn. Am trecut podul în grabă, cizmele noastre răsunau pe metal, printre traverse, rîul rînjea răutăcios, deoarece, știa ceea ce noi nici nu bănuiam, bucuria pe care ne-o pregătea Ivan.

Mergeam pălăvrăgind ca de obicei, iar Micuțul venea din urmă. Era foarte prost dispus căci de trei zile nu mai fusesem aprovizionați și mai ales pentru că Bătrînul îi interzisese să violeze una dintre femeile în uniformă, ce căzuseră prizoniere noaptea trecută.

— Te omor ca pe un cîine dacă te atingi de ea, mîrîise amenințător Bătrînul.

Prin urmare, Micuțul rămăsese în urmă, îmbufnat și frămîntat de gînduri ucigașe. Patrula se mistuise în ceața din care mai răzbătea doar zvonul glasurilor. Brusc, se opri. Ieșind din pîcla groasă, o umbră tăcută încălecase parapetul și aluneca după noi cu pași de pisică. Într-o clipă, Micuțul deveni un altul, cizmele sale încetară să scîrțîie și gorila, preschimbată în panteră neagră, dispăru în spatele omului, prin aburii cenușii.

Un țipăt răgușit. Patrula amuți deodată, tresărind ca un singur om. Se auziră gemete, apoi pași grei răsunînd pe fier. Luasem automatele în mînă. Bătrînul clipea des, Porta pregătea o grenadă, iar Stege tremura, ca de fiecare dată cînd se întîmpla ceva.

Din neguri apăru Micuțul, trăgînd de picior o formă lipsită de viață. O aruncă în fața noastră rînjind.

— L-ați văzut pe ăsta?

Gîtul siberianului era deschis, roșu precum urechile unui pește mare, iar sîngele se scurgea pe pod.

Micuțul își șterse sîngele întunecat de pe obraz.

— Porcul m-a murdărit tot cînd l-am ucis.

Bătrînul trase adînc aer în piept.

— Unde ai dat de el?

— Ieșea din rîu, în spatele vostru, dar l-am crestat puțin pe stalinistul ăsta.

— Ne-ai salvat, zise Bătrînul, și ne arătă încărcătura de explozibil de sub haina mortului.

— Vînător sinucigaș, bîlbîi Stege cutremurîndu-se.

Porta șuieră lung.

— Micuțule, mai spuse Bătrînul, ne-ai salvat viața. Individul ăsta ne-ar fi transformat în rachete.

Uriașul se foi jenat, nefiind obișnuit să fie lăudat.

— Ești iute de cuțit, zise Legionarul cu mîndrie, fiindcă îi fusese profesor Micuțului.

Namila se umflă în pene de plăcere, privi spre Bătrînul implorîndu-l:

— Atunci pot s-o iau pe aia cu fundul mare?

Bătrînul făcu nu din cap, își aruncă automatul pe umăr și porni din nou la drum. Îl urmam în tăcere. Micuțul țipa și glasul său puternic trebuie că se auzea pînă la ruși, pe partea cealaltă a rîului. Bătrînul se opri și puse arma sub nasul uriașului:

— Ține-te departe de soldățoaică, ori te duci drept în iad și mi-ar părea rău. Nu glumesc, Micuțule!

Acesta ținu seama de amenințare, dar se perfecționă și mai mult în mînuirea cuțitului, spre marea mulțumire a Legionarului.

Ewald știa toate acestea și el însuși mînuia cu destulă îndemînare șișul său cu arc, luat cîndva unui marinar portughez. Marinarul era beat și din cauza lui Ewald se alesese cu cea de-a doua condamnare. O poveste urîtă. Ewald scăpase de lagărul de exterminare a criminalilor profesioniști, nu se știa bine cum, arătîndu-se foarte discret în această privință. Secretarul secției judiciare, Nauer, din postul de poliție din strada Stadthausbrücke 8, îi smulsese o ureche lui Ewald și îi zdrobise degetele de la picioare unul cîte unul. Nu pentru asasinarea marinarului, nu, în vremurile acestea lucrul era de mică importanță. Erau uciși atîția marinari! Cît timp cadavrele stau la coadă, de ce să stîrnești atîta zarvă pentru mai nimic? Dar *Herr* Nauer credea că Ewald știa ceva despre activitatea „Capelei roșii" și dorea cu înfocare să treacă la secțiunea anticomunistă a poliției secrete, la inspectorul Kraus, cel mai mare asasin pe care l-a răbdat vreodată pămîntul, însă un politician abil, conform normelor celui de al III-lea Reich.

Kraus a fost spînzurat în 1946, într-o zi ploioasă, într-o celulă de la Fuhlsbüttel. Era într-adevăr o zi mohorîtă. Kraus țipa ca un șoarece care se îneacă și semăna realmente cu acești rozători. A trebuit să fie dus pe sus pînă sub lațul nou, ce mirosea plăcut a nou, pentru cei cărora le place mirosul de funie. Doi tineri îl susțineau pe scăunel în timp ce el țopăia smiorcăindu-se, apoi cineva lovi cu piciorul scaunul răsturnîndu-l. Gîlgîi puțin, gîtul i se lungi, ochii îi ieșiră în afară în mod ciudat. Unul dintre tineri spuse:

— La dracu'! și plecă.

Celălalt mai rămase pentru a face o fotografie, la repezeală, deoarece era interzis.

— Halal suvenir! îi spuse el prietenei sale din Hamburg, o fată frumoasă care adora genul acesta de fotografii. Tatăl ei fusese ucis de curînd undeva în răsărit, împușcat în ceafă, cu un Nagan, pentru nimic. Acum însă, cînd războiul se încheiase, Ivan trebuia să mai ucidă cîțiva cu Naganul în ceafă. Fata încă nu aflase; în fotografie se vedea limba mare a lui Kraus. Tînărul rîse.

— Scoate limba la noi!

Nici el nu știa că *Kriminalrat* Kraus, din biroul 60 al secției anticomuniste a Gestapoului, și-ar fi vîndut mamă, tată și copii pentru a intra în serviciile secrete ale țării tînărului. Se oferise voluntar și dăduse informații timp de un an întreg, acum însă scotea limba, așa cum fac toți șerpii.

Ewald, peștele, sadicul și afemeiatul, izbuti să scape din postul de poliție fără a fi făcut cunoștință cu Kraus. Se zvonea că spusese multe, amestecînd adevărul cu minciuna.

Tanti Dora trase din trabuc și zise:

— Astea nu mă privesc, dacă însă porcul scapă o vorbă care m-ar face să ajung la mîna „Marelui" Nauer, ei bine, atunci...

Zîmbi și făcu cu ochiul. Oare din pricina fumului din veșnicul ei trabuc, sau era un semn către cineva care era așezat lîngă nișele cele mici? Nimeni nu o putea spune, dar Ewald ieși de-a-ndărătelea, ca un măscărici huiduit.

Atunci cînd am apărut noi la Tanti Dora toate acestea erau de domeniul trecutului și în clipa aceasta Ewald era blocat între două scaune înalte din fața barului, tremurînd ca un șacal ce era.

Micuțul rîdea și se jucă voios cu șișul de la care Ewald nu-și putea desprinde privirea. Tanti Dora se scobea în dinți cu o furculiță și se uita cînd la unul cînd la celălalt.

— Fără bătaie, băieți. Dacă aveți de gînd să-l împușcați pe cîinele ăsta scoateți-l naibii afară, dar fără bătăi pe aici.

Ewald încercă să scape, dar o piedică îl făcu să se lungească pe parchet. Cînd se ridică, un cuțit îi șuieră pe la ureche și se înfipse în ușa camerei în care obișnuia să biciuiască fetele. Se opri brusc și șopti răgușit:

— Doar nu v-am făcut nimic!

Stein se prefăcu că îl ajută, dar Ewald, care tremura, fu aruncat în sus printr-o priză de judo și căzu greoi la pămînt, unde rămase nemișcat. În clipa de încheiere, Micuțul se aplecă asupra trupului chircit și îi arse una cu piciorul, după care am părăsit *Vindstyrke II*, foarte mulțumiți de noi.

Evreul

— Voi, evreii din lagărele lui Himmler, sînteți marfă de preț. Obiecte, și nu altceva, asta sînteți, spuse Brand, camionagiul.

— Nu-i adevărat! strigă bătrînul evreu în uniformă vărgată.

Am izbucnit cu toții într-un rîs lipsit de veselie. Evreul cel bătrîn a rămas cu gura deschisă, cu ochii înfundați, plini de durere.

— Nu-i adevărat! Lanțurile vor cădea, ca pe vremea lui Moise, care ne-a eliberat din robie în Egipt.

Bătrînul rîse cu amărăciune:

— Astăzi n-ar mai putea s-o facă și, chiar dacă ați scăpa de haitele lui Himmler, altundeva veți da peste alți Himmleri. Oriunde veți fi, tot prigoniți veți fi.

Porta îi înmînă moșului 200 de mărci.

— Să ai în noua ta viață, cînd o vei începe să-mi trimiți o carte poștală!

Evreul mîngîie banii zîmbind și întrebă:

— Unde să-ți scriu?

Porta ridică din umeri.

— Cine știe?

Urmă cu glas grav:

— Cînd vei găsi o cască ruginită zăcînd pe pămînt, ciocănește în ea și întreabă: „Cine putrezește aici?" Dacă e casca mea îți voi răspunde: „Un tîmpit din armata germană". Atunci lasă-mi un bilețel sub cască și voi veni să-l iau într-o noapte cu lună plină.

— **T**e iubesc, i-am spus.

Era pentru cel puțin a douăsprezecea oară. Oare în sfîrșit îmi dau seama? Ea începu să rîdă încrețindu-și pliurile fine de la ochi, ne-am așezat pe canapea să privim Elba pe fereastră. Pe fluviu trecea legănîndu-se un vas vechi, supraîncărcat cu oameni.

Își trecu degetul peste nasul meu stîlcit.

— Te-a durut cînd ți-au spart nasul?

— Pe moment puțin, mai mult după aceea.

— Ai ochii reci, Sven, chiar și atunci cînd rîzi rămîn duri. Încearcă să-i mai îmblînzești puțin.

Am ridicat din umeri.

— Ostașii lui Hitler sînt făcuți să fie fără milă.

— Da de unde, tu nu ai nimic dintr-un soldat de-al lui Hitler. Ești un puști care s-a pomenit în uniformă, cu table la piept. Războiul este rău, și nu oamenii. Sărută-mă, strînge-mă la piept, arată-mi că tu nu ești rău!

Am sărutat-o încă o dată, am strîns-o la piept. Afară în stradă un tramvai frîna zgomotos.

— Cum arăți în civil?

— Ca un imbecil.

— Vorbești urît.

— Știu, dar așa vorbim în meseria noastră. Nu poți ucide politicos. Nu poți spune: „Mă duc la toaletă", ca apoi să te lași pe vine lîngă calea ferată, de față cu 800 de bărbați și 50 de țărănci, care îți aud bășinile și te văd cum te ștergi cu o frunză.

— Ești îngrozitor. Se ridică într-un cot privindu-mă drept în ochi: Nu izbutești să fii ca ceilalți, ți-e frică de tine însuți.

Mă sărută cu și mai multă înfocare.

Eram întinși din nou alături și priveam plafonul.

— Mi-ar plăcea să merg la vînătoare, am visat eu cu glas tare. La vremea asta rațele sînt tocmai bune și vin dinspre est.

— Da, vînam rațe împreună cu soțul meu, spuse ea. Își mușcă buzele, dar era prea tîrziu.

— Unde e acum soțul tău? am întrebat, cu toate că îmi era indiferent.

— În Rusia, cu divizia lui. Este colonel, are frunzele de stejar la guler.

Am zîmbit.

— Noi le zicem salată. Bărbatul tău e un erou? Probabil că da, de vreme ce are *Crucea de Fier* și salata[1].

[1] *Crucea de Fier* cu frunze de stejar: una din cele mai înalte distincții

— Ești răutăcios, Sven. Este ca și tine ofițer în rezervă.

— Eu nu sînt ofițer în rezervă, m-a ferit Dumnezeu! am răbufnit eu.

— Vreau să spun, este la fel ca tine, nu iubește războiul și nici pe *Führer*.

— E de necrezut cît de puțini oameni îl iubesc pe Adolf. Te întrebi cum de ne stă în cîrcă.

— Cu adevărat, l-ai putut suferi vreodată? întrebă privindu-mă cu atenție.

— Ba da, Gisèle, cîndva, demult, am crezut în el. Doamne! Cum am fost în stare să cred în măscăriciul ăsta?

— Măscărici? rîse ea neîncrezătoare. Ce vezi de rîs la el?

— Nu, ai dreptate, nu te face să rîzi, acum însă nu mai cred în el. Și soțul tău îl iubea?

— La început, da. Credea că va salva Germania.

— De la ce?

— Nu știu, așa spuneau toți. În orice caz, a dat de lucru și pîine poporului.

— Pîinea este raționalizată, iar munca s-a schimbat, dar taci acum, vrăjitoareo, nu am chef să vorbim despre asta.

— Ești imposibil, Sven. Se spune vrăjitoare celei pe care o iubești?

— Toate femeile sînt vrăjitoare ori tîrfe. Nu ai venit într-o seară la *Vindstyrke II* să încerci să fii tîrfă? Doreai să te prostituezi. Lisa a găsit ce căuta, tu însă ți-ai pierdut curajul, în mod laș.

— Ești îngrozitor.

— Bineînțeles. Te poți aștepta la altceva de la cei mai respingători soldățoi pe care i-a zămislit pămîntul? Sărmană societate care ne va moșteni cîndva!

Își aruncă brațele în jurul gîtului meu și mă sărută atît de sălbatic încît am simțit gustul sîngelui pe buze.

Era zăpușeală. Purta un jupon mov, de tîrfă, îi spusesem. Unul din acelea care te ațîță. Din stradă răsuna zgomotul tramvaielor. Tunica mea neagră și urîtă zăcea aruncată în mijlocul incăperii. Unul dintre capetele de mort rînjea către tavan. În depărtare o sirenă porni să urle sinistru, trezindu-ne.

---

militare germane *(n. trad.)*

— Alarmă, zise dama în jupon mov, privind cerul fără nori, înroșit de înserare.

— Dă-o dracului de alarmă, hai să facem dragoste, i-am spus răsturnînd-o pe spate.

Am făcut dragoste pînă s-a rupt juponul. Eram nebun, ea striga, eu gîfîiam. Uitasem lumea. Foarte sus, deasupra noastră, marile bombardiere lăsau urme albe în urma lor, bombele cădeau, dar undeva departe, poate pe lîngă Kaiser-Wilhelmstrasse. Oftă, apropiindu-se din nou de mine. Îi simțeam trupul frumos și subțire lipit de al meu, era suplu și neted și mirosea a proaspăt. Ridicase un picior și sub ciorapul subțire se vedeau unghiile roșii. Avea picioare frumoase și lungi, pe care mîna mea le urmărea de la gleznă și pînă la rotunjimea șoldului.

— Dacă ar veni soțul tău, ne-ar omorî?

— Nu va veni. Este cu divizia lui, o divizie de luptă, a 28-a de Vînători. Drept insignă are un șoim.

— O știu, îi spuneam Divizia Șoimului. A fost la Gomel și la Nicopol, o adevărată divizie a morții. Nu-ți vei revedea niciodată bărbatul.

— Nu vorbi așa.

Începu să plîngă tăcut, lacrimile i se scurgeau neîncetat, în timp ce o băteam ușurel pe spate și îi mîngîiam părul, așa cum mîngîi un pisoi.

— Toate astea sînt din cauza războiului, șopti ea.

În cele din urmă sună încetarea alarmei și zgomotul străzii urcă iarăși pînă la noi în zăpușeala serii. Oamenii rîdeau liniștiți, nu fusese decît o alarmă măruntă, doar cîteva sute de morți și răniți.

— Povestește-mi puțin cum e pe acolo.

Stărui mult și nu înțelegeam ce nevoie avea să știe ce se petrece în iad.

— Crezi că-i bine să ucizi oameni pentru că sînt de altă rasă? De pildă evreii.

— Fac mai mult decît să-i ucidă pur și simplu. Poți cumpăra un sac cu evrei, sau țigani morți ca cenușă de îngrășămînt.

— Nu se poate!

— Nu zău? Sînt altele și mai și. N-ai idee cîte poți vedea.

— Dar de ce sînt oare evreii atît de urîți?

— Nu știu. Eu nu am nimic împotriva lor, am întîlnit însă adesea oameni care nu-i înghițeau și totuși nu erau naziști, dimpotrivă.

— Sînt nebuni?

— Fără îndoială, însă țicniți sîntem cu toții. Cei care nu stau închiși în spatele sîrmei ghimpate. Lumea s-a întors cu fundul în sus și doar nebunii mai au drepturi cetățenești. Nu pot uita ziua cînd am dat peste un evreu, pe cînd vînam partizani.

— Povestește, mă rugă, întinzîndu-se leneș.

— Povestea e destul de lungă, dar merită să fie spusă. Eram pe atunci în munții Cehoslovaciei, în căutarea partizanilor. O treabă plăcută, pentru că eram de capul nostru, împărțiți în cete mici, fără nici o supraveghere. Din cînd în cînd mai trăgeam în aer, de formă. Risipa uriașă de muniție justifica rapoartele noastre, pe cît de războinice, pe atît de mincinoase. În realitate nu se întîmplase să ne întîlnim cu cineva. Și noi, și partizanii ne evitam reciproc. Lucrul de căpetenie era să găsim mereu ceva de mîncare și atunci cînd nu mai rămînea nimic, băieții plecau să vîneze capre negre, o vînătoare care costa Reichul o cantitate uluitoare de muniție. Se întîmpla destul de rar să revenim cu o capră ori un cerb, de cele mai multe ori însă aduceam un porc sau un vițel, mai lesne de împușcat fiind legați. Într-o seară, înainte de apusul soarelui, am ajuns la o colibă de munte părăsită, unde ne-am hotărît să înoptăm.

— „Noi"? Adică cine?

— Nu-i cunoști. O șleahtă de afurisiți dintr-un regiment de trăsniți, veșnic cu un picior în groapă. Cînd am intrat în colibă am simțit un miros dulceag, pătrunzător. În vreme ce mîncam, mirosul deveni și mai stăruitor. Porta urcă să vadă despre ce e vorba și peste puțin timp se întoarse rînjind și își șterse jobenul cu mîneca.

„Am găsit un nătărău mort în pat, el pute așa."

„Ce nerușinare! făcu batjocoritor Heide. Să te înalți la cer în patul tău, pe vremurile astea!"

— Porta avea joben? se miră Gisèle.

— Da, Porta făcuse rost de unul în România și nu se despărțea de el nici în prima linie. Și, cum spuneam, am urcat toți doisprezece să-l vedem pe tipul mort în patul lui. Era un bătrîn ce se odihnea cuviincios, în cămașa lui albă.

„S-a scăpat în scutece, zise Porta, care strecurase o privire sub plapuma grea țărănească. Ce porc! Un pat atît de fain!"

„Ce pute! strîmbă Stege din nas.”

„Domnului student nu-i place parfumul?” rînji Porta și înțepă cadavrul cu baioneta.

„Ai grijă să nu găurești părțile pe unde pot scăpa gazele, îl certă Bătrînul, asta n-am mai putea suporta. Am face bine să-l îngropăm. Hai, apucați-vă de treabă și îngropați-l.”

Micuțul și Porta au apucat fiecare de un capăt al cearceafului și au cărat cadavrul. Pămîntul era însă atît de înghețat încît a fost cu neputință de săpat groapa. L-am îngropat în bălegar, ceea ce era mult mai ușor, după care ne-am reapucat să bem și să jucăm cărți.

„E ceva în coliba asta blestemată!” mîrîi deodată Heide, privind nervos în jur.

Lampa cu gaz fumega aruncînd o lumină sinistră.

„Mai tacă-ți clanța! se oțărî Porta. Joacă ori du-te lîngă moș, în bălegar.”

Micuțul scoase un mîrîit, îi dădu un ghiont lui Heide și jocul continuă. Dar acum ne era peste putință să ne concentrăm. Cu toate simțurile treze, ciuleam urechile. Heide nu exprimase decît neliniștea care ne apăsa pe toți. Era ceva care alarma instinctul nostru milenar; asupra colibei plutea un mister.

După o jumătate de oră, Bătrînul nu mai răbdă, azvîrli cărțile pe masă și strigă cu glas tunător:

„Dacă e cineva pe aici, să se arate!”

Tăcere. O tăcere apăsătoare. Nici cel mai mic zgomot. Cu toate acestea ceva era, o simțeam, ceva viu, ceva care nu făcea parte din casă.

„E cineva ascuns aici”, mormăi Stege și se lipi de perete cu pistolul-mitralieră la șold. Buzele îi tremurau de enervare.

„Poate am picat peste un cuib de partizani”, șopti Bătrînul.

Micuțul scoase la iveală o încărcătură de dinamită, din care avea veșnic buzunarele pline.

„Ce-ar fi să aruncăm în aer cocina asta?”

„Stăpînește-te, îl potoli Bătrînul. Să cercetăm peste tot, altfel înnebunim.”

Ne-am cățărat pe scară cîte patru deodată, cu armele pregătite să culce la pămînt orice ar fi apărut în față. O ușă zbură în țăndări dintr-o lovitură de picior. În timp ce micul legionar stropea din belșug

încăperea cu o salvă din pistolul-mitralieră. Heide zvîrli o grenadă în camera alăturată.

„Pe ei, pe diavoli!” urlă Porta.

Puștile și automatele scuipau flăcări mînioase în beznă.

„Trăiască Legiunea!” zbiera strident Legionarul, făcînd salturi de tigru.

Deodată se auzi un zgomot ca de tunet, ca și cum am fi descoperit un cuib de partizani, dar nu era decît un dulap mare plin cu haine care se prăbușise peste el, prinzîndu-l ca pe un șoarece.

După un sfert de ceas, etajul era devastat mai cumplit decît ar fi făcut-o un uragan. Din plăpumile țărănești, pe care le spintecasem înspăimîntați, fulgii ningeau asupra noastră, în timp ce ascultam cu urechile ciulite, muți ca peștii.

De la etajul de sus ne parveni totuși un foșnet ușor.

„Dumnezeule!” murmură Legionarul.

Frica ni se urca pe șira spinării. Primul care și-a pierdut stăpînirea de sine a fost Heide.

„Cine-i acolo? Sînteți încercuiți, diavolilor!” răcni el, făcînd să răsune întreaga clădire.

Apoi tăcerea se lăsă apăsătoare. Tremuram din creștet pînă în tălpi.

„Să fugim!” șopti Micuțul, alunecînd spre una din ferestre.

Din nou un zgomot nedeslușit deasupra noastră. Micuțul scoate un urlet și sări prin fereastră, făcînd țăndări geamul. Ne cuprinse panica, ne îmbulzeam să fugim. Heide își aruncă automatul care se blocase în timpul vînătorii de strigoi. Cînd am ajuns afară, ne-am dat seama că lipsește Stege.

„Trebuie să ne întoarcem să-l căutăm”, hotărî Bătrînul, ceea ce ne făcu să dăm din nou buzna în casa blestemată.

„Hugo, unde ești?”

Am scăpărat un chibrit să aprind lampa cu gaz și, la lumina tremurîndă, am zărit o arătare înaltă, în haine vărgate.

Bătrînul își reveni primul.

„Hei, zebratule!”

Silueta mizerabilă se îndreptă ca la militărie, cu privirea ațintită asupra Bătrînului și prezentă raportul:

„Domnule *Feldwebel*, prizonierul nr. 36789509 se declară fugit din compania de lucru de la calea ferată 4356 est."

„Nu se poate! izbucni Porta. Mai sînt și alții ca tine pe aici?"

„Nu, domnule soldat."

„Isprăvește cu titlurile astea caraghioase", făcu Bătrînul enervat.

„Ei, ei! interveni Porta. Mă simt măgulit să fiu gratificat cu «domnule». Nu mi s-a mai întimplat niciodată una ca asta!"

Moșneagul în haine vărgate privea temător în jur, rămăsese în poziție de drepți, în mijlocul încăperii.

„Ia loc, îi spuse Porta, arătîndu-i masa îmbelșugată. Ia-ți un colț de pîine și o bucată de carne, cu o înghițitură de cafea."

Bătrînul deținut își mișcă buzele tremurînd.

„Domnule soldat de Stat Major, deținutul nr. 36789509 cere permisiunea să vorbească."

„Dă-i drumul, frățioare", mîrîi Micuțul.

Deținutul cel vîrstnic rămase mut. Părea să-și caute cuvintele, știind prea bine cît e de primejdios să spună ceva ce ar putea displace. O vorbă nepotrivită putea însemna moartea. Pentru el noi eram dușmani, în ciuda banderolelor cu cap de mort, însemnul unităților disciplinare.

„Hai, vărgatule! Ce vrei să ne șoptești?" lătră Porta și întinse ca o pisică degetul spre chipul cenușiu al moșneagului, pe care murdăria se lipise în straturi întunecate.

Omul își plimbă privirile obosite ale ochilor săi injectați pe fiecare dintre ucigașii legali ce eram.

„Ce vrei să ne spui?" întrebă Brand, camionagiul, care pușea respingător ca întotdeauna. Nu îndrăznea să se ducă la dentist preferînd să îndure suferințe chinuitoare. De toate îi băgasem în dinții lui stricați, de la praf de pușcă și salpetru pînă la găinaț de pasăre.

„Dar tăceți o dată, idioților! se răsti Bătrînul. Nu vedeți că e mort de frică? Dacă v-ați uita în oglindă ați înțelege de ce alături de voi și dracu-i mai frumos!"

Se duse la moșneag, îl cuprinse cu mîna pe după umeri și îi spuse în felul său, scărpinîndu-și o sprînceană cu pipa:

„Nu-ți fie teamă, prietene, nu sîntem chiar atît de fioroși cum părem. Ce-ai vrut să spui?"

Deținutul răsuflă adînc privind omul scund, voinic, cu chipul cumsecade de sub casca neagră. Ochii lor se întîlniră, cei atît de negri ai deținutului cu cei limpezi și albaștri ai Bătrînului. Ne-am dat seama că cei doi au făcut, dintr-o singură privire, un legămînt ce nu se mai putea desface.

„*Herr Feldwebel*, a lua cel mai mărunt lucru de aici înseamnă a jefui, am fost ascuns aici trei zile, dar nu am pus mîna pe nimic.”

Bătrînul se scutură de rîs.

„Uită aiurelile astea. Așază-te și mănîncă.”

Se întoarse către Heide.

„Caută ceva de mîncare, dar mișcă-te mai repede.”

Heide rămăsese cu gura căscată în fața deținutului, ca și cum ar fi avut vedenii. Micuțul se aplecă spre el:

„Fă pași, bîzoi de rahat, să n-o iei pe coajă!”

Heide se trezi și se repezi în bucătărie. Bătrînul urmă:

„Unde ai dormit în aceste trei zile?”

„Pe jos, în bucătărie, *Herr Feldwebel*, pentru că am păduchi și nu doream să murdăresc cearceafurile astea curate.”

„Maică Precistă! hohoti Porta, prăpădindu-se de rîs. Dacă toți ar fi la fel de simțiți, războiul ar deveni o adevărată plăcere!”

Heide se întoarse cu brațele încărcate cu rachiu și slănină afumată. Aruncă zgomotos totul pe masă. Stege descoperise o carte pe un raft și o întinse Bătrînului.

„Gazdele noastre sînt oameni citiți.”

Cartea, era intitulată *Karl Marx*.

„Taman ce ne-ar trebui la *Gestapo*”, mîrîi Heide.

„Gura, Pupă-mă-n Fund ori îți tai gramofonul să nu te mai aud scîrțîind. Nu cumva crezi că am uitat că ai fost cîndva turnător?”

Heide îl privi cu ură pe vlăjganul de Porta, cu joben pe cap; automatul cu care se jucă neglijent îl ținea însă la respect.

„E păcat de masa asta frumoasă, spuse deținutul, văzînd cum Legionarul taie slănina direct pe tăblie.”

„Ia nu ne mai bate la cap”, îl repezi Brand, care făcea la fel cu pîinea.

„Trebuie să ai grijă de lucruri”, stărui încăpățînat moșneagul.

„Gura, jidane!” răcni Heide scuipînd.

Se aplecă peste masă, lipindu-și aproape obrazul de cel al bătrînului. Ochii lui de alcoolic, străbătuți de vinișoare roșii, sclipeau de răutate. Rîgîi.

„Ascultă, vărgatule! Eu, Julius Heide, subofițer în Regimentul 27 Blindate, spun că ești un jidan împuțit.”

Privi triumfător în jur.

„Ce-ai de zis de asta, scîrnăvie?”

De pe scăunelul pe care ședea, moșneagul îl privea uluit. Părea că nu își dă seama că despre el e vorba; insultele lunecau peste el, prea de multe ori i se vorbise astfel. Nu mai pătrundeau în el, era imunizat. Heide se răsucea în toate direcțiile, ca un taur gata să împungă toreadorul.

„Cu tine am vorbit, mortule, șuieră el din colțul buzelor. Ești un jidan puturos, un rahat de jidan.”

Își aruncă pe spate capul rîzînd de propriile-i cuvinte scîrnave, repetîndu-le de cîteva ori, ca pe o litanie păgînă în care cuvîntul jidan revenea obsedant. Se înfierbîntase, scuipa, zbiera, îi curgeau balele. Noi tăceam. Bătrînul mînca, nepăsător, ca și cum nu ar fi auzit șuvoiul de cuvinte scîrboase. Porta zîmbea trăgîndu-se foarte atent de ureche, Legionarul fluiera *Vino, dulce moarte, vino*... Bătrînul împărți cărțile cu încetineală și mare grijă. Brusc, în mîna lui Heide apăru un revolver mare. Îndepărtă cu un pocnet sec piedica, un zgomot ce nouă ni se păru de obuz.

„Îți zbor creierii, jidane!”

Rîdea bestial în timp ce ridică încet revolverul țintind capul moșneagului. Se lăsase o tăcere amenințătoare. Moșul se ridică fixîndu-l pe Heide cu o privire ciudată.

„Dacă vreți să trageți în mine, domnule subofițer, nu am ce face. Dacă mă omorîți pe mine ori omorîți un cîine, tot un drac. Nu-i decît o deosebire: cîinelui îi e frică de moarte, mie însă nu. Trageți, dacă asta vă e pofta, să ieșim însă afară. Aici s-ar murdări totul, nimic nu murdărește mai rău ca creierul, domnule subofițer, cînd se împrăștie și se scurge.”

„Dracu’ să te ia!” zbieră Heide, al cărui deget începuse să se zgîrcească pe trăgaci.

Nici acum Bătrînul nu spuse nimic. Întoarse liniștit o carte să-și termine pasiența; era dama de pică.

„Pune arma jos”, ordonă brusc.

Heide păru uluit.

„Îi urăsc pe evrei! Întotdeauna am avut poftă să ucid unul!”

„Pune imediat arma jos!”

Micuțul se ridicase, acționînd arcul șișului de tranșee. Bătrînul i se adresă direct:

„Julius Heide, lasă revolverul.”

Legionarul fredona *Vino, dulce moarte, vino*... abia șoptit. Heide lăsă mîna în jos, revolverul căzu zornăind. Pe față i se citea o spaimă vecină cu nebunia. Legionarul îi puse o piedică, trîntindu-l la podea. Micuțul ridică șișul hotărît să i-l înfigă în spate, dar moșneagul îl opri la timp, apucîndu-l de braț.

„Nu, nu-l ucide, camarade.”

Am încremenit. Micuțul îl lăsă pe Heide și se uită furios la bătrînul evreu, palid și tremurînd, ce i se agățase de braț.

„De ce te opui să răcesc bestia asta puturoasă? Doar te-a insultat!”

Deținutul clătină din cap.

„Nu, camarade, nu m-a insultat, eu sînt evreu, iar el e bolnav. Toate astea se vor uita atunci cînd lumea va fi vindecată.”

„Bolnav? strigă Porta. E prea puțin spus, e cel mai mare ticălos pe care l-a purtat vreodată pămîntul!”

Bîtrînul făcu un gest cu mîna.

„Nu mai fiți atît de setoși de sînge, lăsați-l în pace și așezați-vă să putem juca în sfîrșit. Vrei să joci?” îl întrebă pe fostul deținut.

„Nu, domnule *Feldwebel*.”

„Nefericitule, nu-mi poți spune camarade, așa cum i-ai spus banditului ăsta mare care e Micuțul?”

Moșneagul clătină capul și deschise gura, dar durã o veșnicie pînă să auzim:

„Voi încerca, însă va fi greu.”

Am jucat în tăcere pînă cînd Brand își aruncă cărțile pe masă.

„Nu mai am chef, m-am plictisit.”

„Ești un tîmpit de calibru mare, se înfurie Porta, am să-ți stîlcesc mutra pocită.”

Aruncîndu-se fulgerător într-o parte, Brand evită sticla care, azvîrlită cu toată puterea, se sparse în mii de cioburi în perete.

„E păcat să murdărim toate astea, murmură din nou bătrînul deținut. Cei care au abandonat casa au doi copii, care îi vor moșteni."

„De unde știi?"

„În dulap sînt hăinuțe de copil."

„Ia spune, de fapt ai și tu o casă?"

„Am avut, însă mi-a fost luată de mult."

„Cine ți-a luat-o? Portăreii?" întrebă cu naivitate Kraus, SS-istul ce fusese transferat la noi din pricina lașității dovedite pe front.

Ne-a pufnit rîsul, însă evreul cel vîrstnic conveni:

„Portărel? Da, se poate spune și așa."

„Oi fi șterpelit casa cuiva, pe vremea Republicii de la Weimar!" rînji Kraus.

„Poate fără știrea mea", ripostă sec deținutul.

„Cum te-au înhățat, vărgatule?" îl chestionă Porta.

Bătrînul evreu înfulecă lacom încă o bucată de carne, își sprijini capul în palmă și începu să vorbească. Vorbea ca și cum ar fi fost singur, așa cum vorbesc doar cei care au fost închiși și izolați un timp îndelungat. Nu vorbesc, scuipă, tușesc cuvintele, visează cu glas tare.

„În '38 ne-au luat. Eu am scăpat pentru că aveam relații."

„Voi ăștia din Țara Sfîntă, aveți întotdeauna pile", zgîndări Heide.

Ura lui era atît de mare încît nu șovăia să și-o arate riscîndu-și viața. Își descoperise colții precum un cîine.

„Ai trebui spînzurat, spurcăciune!"

Bătrînul evreu urmă fără a se lăsa bătut.

„Trăiam la Hamburg, pe Hoch Allee, în apropiere de Rotherbaum, un loc încîntător."

Oftă, gîndindu-se la Hamburg, cînd orașul miroase a aer sărat de mare și fum de la vapoare, cînd micile luntrii de pe Elba răsună de rîsete.

„Eram chirurg-stomatolog, aveam mulți clienți și prieteni. Am izbutit să obțin un pașaport cu viza Partidului și m-am gîndit să străbat Rusia pentru a ajunge în China. Clătină capul. Proastă idee. Noi, evreii, sîntem prigoniți și acolo."

Bătrînul rîse a lehamite.

„Într-adevăr, sînteți prigoniți la sovietici, la polonezi, aproape în toată lumea sînteți prigoniți. De ce? Singur Dumnezeu știe."

Se întoarse către Heide.

„Julius, tu ar trebui să știi de ce, odată ce-i urăști pe evrei."

„Sînt porci și bandiți! chelălăi Heide. Dovadă Talmudul."

Julius Heide îi ura pe evrei pentru că cel mai inteligent băiat din clasa lui era un evreu pe numele de Moritz. Micul Moritz îl ajuta pe voinicul Julius; îi sufla și îi pasa fițuici. În decursul anilor, Julius resimțise fiecare cuvînt șoptit, fiecare fițuică precum o umilință arzătoare, iar ura lui crescuse tainic. În afară de asta, nici Heide nu știa mai mult decît noi despre ura de rasă. Doar că învățase pe de rost lungile tirade naziste.

Am reînceput să jucăm în tăcere, fără multă tragere de inimă. Porta scoase flautul, își suflă nasul, scuipă pe degete și începu să cînte *Mica serenadă*. Ascultam vrăjiți. Era splendoarea primăverii, cîntecul miilor de păsărele ce pătrunseseră în coliba întunecată preschimbînd-o într-un palat de cristal, în care prinți în haine de mătase păreau că dansează un menuet. Auzeam o orchestră întreagă dirijată de capelmaistrul curții.

Evreul începu și el să cînte. Avea un glas grav și răgușit. Visa, amintindu-și... Casa dinainte de '38, o femeie în rochie de un albastru deschis, cea care îi plăcea... Ana lui iubită... Cum mai rîdea! Rîdea arătîndu-și dinții albi, cît era de drăguță! Ana, draga lui Ana, pe care a găsit-o ucisă, sub o poartă, pentru că era rușinea rasei. Erau bărbați tineri și tare veseli, în uniforme brune, cei care au omorît-o, își aducea foarte bine aminte. Într-o seară se duseseră împreună la teatru să vadă *Wilhelm Tell* și, pe cînd se întorceau, el rămăsese în urmă să-și cumpere țigări. Ea o luase înainte, pe tocurile ei înalte, al căror țăcănit fu dintr-o dată acoperit de zgomot de cizme țintuite. O auzise țipînd... de două ori. Prima oară un strigăt lung și ascuțit, iar a doua oară ca un horcăit. Rămăsese înlemnit, văzînd cum o culcă la pămînt. Mai auzea și acum loviturile fatale. Un puști de la SA, blond și cu un chip angelic, pe care orice mamă l-ar fi adorat, o lovise cu o scîndură în cap. Era pe 23 iunie 1935, chiar lîngă Darmator.

Înainte să se întîmple aceasta, petrecuseră adesea seri muzicale, el cînta la fagot ori vioară, ea la pian. Ana cînta aproape întotdeauna Mozart, cu aceeași profunzime de sentiment ca soldatul acesta roșcovan, jegos și cu joben turtit.

Legionarul își luă muzicuța și acompanie un marș războinic pe care nu-l cunoșteam, dar ne lăsă visători. Deodată răsună un dans căzăcesc împrăștiind orice urmă de melancolie. Devenirăm și noi sălbatici, beți și urlînd să dărîmăm coliba. Bătrînul evreu rîdea și el, uitînd de soția lui asasinată, de casa furată, de miile de lovituri încasate de la tineri în uniforme frumoase împodobite cu insigne cu cap de mort. Vru să danseze și dansă cu Heide, care uitase cu totul că ura pe evrei. Se băteau pe spinare și se clătinau în ritm. Țopăiam toți. Legionarul, încîntat, striga „Trăiască Legiunea!”, participînd la dans în aplauzele tuturora. În cele din urmă, obosiți, ne-am prăbușit pe scaune și am reînceput să bem pînă ne-am cherchelit de tot. Pe sub grinzile bătrîne răsunau bolboroseli de bețivi.

Evreul cel vîrstnic, care sughița un pic, reîncepu să povestească.

„Călătoria mea spre China mi-au curmat-o într-un orășel murdar. În sănătatea voastră.”

Se ridică și trase o înghițitură. Jumătate din lichid i se scurse pe bărbie.

„Mă cheamă Gerhardt Stief și cum sîntem între ostași, locotenent de infanterie Gerhardt Stief.”

Chicoti și făcu cu ochiul, ca și cum ne-ar fi încredințat un mare secret. Noi am izbucnit în rîs pleznindu-ne pe pulpe. Micuțul se răsturnă de pe scaun de atîta rîs și vomită. Brand îi turnă în cap o găleată cu apă. Evreul continuă netulburat:

„Eram în regimentul 76 de infanterie, de lîngă Altona. voiau să mă trimită la regimentul de gardă, la Potsdam, dar mie puțin îmi păsa de gardă; în 1919 m-au eliberat și mi-am reluat studiile. Era la Göttingen, o epocă de aur.”

Mai trase o înghițitură.

„Da, e bine la Göttingen, spuse Bătrînul. Am fost acolo ca ucenic la tîmplarul Radajsak. L-ai cunoscut, zebratule? Domnule locotenent?”

Toată lumea rîse. Bătrînul își îndesă pipa lui veche cu capac.

„Știi cafeneaua aia faină, din colț, de-i zice *Holzauge*?"

„O știu, aveau o fată pe care o chema Bertha!" exclamă Gerhardt, fericit de a-și aminti fata pe care o chema Bertha.

„Și ce s-a mai întîmplat după aceea?" întrebă Brandt, scuipînd pe Heide, care adormise.

„M-au chemat la biroul NKVD-ului. Unul mărunțel, foarte amabil, m-a poftit înăuntru și, zîmbind întruna, mi-a explicat că sînt reținut fiind bănuit de spionaj. Dar astea se vor lămuri, bineînțeles, fără urmă de îndoială. Desigur că se vor lămuri! Voi fi împușcat ori îngropat de viu la Kolîma, ce atîtea fițe juridice! Se pune o ștampilă și totul devine simplu. Am văzut multe în Rusia sovietică, de după sîrma ghimpată, și am ajuns să urăsc două culori, verdele NKVD-ului și negrul gărzilor SS."

Bătrînul scoase pipa din gură și clătină capul.

„Tovarășu' Gerhardt, te înțelegem. O căciulă cu cruce verde te poate face și ea să te cutremuri."

„Pe cînd eram la Borizov, trebuia să ne îngrijim singuri de-ale gurii. Mîncarea o găseam în fluviul ce curgea chiar în marginea lagărului. Borisov e în China, într-o mică republică amărîtă sovietică."

„Cînd ai ce mînca, încă mai merge", zise Brandt, mușcînd dintr-un cîrnat.

Stief îl privi lung și trase o dușcă bună din sticla cu rachiu.

„Crezi? Ai auzit de peștele roșu?"

Micul Legionar se aplecă peste masă privindu-l atent pe doctorul Stief.

„Cel care îți dă viermi la ficat? Fluieră lung. Sînt dați naibii tipii de la Borisov. Prin urmare, ai paraziți în ficat, locotenente?"

Stief încuviință grav.

„Da, și asta doare. Te roade pe dinăuntru, hapurile pe care ți le dau nu fac decît să prelungească durerile. De la peștii roșii am trecut la ocnele de la Jaslanov. Le știți, marele pustiu sărat din sudul Asiei. După aceea ne-au trimis în Urali. La Marrosov, la fabrica de locomotive. În cele din urmă i-au strîns pe nemți, cehi, austrieci, polonezi și ne-au dus la închisoarea de triaj de la Gorki, apoi la Lemberg. Acolo ne aștepta cea mai mare surpriză a vieții noastre. SS-iștii și sovieticii au încropit un adevărat tîrg de oameni. În strigăte și rîsete disprețuitoare

am fost predați din nou SS-ului, în schimbul celor pe care naziștii îi înapoiau rușilor. Camarazi, ați încercat vreodată să rămîneți pe vine ceasuri întregi?”

Luă țigareta pe care i-o aruncase Brandt și trase un fum, închizînd ochii de plăcere.

„Ați fost vreodată închiși în vagoane de fier, atît de înghesuiți încît jumătate să se sufoce? Ați constatat cît de moale se păstrează un cadavru atunci cînd stai pe el cu orele? Ăsta e felul modern de a transporta carnea vie.”

Știam. Nu exagera cu nimic. Cunoscusem și noi Torgau. La fel și Lengries și Fort-Plive. Gustasem și noi dictatura.

„La sovietici nu-i mai rău?” întrebă fostul SS-ist.

„Sînt exact aceiași oameni. În lagărul 487, din Urali, ni se da pește vechi de o sută de ani, pește putred, sărat și împuțitul pește tiulka, care și viu pute, așa se naște. La Majdanek, aveam parte de pîine cu viermi, pilitură de fier și talaș. Deținuții se înecau cu ea și mureau. Să te bată cu patul armei ori cu pisica cu nouă cozi e același lucru, rușii foloseau și ei lanțuri să ne snopească peste șale, iar execuțiile erau mai ales cu Naganul în ceafă. SS-iștii preferau funia. Vezi și tu, SS-istule, e cam același lucru.”

„Nu sînt SS-ist”, protestă Kraus.

Un zîmbet fin încreți buzele lui Stief.

„Asta o vor spune mulți cînd va sosi ziua socotelilor.”

Porta mîrîi:

„Toți din NKVD și SS au fost voluntari. Îl arătă pe Kraus, care nega. Vei rămîne întotdeauna un bandit de SS-ist și dacă nu ți-am făcut felul pînă acum, e pur și simplu pentru că te păstrăm pentru o ocazie festivă.”

Stief interveni.

„Nu fii atît de sîngeros. Cu siguranță că e bîntuit de coșmaruri, ceea ce e mult mai rău decît să fii spînzurat. Dar să continui. La Fort-Plive cînd voiam să ne ușurăm trebuia să ne așezăm pe o scîndură lungă. Cel care cădea în șanț se îneca în rahat. SS-iștii puneau rămășag pe răgazul ce-i trebuia să dispară. La Majdanek, la ruși, era la fel, mulți au crăpat acolo înecați. Dispăreau într-o bolboroseală de bășici de aer.”

Micuțul scuipă un os de gîscă și trase un gît de bere:

„La Bruckendorf 3, de lîngă Torgau, cînd ne scăpam în pantaloni, pentru că guliile ne provocau diaree, ne puneau să urinăm unii pe alții."

Ne-am uitat mirați la uriaș. Era pentru prima oară că vorbea de vremea cînd fusese la pușcărie. Nu știam ce făcuse și nici unde fusese închis. Urmă, cu gura plină:

„Mi-au rupt brațul în trei locuri și mi-au smuls degetul mic de la picior cu cleștele."

Se ridică, apucă un fotoliu greu și-l făcu țăndări de perete.

„Uite așa îi voi face diavolului aceluia de la Torgau cînd îl voi găsi. Știu că lucrează într-un lagăr de lîngă Weser."

„La Fagen au castrat pe cîțiva doar ca să rîdă", spuse Legionarul cu ochii aruncînd scîntei, cum au maurii cînd simt că se apropie clipa răzbunării.

„Eu am încercat să mă spînzur, cînd m-am întors de la Fort-Zinna", spuse Bătrînul.

Se făcu tăcere. Mai auzisem că Bătrînul se spînzurase, dar soția sa tăiase funia la timp și un prieten l-a readus la viață. Bătrînul nu mai încercase niciodată să se omoare.

Am reînceput să jucăm. Gerhardt cîștigă cîteva sute de mărci și l-am lăsat să cîștige cu bună-știință. Nu părea să-și dea seama. Ne bucuram toți cînd trăgea o carte bună.

„La naiba, Gerhardt, te îmbogățești!"

Cineva împinse sticla spre el.

„Trage o dușcă, locotenente!"

Stief bău și puse sticla jos lovind-o de fund, așa cum făceam și noi. Gestul acesta avea un înțeles, însemna obișnuința cu sticla, un semn de bărbăție.

Subofițerul Heide se adunase de pe jos și-l îmbrînci pe Kraus de lîngă Gerhardt. Se iscă nițică gîlceavă, cîteva înjurături și Heide luă locul lui Kraus plesnind din limbă. Se uită cu coada ochiului la Gerhardt.

— Hai să-i curățăm pe căcăcioșii ăștia.

Gerhardt încuviință și am jucat cu mai multă atenție. Gerhardt continuă să cîștige. Heide părea jignit. În cele din urmă se lăsă păgubaș.

„Sînt curățat!"

Gerhardt rîse.

„Poți să împrumuți de la mine, dacă vrei."

„Cu ce dobîndă?"

„Cu 60%, cum se ia atunci cînd ai de a face cu tipi dubioși", hotărî Legionarul.

Afară strălucea luna, plină și rotundă, ca și cum priveliștea celor treisprezece candidați la moarte ar fi amuzat-o. Legionarul mătură cărțile și zvîrli scaunul cît colo cu piciorul.

„Jocul ăsta mă plictisește, mai bine hai să ne batem!"

Cît ai bate din palme am fost gata să începem boxul. Micuțul și Heide s-au înfățișat drept primii combatanți. Ringul fu înconjurat cu funii luate din canapea și fotolii. Pachete de pansament deveniră mănuși de box. Cele două mari brute s-au încins într-o luptă ce degeneră iute într-o bătaie de pomină. Plini de vînătăi și de sînge, la fel de îndîrjiți amîndoi: Heide neglijă însă o clipă garda și asta i-a fost fatal. Micuțul, urlînd precum o gorilă, îl apucă de gleznă făcîndu-l să cadă și îl lovi cu capul de podea, pînă cînd acesta atîrnă ca o cîrpă. Aruncă apoi trupul neînsuflețit într-un colț și se prăbuși, la rîndul său, doborît de un somn profund.

Afară, luna lumina mai departe copacii înghețați. Adormisem toți, claie peste grămadă, precum cățeii. Tăcerea sinistră a muntelui învălui pe cei treisprezece candidați la moarte, în cabana în care pe vremuri veneau să se odihnească schiori veseli.

Micuțul a fost primul care i-a zărit în dimineața următoare. Veneau în șir indian, pășind grăbit în timp ce coborau muntele, pe unde stînca era parcă despicată. Mîrîitul Micuțului ne adună în grabă. Eram înghețați.

Păreau mult mai numeroși decît noi și erau înarmați cu aruncătoare de flăcări, trei mitraliere grele, precum și cu o bazooka din cele noi. Soarele care începuse să scalde în auriu culmile făcea să sclipească argintul capetelor de mort. Cu binoclul am putut observa că în frunte era un *Obersturmführer*. Stege susținea pe bună-dreptate că era o companie întreagă. Bătrînul luă binoclul de la ochi și, fără a întoarce capul, șopti:

„Spuneți lui Gerhardt s-o întindă."

„Unde să mă duc?" întrebă Gerhardt Stief, care era în prag și privea pe deasupra umărului lui Porta.

Într-adevăr, unde? Ne-am privit disperați. Micuțul și Heide ridicară mutrele lor stîlcite către cer, clipind.

Ziua începuse rău. Acolo sus, pe poteca îngustă, unul se împiedică și am văzut cum *Oberscharführer*-ul zbiera la el gesticulînd cu un pistol mitralieră în mînă.

„Niște gunoaie, mîrîi Heide, pipăindu-și ochiul umflat, o adunătură de gunoaie!"

„Să punem mitraliera în poziție și să le facem de petrecanie la toți", propuse Porta.

„Grozav, apoi îi și crestăm!" sughiță Micuțul jonglînd cu șișul său mare.

„Tăceți, nătărăilor, se stropși Bătrînul la ei. Sîntem unu la douăzeci. Trebuie să-i ducem cu zăhărelul."

„Nici tu nu crezi ce spui, mormăi Stege. Ne vor căsăpi îndată ce vor găsi urmele chiolhanului și pe Gerhardt."

„Bine zici, Hugo, interveni Legionarul. Chiar ăsta ne va ucide."

Îi arătă matahala care repezea acum un alt vînător. Dispărură cîte unul în spatele unor brazi firavi. Într-un sfert de ceas vor fi dincoace și apoi foarte repede la noi.

Au apărut precum trăsnetul. Stege strînse dinții și puse mîna pe automat. Bătrînul ridică dintr-o spranceană făcîndu-ne semn să rămînem liniștiți. Micuțul își alese altă poziție. Armele companiei de SS-iști clămpăneau. Kraus, cel care fusese transferat la noi pentru lașitate, fu apucat de o tuse cavernoasă.

„S-o întindem!"

„Ți-e frică de frații tăi?" întrebă încet Porta.

Legionarul șuiera cîntecul său preferat. *Obersturmführer*-ul SS mergea repede, cu mînecile suflecate, i se vedeau brațele acoperite de păr negru. Simțeam că moartea e foarte aproape, nările noastre fremătau ca la vînatul încolțit de gonaci. Gerhardt se făcu nevăzut în cabană, urmat de Micuțul și de Bauer.

Soseau... Toți băieți tineri, frumoși și bine hrăniți.

„Companieee, stai! La picioor arm'! Pe loc repaus..."

Ordinele răsunau, seci și dure, așa cum era și dimineața.

Bătrînul clipi spre căpetenia cu păr negru și ochii lor se întîlniră. Bătrînul păși încet pe iarba incredibil de verde, care îi plăcuse atît de

mult evreului cel vîrstnic. Micul legionar își făcea de lucru în spatele lui, în poziție de tragere, strecurîndu-se fără a atrage atenția după o grămadă de lemne.

Porta se instalase în casă și puteai bănui o gură neagră-albăstruie în spatele ferestrei cu gratii, ascunsă de scînduri. Bătrînul era apărat de doi dintre cei mai buni trăgători ai frontului.

Ofițerul SS își trăgea tocmai nădragii îngreunați de Mauserul său, cînd dinăuntrul casei se auzi clinchetul de farfurii și pahare. SS-iștii înălțară capul. Ce zgomot îmbietor!

Raportul Bătrînului fu scurt și sec. „Nimic deosebit de semnalat." Farfuriile și paharele răsunară din nou și suplul ofițer SS privi ridicînd din sprîncene spre ușa deschisă. Se îndreptă ușor, cu o încetineală îngrijorătoare, către casă. Curelele sale noi scîrțîiau. Ajunse lîngă butucul de lîngă intrare, unde se opri, apucă toporul și reteză o bucată de lemn dintr-o singură lovitură. Toporul fusese ascuțit de un meseriaș. Dînd cu piciorul în lemnul tăiat, rîse încetișor. Chipul i se înăspri cînd se întoarse către Bătrînul.

„Dumneata, *Feldwebel*, îți strîngi oamenii și plecați repede de aici."

Cînd ridică brațul pentru salutul nazist, la încheietura mîinii sclipi un ceas mare de aur.

Glasul Bătrînului tună:

„Înainte, marș, bandiților!"

Ne-am adunat, posaci. Ne îmbrînceam mormăind. Micuțul și Heide au ieșit din casă clătinîndu-se. Micuțul ținea în mînă cuțitul său lung siberian.

„Luați-vă armele. Înainte, marș!" ordonă Bătrînul cu glas de stentor.

Am trecut foarte aproape de SS-iști, care ne priveau de sus.

„Căcăcioși!" zise unul dintre ei.

Micuțul tresări, dar Legionarul și Bătrînul îl încadrară imediat. Tăunii roiau înțepîndu-ne cumplit, întotdeauna chiar lîngă marginea gulerului. Am străbătut brădetul fără să întoarcem capul și abia cînd am ajuns jos, lîngă podul cel vechi, ne-am oprit. Fără un cuvînt, ne-am aruncat la pămînt, cu capetele îndreptate spre cabană, pe care soarele o lumina acum din plin.

L-am văzut pe *Obersturmführer*-ul cel înalt intrînd în casă, urmat de doi SS-iști. Au rămas mult timp înăuntru, fără să se întîmple ceva. Cîțiva se tolăniseră pe iarba verde și jucau zaruri sau cărți, fără nici o grabă.

„Prietenul nostru, locotenentul Stief, s-a ascuns bine”, zise Porta.

„Să nădăjduim”, șopti Bătrînul îngrijorat, mușcîndu-și pipa.

Micuțul dădu un rînd de șnaps și am băut îndelung, cu lăcomie. O dată cu arsura alcoolului, în vine ni se scurgea furia, gustul sîngelui. Micuțul scuipă pe o frunză.

„Cîini blestemați! Să-i căsăpim! Hai, Bătrînule!” făcu el răgușit bătînd darabana pe mînerul cuțitului.

Bătrînul sugea în continuare de muștiucul pipei. Deodată, liniștea fu spartă de un țipăt prelung.

Instinctiv ne-am lipit și mai mult la pămînt.

„Moșul nu s-a ascuns destul de bine”, gemu Stege.

Strigătul răsună din nou, strigătul acela pe care noi îl cunoșteam prea bine, pentru că îl auzisem de atîtea ori în închisori și în lagăre.

„Ce-i fac?” întrebă prostește Brandt.

„Moarte lentă, lătră Legionarul, așezîndu-și aruncătorul de flăcări în poziție. Cînd eram în Rif ne răzbunam de fiecare dată cînd căsăpeau pe unul dintre ai noștri.”

Privea către Bătrînul, care stătea întins în spatele unui tufiș, cu privirea ațintită asupra cabanei. Tocmai se pregătea să continue, cînd ieșiră afară trăgîndu-l pe Gerhardt după ei. Moșul se tîra în patru labe și țipa întruna. SS-iștii îl loveau cu cizmele și îi frînseră un braț. Fiecare gest al lor ne sfredelea creierii, aproape înnebunisem.

L-au lovit peste față și se prăbuși. *Obersturmführer*-ul se plecă asupra lui, cu un cuțit în mînă. Bănuiam ce avea de gînd să facă, mai văzusem de astea și totuși de fiecare dată ne lua prin surprindere. Țipătul acela, prelung și neomenesc, atunci cînd trupul se destinde ca un arc. Membrul încă viu, aruncat pe potecă, cobora la vale săltînd.

I-au ținut capul pe butuc și căpetenia nu lovi decît de două ori cu toporul. Sîngele țîșni pînă departe. Rîdeau în timp ce au săpat o groapă în bălegar, în care îndesară corpul împreună cu căpățîna, apoi porniră la drum cîntînd. Curînd dispărură pe după brazi.

Stege plîngea cu sughițuri, Micuțul blestema, iar Bătrînul ne implora:

„Fiți rezonabili!"

Legionarul însă șuiera precum un șarpe.

„Trăiască Legiunea! Să facem ca pe vremuri în Rif!"

Furia lui se întinse ca un incendiu de pădure și în numai cîteva secunde ne-am hotărît. Lupii aveau să se lupte cu lupi și mai feroci, o haită condusă de fiara marocană.

Răzbunarea

A-ți ucide semenul poate fi uneori o ușurare.

Cel care trebuia să moară se prăbuși. Zgîrie pămîntul cu unghiile și picioarele, ochii i se închiseră. Legionarul lovi gura care horcăise încă o dată „Heil!”, iar membrele ticălosului fură smulse de plopul brusc destins.

Soarele se înălță încet deasupra crestelor muntelui pentru a contempla răzbunarea, iar victimele de la Auschwitz trebuie că s-au bucurat de adierea dreptății.

Ascunși în cotloanele muntelui, îi așteptam pe ucigașii lui Gerhardt.

Gîndul de a-i ucide ne umplea de fericire, o fericire care îmi amintea de aceea pe care o simțeam pe vremea copilăriei, de Crăciun, atunci cînd așteptam în spatele ușii încă închise să vedem pomul fermecat.

Stege plîngea, avea sufletul cel mai sensibil din toată șleahta noastră. Porta înjura, micul legionar mormăia blesteme arăbești.

Locul ales de noi era o adevărată fortăreață naturală, o capcană de prins SS-iști, un poligon de tras la țintă.

„Ce bășcălie va fi”, zise Brandt camionagiul, sugîndu-și întruna dinții găunoși.

„Pe Oberu' ăla mare îl scalpez”, strigă Julius Heide, din înălțimea copacului de unde pîndeau.

„Nu, Julius, treaba asta eu o fac”, i-o reteză Porta sărutîndu-și cuțitul.

„Sînteți nebuni de-a binelea, interveni Bătrînul. V-ați gîndit ce urmări vor fi la cele ce aveți de gînd?”

„N-ai spor, spuse Porta, scuipînd pe jos. Poți să mă crezi, nici unul dintre ei nu se va întoarce acasă la mă-sa să povestească ce s-a întîmplat. Pînă la noapte corbii le vor hali la toți ochii.”

„Sînteți niște tîmpiți! izbucni furios Bătrînul. Nu vă dați seama că-i vorba de o crimă?”

Am rămas cu gura căscată.

„Cum ai spus? strigă Porta, uitînd că în munte se aude pînă departe. Dar ceea ce facem noi de patru ani încoace cum numești, domnule *Feldwebel*?”

„Nătărăule! Pînă astăzi ai ucis doar dușmani, nu compatrioți.”

„Dușmani! hohoti Porta batjocoritor. Dușmanii mei sînt numai SS-iștii.”

Plin de indignare, Bătrînul sări afară din groapa pe care o împărțea cu Stege și cu mine și își îndreptă revolverul spre Porta, care se lungise după o stîncă.

„Ești cam uituc, băiete, dar îți voi împrospăta memoria! Îți amintești de NKVD-iștii pe care i-am împușcat lîngă Bobrusk?[1] Ai uitat cum Micuțul și Legionarul le-au tăiat beregata voluntarilor sinucigași la Kiev? I-ai uitat pe bosniacul și femeile din compania de brandiști? Erau cumva prieteni? În acest caz ai un fel ciudat de a-ți trata prietenii! Fără să mai pomenesc de infanteriștii de la cota 754, civilii din canalele Harkovului, de personalul penitenciarului din Poltava! Tot prieteni au fost? Să mai continui?”

Bătrînul se făcuse roșu ca focul la față.

„Ce limbariță mai ai! șuieră Porta. Mai bine te făceai popă în trupele de șoc ale Mîntuitorului!”

„Închide gura ta spurcată de berlinez, ori te culc la pămînt chiar acum!” urlă Bătrînul, scos din fire. Automatul ținut la șold țintea spre Porta.

S-a făcut tăcere. Era pentru prima oară cînd îl vedeam în asemenea stare. Nu se mai întîmplase nici măcar o dată în cursul celor trei ani de cînd eram împreună. Îl priveam uluiți pe dragul nostru Wilhelm Bayer, care răsufla greu, ca și cum s-ar fi sufocat. Reîncepu să vorbească bîlbîindu-se.

„Sînt niște fiare, SS-iștii ăștia, asasini, e adevărat, ar merita tot ce le-ați face. Și dacă e cineva care să vă înțeleagă, acela sînt chiar eu.”

Duse mîna la gît și arunca o privire spre culmea de unde îi auzeam pe SS-iști cîntînd:

[1] Vezi ***Blindatele morții*** *(n. trad.)*

So weit die braune Heide geht,
Gehört das alles mir.[2]

„Dar uitați că nu stîrpești măcelurile prin crimă.”

Glasul îi devenise o șoaptă. Porta încercă să spună ceva, dar Bătrînul îl opri cu un gest.

„Vă amintiți ziua în care l-ați ucis pe ticălosul acela de locotenent la Lemberg?”

Ne privea pe toți pe rînd și privirea lui ne sfredelea.

„Vă aduceți aminte?”

Nu a răspuns nimeni. Ne aminteam ca și cum ar fi fost ieri. Un ofițer din poliția frontului fusese ucis cu un glonte în cap, în plină stradă Pahlevi, din Lemberg. În cursul raziei care a urmat au fost arestate șaizeci de persoane, care au fost executate chiar în fața casei unde fusese găsit mort locotenentul. Printre victime erau nouăsprezece copii sub doisprezece ani. Toate locuințele din jur au fost făcute scrum. O femeie a fost omorîtă împreună cu pruncul ei cu patul armei.

„Oare ucigașul ofițerului nu și-a regretat fapta?” încheie Bătrînul murmurînd.

Își smulse casca, iar aceasta se rostogoli pe pantă, apoi își continuă voios cursa la vale antrenînd grohotișul în urma ei.

„I-ați uitat pe cei doi SS-iști pe care i-ați înjunghiat la Stalino? urmă el cu încăpățînare. Răsplata a fost masacrarea locuitorilor din Brigadenhof. Dar telefonista aceea care pretindea că fusese violată de civili ruși? Treizeci de femei și copii au luat drumul robiei în lagărele Reichului...”

Da, ne aminteam. Telefonista a mărturisit mai tîrziu că nu fusese violată. Mințise. Au ridicat din umeri și au băgat-o zece zile la pîrnaie pentru că își bătuse joc de poliția secretă, însă în sat copiii mureau de foame, în timp ce mamele lor crăpau muncind în Germania.

Cu ochii închiși, Bătrînul continuă să amintească multe altele. Porta clipea des, Stege gemea, Heide scuipa, Legionarul fluiera printre dinți *Vino, dulce moarte*..., doar Micuțul nu părea impresionat.

[2] *(germ.)* Cît se întinde castanie cîmpie/Toate îmi aparțin numai mie. *(n. trad.)*

„Dacă îi măcelăriți pe SS-iști, urmă Bătrînul, o faceți cu bună-știință. Va plăti întreaga populație dimprejur, cît și deținuții, adăugă el după o clipă. Voi veți purta vina pentru fiecare ce va fi împușcat. Fiecare glonte în ceafă al vostru va fi și cînd totul se va încheia, veți putea spune cu mîna pe inimă că într-adevăr sînteți asasini."

După ce ne privi din nou pe rînd, ne strigă:

„Și acum trageți, dacă îndrăzniți! Nu uitați însă că de fiecare dată cînd un SS-ist își dă ultima suflare datorită vouă, ucideți în același timp și douăzeci de civili, cu siguranță femei și copii, prunci, elevi, bieți copii înfometați, care în clipa asta încă se mai joacă, fără a bănui ce-i așteaptă! Trageți și răzbunați-l pe evreul Gerhardt Stief, cel care refuza să se bage în pat pentru a nu-l umple de păduchi. V-ar scuipa dacă ar afla ce aveți de gînd să faceți. Vreți să-l răzbunați? Atunci strigați în gura mare ce ați văzut. Să nu uitați vreodată! Cînd toată lumea se va înfofoli în bunăstare după război, voi să strigați în continuare. Aceasta să fie răzbunarea pentru miile de Gerhardt pe care i-au torturat."

Legionarul se ridică obosit.

„Ai dreptate, Bătrînule, ca întotdeauna."

Își aruncă mînios țeava aruncătorului de flăcări, o strivi sub picioare și strigă răgușit:

„Să fie blestemați! Ni s-a luat totul, bucuria, libertatea și curajul nu folosește la nimic. Cît privește armele, e sigur că nu pot fi decît în slujba acestor ticăloși, mînuite chiar de noi, porci în uniformă."

Se lăsă la pămînt, scoase covorașul de rugăciune, își descălță bocancii, îngenunche cu fața către răsărit și se rugă îndelung. Priveam în tăcere acest lup din munții berberi, care nu putea nici măcar să muște cuțitul care, încet, ne ucidea.

Unul cîte unul, ne-am ridicat. Bătrînul porni la vale, iar noi l-am urmat cu inima grea. Porta scuipă cu năduf, își îndesă jobenul pe căpățînă, își aruncă arma grea pe umăr, pășind și el în urma omului scund și voinic ce cobora fără a întoarce capul.

SS-iștii cîntau și acum. Strîngeam pumnii de durere și furie. Heide mormăi:

„I-am fi avut pe toți! Nu ar fi durat nici cinci minute."

Bătrînul grăbi pasul în vreme ce noi îl urmam greoi. Coborîșul

se mai îndulcise cînd un miros înăbușitor ne învălui deodată, venind pe deasupra pădurii. Ne-am oprit foarte mirați să vedem vălătuci groși de fum ridicîndu-se dintre copaci.

„Ce-ar putea fi?" murmură Bătrînul gînditor.

„Cred că e în pădure, cu toate că pare a veni de mai departe, spuse Porta. Își împinse pălăria spre ceafă. Parcă ar fi la Katowitze, dar de ce naiba arde?"

Stege scoase harta și busola.

„Arde Tekolowich", ne anunță sec.

Ne-am repezit ca nebunii de-a dreptul pe munte în sus, printre stînci, pășuni și scurtături. Sudoarea ne pătrundea în ochi. Legionarul scoase un strigăt, arătînd spre sud-est, unde o altă coloană de turn se înălța către cerul albastru.

Stege scoase din nou harta.

„De data asta arde la Branowich. Ce se întîmplă oare?"

„Represalii, spuse Bătrînul. Dar pentru ce?"

Brand își săltă la loc pe umăr burlanul de plită și propuse:

„Trebuie să mergem să vedem despre ce-i vorba."

Și dinspre sud se zărea alt incendiu.

„Ce dracu' se întîmplă?" izbucni Heide.

„Represalii, repetă Bătrînul. Vreun smintit care i-a făcut felul unuia dintre băieții lui Himmler și acum toți din împrejurimi trebuie să plătească."

Pe pantă cobora un cîine lătrînd întruna, Porta îl prinse. Era o corcitură mare de cîine lup, așa cum aveau pe aici cei mai mulți dintre țărani, cu zgarda ruptă și blana înroșită de sînge. Bietul cîine era înnebunit de frică și durere.

Bătrînul trase gînditor din pipă, cu privirea ațintită asupra cîinelui.

„Animalul acesta vine de la o fermă de munte, și nu dintr-un sat."

Legionarul, care mîngîia cîinele pe cap, se întrebă:

„Asta ar putea însemna că lichidează și gospodăriile mici? Ce naiba s-o fi întîmplat?"

Își verifică cu atenție arma și, cum Bătrînul se pregătea să continue coborîșul, Legionarul îl opri cu un gest. Așezînd cu prudență arma, privi către est și ceru o țigară.

„Băieți, Bătrînul ne-a ținut o predică mare, iar noi am fost înțelegători pentru că erau destule motive. Dar acum, acolo sus totul e cuprins de flăcări. Se prea poate ca pe partea cealaltă unii să fi fost mai puțin înțelegători. În acest caz eu consider că nu mai avem nici noi motive să fim în continuare înțelegători."

„Gura, făcu Bătrînul. Adunați-vă armele, pornim."

„Așteaptă puțin, să auzim ce are de spus nomadul."

Legionarul rînji răutăcios. Ochii îi străluceau de ură fanatică.

„Pe Allah! Să-i ucidem pe SS-iști!"

„Nu", spuse Bătrînul.

„Cîinii turbați trebuie omorîți! răcni Legionarul. Bastarzii lui Himmler nu sînt altceva! Cine mă urmează? Ridicați mîna."

Porta, Micuțul, Heide și Brandt ridicară pumnul. I-am urmat cu inima îndoită. Ultimul intră în rînd Stege, privind în chip de scuză spre Bătrînul.

„Pe Allah! E o zi mare", spuse Legionarul ridicîndu-se.

Îi puse mîna pe umăr Bătrînului.

„Noi te înțelegem, dar înțelege-ne și tu. SS-iștii nu se mai pot răzbuna, și-au terminat treaba, totul arde. Ne conduci, așa cum ai făcut-o întotdeauna pe front?"

Bătrînul scutură din cap.

„Vă urmez pentru că nu am încotro, un asasinat însă nu voi conduce."

Legionarul ridică din umeri.

„Foarte bine. Băieți, Urmați-mă."

Am atins liziera pădurii cățărîndu-ne peste obstacole care i-ar fi făcut să șovăie pe vînătorii de munte, însă dorul răzbunării ne dădea aripi. Am înaintat astfel ore întregi, deschizîndu-ne drum prin mărăciniș cu topoarele și cazmalele noastre. Aveam mîinile însîngerate, dar Legionarul ne îmboldea ocărîndu-ne, mai fanatic decît toți. Istoviți, îl amenințam cu armele, el însă rîdea disprețuitor trimițînd în toate direcțiile strigătul său de luptă marocan.

Am ajuns în sfîrșit la prima gospodărie. Rămăseseră doar ruinele fumegînde și trei cadavre chircite, două femei și un copil.

Bătrînul închise ochii, era livid. Eram fiare oțelite în război, care văzusem de toate, însă mîinile ni s-au crispat strîngînd și mai tare

armele. Ne-am repezit mai departe, în urma Legionarului. După o oră, am descoperit încă două leșuri; doi bătrîni împușcați în ceafa. Legionarul le răsuci, chipurile lor nu mai erau decît o gaură.

„P-38”, stabili Porta pipăind orificiul cu degetul.

Asupra cadavrelor nici o hîrtie. Totul fusese luat.

„Poate fi la fel de bine opera partizanilor”, sugeră Kraus, lașul.

„Bineînțeles!” făcu Bauer, izbucnind în rîs împreună cu noi.

Bătrînul își scoase pipa din gură și i se adresă SS-istului:

„Îți pot spune cuvînt cu cuvînt ce va scrie mîine în ziarele din țară. *Țăranii pașnici au fost asasinați de bandiți. Ei au incendiat și trei sate și mai multe gospodării. Represaliile vor urma cît de curînd.* Semnat, Heinrich Himmler. După care, *Standartenführer*-ul SS Blobel, numit de *Führer* șeful poliției din Brach, va proceda la execuțiile uzuale. Pentru mai multă siguranță se va menționa că bandiții purtau uniforme germane. Cei de la RSHA se gîndesc la toate.

Porta își puse degetul pe rana uneia dintre victime, apoi îl mirosi.

„Cangrenă în prima fază.”

„Ia te uită! Exact la fel ca la cadavrele galbene de la Dobrovina”, spuse Legionarul.

Porta înclină capul, mirosind din nou.

„Celălalt s-a scăpat în pantaloni.”

„Așa făceau întotdeauna atunci cînd îi gazam la Birkenau”, zise deodată SS-istul Kraus.

Se lăsă o tăcere cumplită. Am uitat de cadavre pentru că se produsese ceva care era al dracului de interesant. Toate privirile s-au întors către voinicul SS-ist, cel ce fusese izgonit dintre ai săi, degradat și trimis într-un regiment disciplinar ca dezertor.

„Ca să vezi... Și ce-ai mai văzut la Birkenau?”

SS-istul păli, făcîndu-se aproape verde. Ceea ce ascunsese cu atîta grijă timp de trei ani îi scăpase acum fără voie. În nopțile de nesomn se temuse să nu fie trădat, de cineva de la secretariat, de pildă subofițerul Julius Heide, printre alții, pe care îl reîntîlnise la noi. Ce spaimă trăsese atunci cînd îl văzuse pe Heide! Oare trebuia să-l implore să tacă, plătindu-i orice? Dar poate că Heide nu știuse totul... Altfel era inexplicabil că tăcuse atîta vreme... Kraus încercase desigur să fie mutat, căpitanul von Barring însă hotărîse: „Nici vorbă.” „Ticălosul

acela de von Barring, la fel ca toți ceilalți din plutonul ăsta blestemat! Trădători de patrie care ar trebui neapărat lichidați...”

Se produsese un lucru de necrezut, nimeni nu-l trădase, o făcuse el, cu gura lui. Adresă o rugăciune lui Dumnezeu, de care se lepădase în 1938, cînd intrase în SS. Cît de mîndru fusese să se împăuneze acasă la el în uniforma nazistă, verde, cu capete de mort argintii! Cu cîtă grijă cosese banderola neagră purtînd literele de argint *Totenkopfverband* (Organizația *Cap de Mort*[3]) pe mîneca stîngă. Izbucnise în rîs văzînd spaima mamei sale atunci cînd apăruse acasă îmbrăcat în uniforma aceasta mult-urîtă. Îl amenințase pe tatăl său cu închisoarea cînd acesta invocase dreptatea lui Dumnezeu. Ce fericire să vezi toate lepădăturile din cartier privindu-te terorizați!... Toți cei care fuseseră obraznici cu el se întreceau să-l tămîieze. Cînd cîrciumarul refuzase a-i da pe credit, aruncase pe tejghea cîteva mărci soioase și în tăcerea grea ce se lăsase, i-a strigat: „Foarte curînd va veni vremea cînd te vei tîrî la picioarele mele!”

Nu a durat mult, într-adevăr... Un bilețel strecurat în cutia de scrisori a unității, cea pe care nu o deschidea decît Eicke[4], șeful SS, cu numele și adresa cîrciumarului, purtînd mențiunea „Trădător de patrie”. După trei săptămîni cîrciumarul a fost chemat și, în aceeași zi, i s-au aplicat zece bastoane, întins pe o capră de lemn. Să se învețe minte, mîrșavul! Într-o zi de ianuarie, în 1938, a fost prins în sîrmele ghimpate și apoi îngropat împreună cu vreo cincizeci de evrei, spînzurați în ajun în spatele grajdurilor.

Apoi ziua în care sosise la Gross Rosen, una dintre cele mai frumoase din viața lui. Și-o amintea mereu cu emoție. I se încredință grija cîinilor. Adora cîinii, dar *Hauptsturmführer*-ul SS Streicher era un nătărău. Pentru faptul că unii dintre trădătorii de patrie fuseseră mușcați puțin de cîinii săi, Streicher făcuse tărăboi. E adevărat, fusese și un mort, ce importanță avea însă aceasta? Oricum ar fi murit. Un boșorog, fost ministru al Republicii, care leșina de fiecare dată cînd lua un baston pe spinare...

---

[3] Unități necombatante, destine represaliilor, luptei împotriva partizanilor și pazei lagărelor de exterminare sau de concentrare, execuțiilor etc. *(n. trad.)*

[4] *Brigadeführer* Theodor Eicke, asasinul lui Ernst Rohm, șeful SA. *(n. trad.)*

Hauptsturmführer-ul Streicher ceru anchetă și, dacă nu ar fi fost și povestea cu „hopa-hop!”, afacerea ar fi fost clasată. Kraus recunoștea că sărise nițeluș peste cal cu „hopa-hop!”, chiar și față de niște trădători de patrie. Fusese invenția lui Steinmüller, *Oberscharführer*-ul din blocul 7, iar jocul avea mai multe variante.

De pildă, cîțiva deținuți erau aduși pe platoul cel mare din spatele stînei; li se așeza o cutie pe cap și trebuiau s-o țină sub amenințarea cu bătaia. SS-iștii trăgeau apoi în cutii și, desigur, se mai întîmpla ca un deținut să se aleagă cu un glonț în scăfîrlie. Dar ce minunat exercițiu de tir și cît de amuzant era!

Se mai organizau de asemenea și alergări pe deasupra șanțurilor latrinelor, iar cînd deținuții treceau peste scînduri, li se trăgeau de sub picioare. Era haios să-i vezi zbătîndu-se în rahat, unii mureau încet, e adevărat, dar ce importanță mai avea?

Doamne, cît rîdeau în batalionul acela! Mai erau încă multe alte feluri de a juca „hopa-hop!”; într-o zi însă, Steinmüller a depășit totuși măsura. Legase împreună trei deținuți, în pielea goală, de agregatul de căldură, să vadă dacă erau curajoși.

Bruta aceea de Streicher îi descoperise. Ce tărăboi se iscase! În cele din urmă însă ticălosul de Streicher a pățit-o și el. A apărut în fața consiliului de război, pentru a fi luat apărarea trădătorilor de patrie, a fost alungat din SS și transferat la aviație. Se spunea că fusese doborît în Polonia.

După Gross Rosen, Ravensbrück. Numai femei. Era acolo un *Stabsführer* care purta insigna de sînge a partidului din 1923[5]. Un vizionar. Cîte putea născoci cu fetele... Puteai să înnebunești după asemenea ședințe! O deținută, fost avocat, cuteză să acuze pe SS-iști de abuz de putere. A fost snopită în bătaie cu o coadă de mătură, după care au sărit pe ea de la înălțimea mesei, sfărîmînd-o ca pe o coajă de ou. Comandantul de la Ravensbrück nu a cerut anchetă, cel puțin el știa cum trebuie tratată pleava aceasta. Și ce distracție să biciuiești femeile! Te dureau coastele de atîta rîs; s-a întîmplat totuși într-un rînd ca lucrurile să

[5] *Ordinul Sîngelui*—distincție național-socialistă instituită de Hitler în 1933 în memoria zilei de 9 noiembrie 1923, dată la care a eșuat puciul nazist de la München, fiind considerat un fel de atestat al apartenenței purtătorului la *Vechea Gardă (n. trad.)*

se încurce, pentru că una dintre scorpii protestase cu tărie, susținînd că fusese însărcinată de Kraus. Avusese grijă ca iapa să crape la timp, mulțumită bunelor sale relații cu medicul-șef. De necrezut cît era de greu să omori o femeie... Fusese nevoie să-i facă o injecție cu benzină.

Un lucru bun fusese și numirea lui la Birkenau, la compania de exterminare. La început erai totuși, cît de cît, impresionat atunci cînd soseau mii de evrei pentru a-și primi porția de Cyclon B. Dar te obișnuiești cu toate. Într-adevăr nici nu mai știa numărul evreicelor pe care le lichidase.

Într-o bună zi însă norocul l-a părăsit, a fost ziua cea mai întunecată a vieții sale, cea în care a fost dat afară din echipa de exterminare. Mulțumită *Untersturmführer*-ului SS Rochner și doar pentru că violase o romăncă. Să mai ai încredere în camarazi! S-au înverșunat împotriva lui și a celor patru complici ai săi, hotărînd să fie trimiși la secția de instruire de luptă din Cracovia. Dar scăpă datorită unui picior infectat. O mie de mărci l-a costat infecția de la picior, cu toate acestea, ghinionul se încăpățînă să-l urmărească. A fost vărsat direct la regimentul SS *Der Führer*. Un regiment de ticăloși, care nu visau decît o moarte eroică...

Au urmat luni de sudoare, de disperare și spaimă, pînă cînd fugi de pe front, la Harkov, chiar din prima zi. Consiliul de Război, degradarea, închisoarea de la Torgau. Și acum tremura amintindu-și de Torgau, cea mai cumplită dintre pușcării! După care culmea... regimentul acesta îngrozitor disciplinar, cu ucigași de cea mai josnică speță.

Iar acum, tocmai nelegiuiții ăștia îndrăzneau să-l judece, pe el, ostașul *Führerului*, veteran nazist!

Se umflă, dar, privindu-i pe Micuțul și pe Porta, curajul îl părăsi prin toți porii. Nu puteai ști niciodată de ce erau în stare smintiții ăștia... adevărate brute... puteau născoci ce e mai rău. Kraus își aminti de căpitanul Meyer, de *Obersturmführer*-ul Gratwohl, de *Sonderführer*-ul Hansen[6] ...Sudoarea înghețată îi picura de pe frunte. Să ceară ajutor? Poate că în vecinătate s-ar afla cîțiva camarazi din SS? Ce plăcere să-i denunțe în sfîrșit pe porcii ăștia! S-ar lăsa cu cîteva gloanțe în ceafă și încă ar fi prea puțin!

Dar ce naiba e asta? Iată-l pe Porta apropiindu-se... foarte încet. „Nu mă atinge!” vru să strige, de pe buzele sale însă nu ieși nici un sunet.

[6] Vezi ***Legiunea blestemaților*** *(n. trad.)*

Avea limba umflată, uscată, pe spate îi curgea sudoarea. Legionarul, monstrul acesta marocan, fiara asta cu cicatrice, se îndrepta zîmbind spre el. Și gorila de Micuțul... ba chiar și Julius Heide, fratele său de arme... veneau puțin aduși de spate, ca și cum s-ar pregăti să-l atace. Brandt, hoțul de Brandt, scoase cuțitul.

Doar nu-l vor omorî! Nu se poate! Bătrînul vorbise de crimă. Cu toate acestea îl uciseseră pe Hansen, încet, fusese un omor. Iar pe Gratwohl îl spînzuraseră, tot omor fusese. Pe căpitanul Meyer îl împușcaseră, alt omor... Acești oameni îngrozitori! Acești trădători de patrie. Se va apăra... va trage...

Un zgomot metalic. Dumnezeule! Porta îl făcuse să scape arma din mînă.

„Nu!" strigă cînd Legionarul îl lovi cu bocancul între picioare.

Zîmbeau, tăcuți, cu dinții încleștați și descoperiți. Urma să moară astăzi? Dar era cumplit... viața, frumoasa viață...! Nu își făcuse decît datoria și nimic altceva. Oare puteau înțelege asta ucigașii?

Bătrînul îl privi, fără o vorbă, cu privirea întunecată, cu ochi care nu mai erau ai săi. Era dușmanul său, nu spuse „Este un asasinat."

Cercul se strîngea. L-au înconjurat, foarte de aproape. Kraus era în mijloc, precum pata albă din centrul țintei. Au început să lovească. O durere insuportabilă îi stăbătu corpul din cap pînă în picioare. Scoase un țipăt în timp ce se ptăbușea, așa cum țipase și Gerhardt.

„Isuse Christoase, ajută-mă. Sfîntă Fecioară, ajută-mă. Ah! imploră fără a fi auzit, mă voi face preot pentru restul vieții. Doamne, te voi sluji, nu te voi renega niciodată. Salvează-mă de diavolii ăștia!"

Munții s-au răsturnat, cerul s-a deschis... L-au legat strîns cu funii și l-au lăsat acolo, sîngerînd, fără a-i acorda importanță, în timp ce fumau în tăcere.

Apoi plopul a fost îndoit către pămînt. Știa ce avea să urmeze. Urletul său era de fiară, poate pentru că înnebunise. Dar nu-l auzi decît Satan, care se bucură.

Astfel muri SS-istul, cu membrele și articulațiile smulse. Zbieră zece minute înainte de a muri. Porta fu de părere că avusese parte de o moarte prea rapidă. Am aruncat hoitul într-o rîpă îngustă și batalionul își continuă drumul. În apropierea unor alte ruine fumegînde am dat peste o bandă de SS-iști, însă nimeni nu a tras, iar strigătul

Legionarului „*Allah el-Akbar*!”„ nu răsună în munte. Setea noastră de răzbunare era potolită.

Gisèle dormea. Am îmbrățișat-o, se trezi, se întinse și mă sărută cu foc. Dormise foarte mult timp.

— Și, spuse, evreul pe care l-ați întîlnit a murit în cele din urmă?

Am sărutat-o fără a-i răspunde. Rîse și am recăzut înlănțuiți, apoi mă întrebă din nou:

— A murit?

— Nu, evreii nu mor niciodată.

— Pînă într-o zi tot trebuie să moară, făcu ea mirată.

— Nu. Nu poți ucide un evreu. Continuă să trăiască, în ciuda urii, în ciuda persecuților.

— Nu înțeleg, dar n-are a face. Lucrurile astea mă plictisesc, prefer să facem dragoste.

Micuțul se logodește

În bordelul cel mare se făcuse curățenie cu prilejul sosirii noilor pensionare.

Peștele uriaș, cel care fusese spînzurat deasupra biroului la care ședea Tanti Dora, dispăruse și fu înlocuit cu un cap de taur. Cineva agățase de un corn un ciorap foarte fin; de celălalt atîrna o pereche de chiloți albastru-deschis.

O femeie complet dezbrăcată dansa pe șirul de mese, în timp ce proiectoarele făceau să joace lumini colorate pe părțile cele mai intime ale anatomiei dansatoarei.

Publicul răcnea, Micuțul depășea orice închipuire. A fost nevoie să-l doborîm cu o sticlă în cap pentru a-l potoli.

În ziua aceea am sosit la spital chiar înainte de vizită.

Doctorul Mahler se opri la patul lui Moritz și, așa cum făcea întotdeauna, aruncă o privire pe hîrtiile pe care i le prezenta Bilă-de-Seu. Șuieră puțin printre dinți, apoi îl privi cu atenție pe Mouritz, voluntarul sudet.

— Cum se simte astăzi flăcăul nostru?

— Nu prea bine, domnule medic-șef, spuse Moritz, respectînd cele mai bune tradiții militare.

— Adevărat? Nu ești chiar atît de bolnav, dragă prietene. Se răsuci examinîndu-l pe Micuțul, care era întins ca o scîndură pe pat, cu mîinile așezate în lungul trupului pe cearceaf și arbora o mutră cît se poate mai tîmpită.

Doctorul Mahler zîmbi și reîncepu să fluiere subțire.

— Pacientul se simte mai bine?

Micuțul sughiță de frică, medicul însă nu părea că observă.

— Starea pacientului este în general bună. Cere să fie trimis la batalionul de convalescență al diviziei.

Micuțul se ridică dintr-o singură mișcare, cu o privire potrivită a sfîșia inima.

— Am putea să-i semnăm ieșirea, să vedem cînd...

— Marți, pe șapte, îi suflă Bilă-de-Seu.

Doctorul Mahler zîmbi pe sub mustăți.

— De acord, soră, pe șapte.

Micuțul deschise gura, frica i se vedea în ochi și nu pricepea, la fel ca noi, ce îl apucase pe doctorul Mahler. Dar, spre ușurarea generală, medicul se întoarse brusc spre Moritz întinzîndu-i mîna.

— Mult noroc! Nădăjduiesc că te-ai odihnit bine la noi.

Micuțul se prăbuși la loc pe pernă, avînd impresia că se află în paradis.

— Pacientul pare cam palid, afirmă doctorul cînd ajunse în dreptul patului uriașului.

Bilă-de-Seu pufni pe nas și îi înmînă o foaie în care era vorba mai mult de pedepse disciplinare decît de boală. Medicul se dedică unei ascultări atente a zdravenei cutii toracice.

— Pacientul are dificultăți evidente de respirație, dictă. Respirația remarcabil de rău mirositoare, iar limba foarte încărcată. (Limba Micuțului atîrna afară precum o halcă de carne putrezită în tutun și alcool.) Și altfel, cum o mai duci, prietene? urmă doctorul sarcastic.

— Domnule doctor, cînd stau lungit, destul de bine, însă îndată ce mă ridic, mi se face rău, răspunse cu glas de muribund.

— Hm, hm... înțeleg. Lipsă de apetit, doar sete mare?

— Da, spuse Micuțul, care habar nu avea ce putea să însemne cuvîntul apetit.

Doctorul zîmbi și dictă:

— Pacientul va trece la regim, timp de opt zile. Nu se va ridica din pat, se vor alterna băi și spălături stomacale.

Bilă-de-Seu își arătă dinții galbeni cu un rînjet diabolic, cînd doctorul salută și își continuă inspecția.

Abia după ce întreg salonul fu trecut în revistă, Micuțul și-a dat seama de năpasta care se abătuse asupra lui. Dar nu era nimic de făcut. Veni ora spălăturii, administrată de Bilă-de-Seu personal.

Ședința a rămas de pomină.

— Voi chema jandarmii și vei ajunge în fața consiliului de război, urla Bilă-de-Seu, împungînd cu toate puterile canula în fundul cel mare al Micuțului.

— Nici un consiliu de război nu mă poate împiedica să fac pe tine, ripostă Micuțul trăgînd o bășină.

Apa începu să clocotească și se revărsă din irigator. Infirmiera țipa, Micuțul necheza, dar spălătura a fost cu toate acestea înghițită pînă la ultima picătură.

— Și ai s-o ții în tine! tună Bilă-de-Seu.

Înjurînd și blestemînd, Micuțul păstră lichidul mai mult de o oră în el, știind că infirmiera se va întoarce să-i facă o injecție.

Acul era întotdeauna cel mai vechi și mai mare din cîte putea găsi, îl înfigea foarte încet pentru a-l auzi pe uriaș zbierînd. Era clipa ei de răzbunare.

În ziua aceea, nici nu se aplecase bine deasupra fundului păros, cînd un gheizer răsunător izbucni cu putere. Bilă-de-Seu sări înapoi scoțînd un strigăt de spaimă, în timp ce rîsul Micuțului făcea să se cutremure paturile. Infirmiera, împroșcată de sus pînă jos, puțea să-ți mute nasul.

— Porc nerușinat! bîlbîi, voi avea grijă să te închidă pînă la sfîrșitul zilelor tale!

— Taci din gură, burduf de pipi! hohoti Micuțul vesel.

Bilă-de-Seu emise cîteva sunete sălbatice și apucînd pacientul de urechi, îl lovi cu capul de marginea patului.

— Drace! spuse cu admirație Legionarul, după care se cufundă din nou în citirea Coranului.

O soră își strecură capul prin deschizătura ușii și după ce văzu scena, dispăru ca prin minune. Cu toate acestea, Micuțul a avut ultimul cuvînt, căci, începînd din ziua aceea, spălăturile au fost suprimate.

Peste o săptămînă, în calitate de convalescent, după ce bău precum o gură de canal, pătrunse în camera în care Bilă-de-Seu își petrecea ora de odihnă, întinsă pe pat și citind romanul ei favorit *Femeia cu doi bărbați*.

Deodată, se auzi un tărăboi monstru, pe care nimeni nu îndrăzni să-l întrerupă. Medicul de serviciu, unul nou, anunțat în grabă, se dovedi

destul de precaut să-și lipească doar urechea la ușă, fără însă a interveni în această bătălie a titanilor.

După lungi minute de așteptare, deodată se instaură tăcerea. Ne temeam să nu se fi lăsat cu moarte de om. Tăcerea a durat două ore și jumătate și toată lumea începuse să se neliniștească de-a binelea, cînd am văzut apărînd pe Bilă-de-Seu braț la braț cu Micuțul, coborînd scările.

Micuțul avea un ochi învinețit și uniforma uimitor de bine periată. Cizmele și centura, lustruite, străluceau ca niciodată mai înainte.

Bilă-de-Seu arbora un palton roșu și o pălărie bleu, împodobită cu pene de fazan multicolore. Fără a ne acorda o privire, perechea se făcu nevăzută în direcția Reeperbahn și nu reveni decît tîrziu în cursul nopții. Micuțul mort de beat, iar Bilă-de-Seu izbucnind în rîsul de femeie amețită și jucîndu-se cu un balon dintr-o bășică de oaie, pe care îl avea legat de încheietura mîinii.

Namila se lăsă să cadă pe un pat străin, locatarul fiind silit să se mute în capătul celălalt al salonului. Rîdea și sforăia ca un porc ghiftuit, împuțind aerul cu miasme de cîrciumă.

În ziua următoare, ne anunță că este îndrăgostit și începu să se ferchezuiască într-un fel de care nimeni nu cuteză să-și bată joc.

— Briantină! șopti Legionarul.

Briantină, întinsă cu peria de haine, nu putea face nimic la o asemenea chică.

— Sînt frumos, nomadule?

Legionarul se învîrti în jurul lui încrețind din nas.

— Ești frumos, cu toate că ai prea mult cur în pantaloni. Poate că totuși nu se va observa, adăugă împăciuitor. Fugi și fii fericit.

Nu trecu mult și iată-l înapoi, coborînd treptele vertiginos, ca un taur furios. Cu privirea cruntă, pătrunse în salon ca un bolid și se așeză pe jos mormăind.

— Ploșnița! Scîrboasa! Ce scroafă! M-a dat pe ușă afară zicîndu-mi că put a parfum ca un bordel în pragul falimentului!

— Și ai înghițit tu așa ceva? întrebă Legionarul făcînd pe miratul.

— Da, m-a luat prin surprindere; dar o să vadă ea! Doar sînt un războinic!

— Și un nătărău, spuse amabil Legionarul. Eu, Alfred Kalb, din Legiunea Străină, îmi permit s-o spun.

Uriașul din palid se făcu roșu. Dădu cu piciorul într-o găleată, îi trase un pumn lui Moritz, îl amenință pe Stein că-l ia la palme și se răsti pe fereastră la un ciclist nevinovat.

Apoi porunci lui Moritz să ne cînte psalmi. Cum nefericitul se codea, îl fugări pe sub toate paturile pînă ajunse în sfîrșit la al său, din care se înălțară apoi cîntece leșinate. Ai fi zis că e glasul unui creștin din groapa cu lei.

Micuțul își puse capul sub robinet, se șterse cu cearceaful și deodată ordonă:

— Stein, Bauer! La drum, mergem la curve!

— La ora asta? întrebă Stein, în vreme ce Bauer începea să se echipeze.

Legionarul se prăpădea de rîs.

— Bineînțeles, se simte nevoia de exercițiu.

Am pornit cu gălăgie mare. În drum, pe coridorul principal, am dat de o găleată, pe care Micuțul o răsturnă dintr-o lovitură de picior. Apa se revărsă pe podeaua imaculată. Femeia de serviciu, indignată, se repezi la uriaș.

— Ai făcut-o înadins, ticălosule!

— Ce-ai zis? Zgripțuroaică hitleristă!

Găleata se alese cu un nou șut, care o proiectă drept prin ușa de sticlă. Geamurile se sparseră cu zgomot de tunet, în timp ce femeia porni să urle ca din gură de șarpe. Apăru în fugă subofițerul de serviciu, cu cască pe cap și înarmat potrivit regulamentului. Era un tinerel lipsit de experiență, cu ochi foarte albaștri, care aruncau scîntei, ceea ce de asemeni făcea parte din regulament.

— Drepți! ordonă el.

Am pocnit calcîiele destul de moale luînd o atitudine care semăna cumva cu poziția de drepți. Chipul femeii se însenină. Își șterse mîinile pe șorțul murdar, împodobit în dreptul burții cu un vultur spălăcit și se dezlănțui zbierînd pe culoar.

— Pe tine, porcule, te voi învăța ce-i ordinea, spuse subofițerul.

Micuțul înclină capul privindu-l pieziș pe zelosul tablagiu, cu casca prea mare pentru el, ca și cum ar fi căutat pe chipul său primele semne ale nebuniei.

— Cu tine vorbesc, golanule!

— Cu mine? spuse Micuțul mirat, arătîndu-se cu degetul. Ați mai pomenit așa ceva? ne surîse confidențial. Conform regulamentului trebuie să mi se adreseze cu gradul pe care îl am, chiar dacă aș avea pîntecăraie.

Îi puse subofițerului mîneca sub nas, atît de aproape încît acesta făcu un pas înapoi, pentru a nu fi răsturnat.

— Așa cum domnul subofițer poate vedea, eu sînt *Obergefreiter* și atrag atenția că în felul acesta trebuie să fiu numit.

Ne-am învinețit de rîs. Nimeni nu l-ar fi crezut pe Micuțul în stare de asemenea răspuns, demn de Porta.

— Vrei să mă înveți pe mine? răcni subofițerașul. Drepți și nu vorbi decît atunci cînd te voi întreba.

— Ești un cur cu urechi, spuse Micuțul.

Gradatul explodă ca o bombă:

— Sînteți martori la ce mi-a spus! bîlbîii nestăpînit.

Legionarul rîse încetișor, ceea ce mări și mai mult furia celui din fața noastră.

— Și tu, de ce rîzi, idiotule, negru scopit! Mă ocup eu și de tine!

Zîmbetul se șterse de pe fața Legionarului și ochii i se făcură ca de șarpe. Novicele subofițer avea acum un dușman de moarte.

Stein interveni foarte repede:

— Vă raportez, domnule subofițer, că nu putem fi martori. Nu am văzut nimic.

— Rebeliune! urlă răcanul. Să vină garda!

S-au înființat apropiindu-se în zgomot infernal zece soldați infirmieri, ieșiți din camera de gardă.

— Arestați-i!

Nimeni nu se mișcă.

— Nu avem dreptul, făcu un bătrîn *Obergefreiter*, tărăgănînd cuvintele. Nu putem, adăugă el.

— Asta-i rebeliune! Rebeliune!

Bătrînul *Obergefreiter*, încîntat, ne făcea cu ochiul, în timp ce noi urmăream desfășurarea evenimentelor nădăjduind ce-i mai rău.

Subofițerul, izbutind să se stăpînească, îi strigă:

— Gîndește-te bine! S-ar putea să te coste capul. Sînt *Führer* în Hitlerjugend!

Smulse pistolul său greu P-38 din toc, îl armă și bîlbîi, mai mult scuipînd cuvintele:

— În numele *Führerului*, sînteți arestați cu toții și vi se va tăia capul!

Atunci se întîmplă ce era firesc să se întîmple. Revolverul se slobozi singur. Din recul, responsabilul cu hîrdaiele se sperie atît de tare încît mai trase un foc, trezind ecoul în întreg spitalul și făcînd-o pe femeia de serviciu s-o ia la sănătoasa, neuitînd totuși să-și ia găleata și cîrpa de șters podelele.

S-a deschis o ușă făcînd loc *Hauptfeldwebel*-ului Domas, pe buze încă avînd urmele micului dejun. Cîntări situația dintr-o privire, și se întoarse supărat spre subofițerul care îi dădea înainte cu „rebeliune" și „sabotaj".

— Ești sigur că raportul dumitale corespunde realității? întrebă ciocănind cu degetele pe nasturele de sus al tunicii impecabile a subofițerului. Cine a tras?

— Eu! lătră micul responsabil cu hîrdaiele.

— Nu zău? Și asupra cui, mă rog? Nu văd nici un mort.

Privi în jur căutînd un cadavru, care ar fi jignit spiritul său pentru ordine.

— Așa se întîmplă întotdeauna cînd se apucă bobocii să tragă. Și de ce ați tras, domnule subofițer?

Pronunța „domnule" și „subofițer" astfel încît să exprime întregul său dispreț. Nu primi răspuns.

Feldwebel-ul spitalului se amuza. Arătă cu degetul acuzator cele două găuri de nouă milimetri din ușa laboratorului, din care ieșeau acum cîteva fete blonde precum grîul. *Feldwebel*-ul plutea. Ce situație minunată! Să le arate cum strivește păduchele ăsta de subofițeraș! Se lingea pe bot de plăcere.

— Ai înnebunit? Rebeliune? Asemenea lucruri nu se pot petrece în spitalul „meu". Cred că ești de acord cu mine, răspunde!

— *Herr Feldwebel*...

— Fără cuvîntări idioate! i-o reteză superiorul, încîntat de el.

Deodată, spre nesfîrșita sa deziluzie, l-am văzut apărînd pe coridor pe doctorul Mahler în carne și oase. Bluza lui albă flutura afară,

într-un fel prea puțin militar. Se opri în fața grupului adunat la picioarele scărilor și cu mîna făcu un gest a lehamite.

— Ce mizerie! Adjutant, scoate-mi astea de aici. Te-ai crede într-o gară bombardată.

Ni se adresă nouă:

— Sînteți învoiți? Dați-i drumul! Apoi, arătînd spre ușa din sticlă: Și vedeți să fie pus geamul la loc, totul e cu dosul în sus. Aici e spital, nu circ.

Doctorul Mahler spunea întotdeauna „spital”, și nu „lazaret”, cum se obișnuia în armată. Mai aruncă o privire scurtă și asupra numeroaselor dame ce se adunaseră pe coridor.

— Infirmierele mele n-au altceva mai bun de făcut decît să se bage în chestiuni soldățești?

Salută și își văzu de drum. Infirmierele s-au volatilizat, cei din gardă s-au întors zgomotos în camera de gardă, iar noi ne-am făcut nevăzuți prin ușile rotative. Adjutantul șuieră subofițerului:

— Vin eu sus imediat, să mă ocup de tine. Pentru început vei intra în carceră.

— În carceră! strigă nefericitul, atît de tare încît doctorul Mahler, din celălalt capăt al culoarului, se întoarse brusc.

— Ai spus ceva, adjutantule?

— Nu, domnule medic-șef.

Între timp, pentru noi, dimineața se anunța promițătoare. Am năvălit cu hărmălaie în bordelul în care o femeie urîtă își aștepta clienții în spatele biroului. Pe perete era afișat un aviz care făcea cunoscut că, în caz de nevoie, să fie chemată Jandarmeria militară nr. 0001 și, în cazuri de extremă urgență, unitatea 0060.

Mutra de pușcăriaș a Micuțului nu-i spunea bineînțeles nimic bun, așa încît femeia cea grasă se gîndi din capul locului la nr. 0001. Micuțul se aplecă deasupra biroului.

— Știi nemțește? o întrebă. Da? Atunci ascultă, graso, sună alarma la tîrfele tale, dar mai repejor! Astăzi sîntem puși pe fapte mari!

Rîse mulțumit, se îndreptă la adevărata sa înălțime și așteptă. Tanti se ridică, cît un munte, pieptul i se zbătea să scape din sutien, ochii ei mici și spălăciți aruncau fulgere, iar cele cîteva fire din bărbie i s-au zburlit bătăioase.

— Ieși afară! zbieră, sau chem Feldgendarmeria!

Se stropșea la noi toți. De sub tejghea scoase un baston de jandarm și îi aplică Micuțului una peste căpățînî.

Acesta scoase un zbierat și după aceea totul se petrecu cu viteza fulgerului. Din Tanti nu mai rămase decît un papuc. Restul plutea prin salonul în care o cireadă de fete, pe jumătate dezbrăcate, se îngrămădiseră prin colțuri, crezînd că peste bordelul hamburghez aterizase un V2.

— Haideți, frumoaselor! urlă uriașul, bine dispus, iată-ne din nou aici! De băut și apoi repede în scutece!

— Nu avem nimic de băut, spuse Elfriede. Cheile sînt la doamna.

Aplecîndu-se asupra muntelui de carne ce zăcea pe jos, Micuțul scotoci găsind cheile între sîni. Fetele, fermecate, se repeziră în pivniță și se dezlănțui un chiolhan monstru. Ne-am îmbătat cu toții, turnam alcool pe gîtlejul tîrfelor. Stein picta cu cerneală pe fundul uneia dintre ele, Bauer își făcea de lucru cu voinica Trude pe pian, întreaga încăpere era plină de pahare sparte și de vărsături. Micuțul, prea obosit să călărească, se opintea cu Isabele culcat pe podea, în timp ce noi dădeam măsura cîntînd:

Schön ist die Liebe im Hafen,
Schön ist die Liebe zur See...[1]

Și soseau alți clienți, căscînd ochii mari de uimire.

Nici nu am părăsit bine așezămîntul, cînd cei din Feldgendarmerie au descins în iureș. Jandarmii erau înarmați pînă în dinți și păreau puși pe fapte mari. Dinăuntru răsunau țipetele isterice ale femeilor.

— Putorile o iau pe coajă, zise Micuțul, mai beat ca de obicei.

Fără nici un motiv se opri în mijlocul străzii și, cu mîinile pîlnie la gură, răcni pe rusește:

— *Stoi*!

Trei jandarmi ce rămăseseră lîngă mașină se întoarseră ca fripți spre noi. Îl văzură pe Micuțul fluturînd din mîini și sfidînd gloata de jandarmi.

Se auzi tropot de cizme, zăngănit de arme, un motor puternic

[1] *(germ.)* Bună-i dragostea în port cînd ești/Frumos e marea să iubești... *(n. trad.)*

porni. Jandarmii, care snopiseră în bătaie nu numai personalul bordelului, ci și clienții găsiți la fața locului, și-au îndreptat acum atenția asupra unei prăzi mai de soi.

— Apropiați-vă, păduchilor, să vă masacrez! răcnea Micuțul către jandarmii setoși de măcel și foarte hotărîți să hăcuiască tot ce întîlneau în cale.

În nici una din polițiile din lume nu poți găsi pe cineva care să se poată compara cu brutele germane care poartă pe piept semiluna de metal[2]. Tipilor din Feldgendarmerie le plăcea la nebunie să rupă brațele în mai mulți timpi. Se pricepeau să lovească un individ fără a-l face să leșine, aducîndu-l, însă în pragul nebuniei; și, într-adevăr, nu puțini soldați au trecut din celulele cu zăbrele ale jandarmeriei în cele capitonate ale azilurilor; pe care nu le mai părăseau decît cu picioarele înainte.

— Allah e mare! zise Legionarul, în timp ce își căuta boxul spaniol cu țepi.

Micuțul se proțăpea în continuare, cu picioarele depărtate, pe linia de tramvai, ce mai pradă pentru brute! Stein înjura, Bauer rîdea răgușit, înfășurînd în jurul încheieturii cureaua la capătul căreia atîrna teaca baionetei—o armă cumplită pentru cine știa s-o folosească, iar Bauer trecea drept un maestru.

Feldwebel-ul de jandarmi Braun, un taur căruia îi plăceau mai ales anumite lovituri joase—care făceau totul harcea-parcea—cobora strada fără să se grăbească, urmat de ucigașii lui.

Casca părea mică pe țeasta lui enormă. *Oberfeldwebel*-ul Braun, din brigada a 3-a, era cel mai mare ticălos ce purtase vreodată uniforma aceasta. Milog în fața superiorilor și odios față de toți cei care depindeau de el, avea școala comandoului poliției din Hamburg. Mulți greviști rămăseseră ologi după ce-i lucrase Braun, multe tîrfe din Sankt-Pauli[3] juraseră răzbunare după ce beneficiaseră de tratamentul special de la Dispensarul nr. 7 din Davidstrasse. Cum aerul din Hamburg începuse a deveni nesănătos pentru el, ceruse mutarea la Berlin, dar la declararea războiului revenise la Hamburg, în fruntea unui comando special.

[2] Semnul Jandarmeriei Militare *(n. trad.)*

[3] Cartier rău-famat din jurul bisericii Sfîntul Paul, pe Reeperbahn, chiar lîngă sediul poliției *(n. trad.)*

Într-un răstimp foarte scurt, Parisul s-a bucurat și el de binefacerile sale, însă de groaza rezistenței franceze revenise în orașul-port. Îi plăcea să lovească soldații pînă ce mureau. Strigătul pe care îl scotea victima atunci cînd o lovea între picioare era pentru el cea mai înălțătoare muzică și pe cînd se apropia în fruntea brutelor sale de Micuțul, semăna cu un demon atras de mirosul sîngelui. Bîta i se lovea de cizme, o bîtă care, susținea el, ucisese doi soldați dintr-o singură lovitură. I se spunea „Gorila", o poreclă care îl înfuria.

Strigătul Micuțului bubui precum tunetul:

— Gorilă! Mălai mare, vino să te căsăpesc!

— Pe el! Vreau să-l prindeți viu!

Șapte jandarmi s-au năpustit asupra uriașului, care îi aștepta, înfipt ca o stîncă, chiar în mijlocul drumului. Se auziră bușituri înăbușite, un jandarm horcăi. Micuțul mugea precum un cerb, cei din comandoul lui Braun galopau pe stradă. Totul nu a durat nici cinci minute. Legat ca un burduf, Micuțul fu aruncat în mașina Feldgendarmeriei.

— Allah-el Akbar! răcni Legionarul și se năpusti lovind cu boxul în ceafa unui jandarm. Sclipi un cuțit, izbucni un foc de armă. În lungul străzii, umbre abia bănuite se strecurau pe lîngă case fugind în fața jandarmilor atît de urîți. Legionarul îi sări unuia în cîrcă și îl strînse de beregată pînă se prăbuși. Stein rîdea ca un nebun, cu dosul mîinii dobori pe unul care încerca să scoată revolverul din toc.

Deodată se auziră fluierături stridente. O femeie strigă dînd alarma:

— Fugiți, băieți, vă atacă acum tot comandoul!

Dinspre Reeperbahn se auzea urletul unei sirene, se aprindeau lumini, strada răsuna de cizme țintuite. Fără a mai cere restul și cărînd cu noi trupul inert al Micuțului, am șters-o către berăria Sankt-Pauli, unde portarul ne-a deschis o poartă scufundată în beznă. Am auzit răpăitul unei mitraliere.

Micuțul era pe departe cel mai ponosit, obrazul îi era zebrat de două răni mari ce sîngerau din belșug. Ne-am dus după un infirmier al spitalului, care, fără prea multe menajamente, îl cusu pe camaradul nostru. Nenorocitul blestema de durere, din fericire însă mai avea mîinile legate, ceea ce îl împiedica să se împotrivească. După ce a trecut destul timp, pe drumuri ocolite, același infirmiier ne-a condus înapoi la spital.

După trei zile, în saloane au pătruns triumfător zece jandarmi cu căști, sub comanda personală a lui Braun, care îl recunoscu imediat pe Micuțul. S-au aruncat asupra lui și l-au luat cu ei. Pe noi însă nu ne-au mai găsit niciodată.

S-au mai scurs două zile. Spre uimirea generală, am văzut-o atunci pe Bilă-de-Seu părăsind spitalul, tocmai cînd era mai multă treabă de făcut. Era în mare ținută: pălărie roșie, bluză galbenă și umbrelă verde, ceea ce o făcea să semene cu marele pavoaz al Braziliei. Întreg spitalul o urmărea de la ferestre. Infirmiera-șefă o luă iute pe Zirkusweg și dispăru pe scara stației Sankt-Pauli a metroului. Se întoarse pe la ora 17 și un sfert ținîndu-l pe Micuțul de mînă. Ce s-a întîmplat nu am fi aflat niciodată dacă un jandarm nu ar fi istorisit fantastica întîmplare.

Bilă-de-Seu avea relații înalte, printre care chiar și un general. Au văzut-o intrînd ca o furtună în Feldgendarmerie, urmată de un general de artilerie, de trei ofițeri de Stat Major și de un *Gruppenführer* SA. Acesta din urmă nu știa să zică decît „Ah, da?” la orice.

Încă din prag generalul începu să trîmbițeze:

— Drepți! Disciplina lasă de dorit aici! repetînd aceste cuvinte de trei ori, în răstimp de treizeci de secunde. Herbert Freiherr von Senne, artilerist ca și generalul, ceru să-l vadă pe *Oberfeldwebel*-ul Braun Hans. Pronunță „Hans” ca și cum ar fi dat cu barda.

Ceilalți doi ofițeri își ciocăneau voioși tocurile revolverelor, pe care le purtau în dreptul burții, contrar regulamentului. Generalul își puse monoclul și dădu un șut Bibliei care zăcea pe jos. O santinelă miorlăi:

— Jandarmeria 7, nimic de semnalat!

— Porcule! îi răspunse Bilă-de-Seu, împungînd santinela cu umbrela.

— Da, doamnă, admise omul, căruia vederea unui general îi dădea amețeli.

Oberfeldwebel-ul Braun veni în fugă din cușca lui din spatele coridorului cu celule, luă poziția de drepți și înșiră un raport lipsit de strălucire pe care nici nu izbuti să-l termine.

— Culcat, *Oberfeldwebel*!

Braun răsuci capul fără să înțeleagă. Trecuseră pe puțin zece ani de cînd se dezobișnuise de asemenea exerciții. Generalul îl ațintí prin monoclu. Bilă-de-Seu împinse înainte gușa ei dublă.

— La pămînt, porcule!

Precum se năruie un munte minat, Braun se prăvăli la pămînt și se văzu silit să execute regulamentar exercițiul, pînă cînd maiorul se declară mulțumit.

— Șleahta asta are nevoie de disciplină! tună generalul de artilerie scuipînd pe fotografia unei căpetenii războinice, pe nume Ludendorff.

Se ocupă energic de întreg personalul jandarmeriei, ceru punerea în libertate a Micuțului, aminti de frontul de est și încheie cu aceste cuvinte înspăimîntătoare:

— Toată porcăria asta va fi raportată *Führerului*. Voi trimite urgent propunerea de mutare într-o unitate combatantă.

Se auzi slab un „Da, domnule general". Micuțului îi spuse răspicat:

— De tine mă voi ocupa mai tîrziu!

În aceeași clipă însă observă insigna regimentelor disciplinare și roși. Respiră adînc:

— Frontul de răsărit te așteaptă!

Făcu un semn și Bilă-de-Seu îl înșfăcă. Micuțul părea din ce în ce mai năucit.

— La prima încercare de fugă, doamna se va folosi de armă!

După care s-au retras.

Micuțul scuipă pe jos și spuse:

— Vino, Emma, să-i lăsăm.

Ea îl luă de mînă și-l duse ca pe un băiețel. L-am culcat, însă se îmbătă împreună cu Legionarul și în liniștea nopții i-am auzit șoptind îndelung. Din cînd în cînd la urechi ne parveneau cuvinte precum „jandarmi" și „Gorila"...

Într-o sîmbătă seara s-au hotărît să se ducă după „Gorila". Erau în plină formă, formă care se îmbunătăți și mai mult încă mulțumită sticlei de votcă pe care Legionarul o luase cu el. Braun tocmai se dezbrăca și păru surprins de vizita aceasta neprevăzută. Nu-l recunoscu din prima clipă pe Micuțul, care era deosebit de prietenos, îl gîdila

cu vîrful cuțitului, îl ciupea de obraz și îi făgăduia să-i taie beregata. *Oberfeldwebel*-ul Braun nu izbuti decît să emită un strigăt slab, fiind pe jumătate sufocat de degetele de oțel ale Legionarului care îl strîngeau de gît.

— Vreau să-l omor eu, cu mîna mea, protestă Micuțul atunci cînd Braun se învineți.

Chiar atunci din dormitor a ieșit doamna Braun, membru activ în organizația femeilor național-socialiste. Înainte de a-și da seama de ce se petrece, ordonă:

— Liniște! Imediat liniște!

În penumbră i se puteau zări moațele din păr și cămașa de noapte, care, ca totul din apartament, aparținuse fostului proprietar, o evreică văduvă, moartă la Neuengamme. Apartamentul constituia un vechi vis al doamnei Braun, pe care într-o bună zi și-l realizase. Văduva, împreună cu cei trei copii, fusese ridicată de SS, fără a putea lua cu ea decît ceea ce aveau pe ei, la ora trei dimineața. Doamna Braun fusese de față, îmbrăcată în piele de sus și pînă jos. Pe scări prichindelul de trei ani plînse spunînd că-i este frig în ploaie. Un SS-ist îl pălmui. Doamna Braun o scuipă pe văduvă în obraz și o lovi cu piciorul în fluierul piciorului.

— Tu și țîncii tăi veți fi puși bine în lagăr.

Apoi, urcă să schimbe apartamentul după gustul ei, înainte de a-i sosi bărbatul. Evreica și cei doi micuți au fost trimiși la camera de gazare, iar fata de treisprezece ani sfîrși într-un bordel de lagăr.

Micuțul aflase despre toate acestea pe căi tainice, cunoscute doar de cei care trăiesc în marginea societății. Își ridică privirea asupra doamnei Braun. Cînd a apucat-o de păr s-a auzit un mormăit. Femeia țipă, nu prea tare. O lovi cu capul de tocul ușii, lîsînd-o apoi să cadă fără viață.

— A fost un diavol, îi spuse Legionarului, strivind capul doamnei sub cizmele sale.

Îl sugrumă pe Braun cu un cablu de oțel și, după ce se asigură că a murit, murmură cîteva cuvinte latinești rămase în străfundurile memoriei din vremea cînd fusese în pensiunea catolică din Minden.

La plecare au verificat cu grijă broasca de la ușă.

— Bîntuie atîția tipi dubioși pe aici, ar putea sparge apartamentul! spuse Micuțul.

Își trase pantalonii în sus și-l urmă pe Legionar la Tanti Dora, care le puse cîte un pahar dinainte zicîndu-le:

— Încă un păhărel, băieți?

Ca și cum tocmai terminaseră un dans.

— *Skôl*![4] făcu Legionarul dîndu-l peste cap.

— S-a făcut? șopti Tanti Dora turnîndu-și un biter.

Legionarul o privi și clipi ridicînd paharul.

— *Skôl*! repetă el.

— În sănătatea tuturor celor pe care îi vei aranja, spuse Tanti Dora, care era gata să jure oricui că cei doi clienți nu se mișcaseră toată noaptea din bomba ei.

Nu întrebă însă nimeni.

În ziua următoare, avioanele canadiene bombardau cartierul în care locuise „Gorila”, transformîndu-l într-o mare de flăcări. Micuțul îi spuse Legionarului:

— Ce baftă pe noi că ne-am hotărît să mergem ieri, altfel am fi ajuns prea tîrziu! Și nu am mai fi putut intra în paradisul lui Allah, nu-i așa, nomadule?

— Nu-ți bate joc de lucrurile serioase, răspunse Legionarul.

[4] *(sued.)* SKÔL: Hai noroc! *(n. trad.)*

Pagină intenționat goală

Vindstyrke II

— Trebuie să ai relații, spunea Tanti Dora. E la fel de necesar ca aerul pe care îl respiri.

Frumosul Paul era o relație excelentă. Trimitea oameni la spînzurătoare sau le comuta pedeapsa în muncă silnică după bunul său plac și de altfel nu făcea nimic pentru nimeni; Tanti Dora însă nu era nici ea o relație de neluat în seamă.

Frumosul Paul era unul dintre cei mai veninoși șerpi ai celui de-al III-lea Reich. Tanti Dora nu se temea de mușcătura lui. Rîse, scărpinîndu-și pulpele groase, în timp ce urmărea din ochi cum ies zbirii Serviciului de Securitate.

Rachiul de ienupăr, pe care Frumosul Paul doar îl mirosise, fu golit în chiuvetă, pentru mai multă siguranță. Micuțul zicea că-i păcat de el!

Fișa noastră de ieșire a fost semnată într-o miercuri oarecare. Doctorul Mahler ne-a strîns mîna privindu-ne în ochi, avînd pentru fiecare cîteva vorbe bune.

Ne-au trebuit trei zile să ne luăm rămas-bun de la toată lumea, iar Micuțul se întrecu pe sine la bordel. Legionarul și cu mine ne-am îmbătat zdravăn la *Vindstyrke II*, însoțiți de Tanti Dora, care mormăia din vreme în vreme cuvinte neinteligibile, privindu-l pe Legionar într-un fel ciudat. Eram așezați într-una din nișele cele mici, sub lumina roșie voalată.

— Ce veți face voi doi după război? am întrebat eu, mai mult să zic și eu ceva.

— După război? visă Legionarul, privind cu interes cum își schimbă absintul culoarea în timp ce rotea paharul în mînă. Poate mă voi ocupa puțin cu comerțul.

— Trafic de carne vie, sugeră Tanti Dora.

— De ce nu? O marfă ca oricare alta... Sînt locuri unde femeile sînt rare și costă mult. Dacă te-aș fi întîlnit acum cîțiva ani, draga mea grasă, ți-aș fi găsit o slujbă bună. Te-ai fi distrat cu un întreg batalion la BMC-ul din Alger.

— Scîrnăvie, răspunse Tanti Dora.

— Dacă aș izbuti, dar asta numai după ce aș tăia beregata la cîțiva care o merită, m-aș fofila să trăiesc ca un bogătaș dincolo de Ocean. Undeva unde să nu fie poliția asta îndrăcită.

Rîse singur la gîndul acesta.

— Nici tu nu crezi ce spui, i-o tăie Tanti Dora, aprinzîndu-și o nouă mahorcă. Vrei să-ți spun eu ce vei face îndată ce se va încheia războiul? Te vei prezenta la primul centru de recrutare francez și vei pocni din călcîie pentru a obține un contract în Legiune.

Legionarul o privi lung. Cicatricea lui întinsă devenise roșie ca focul, ca și cum sîngele era pe cale să țîșnească prin pielea subțire. Strivi țigara pe jumătate fumată în scrumieră.

Ușa rotativă scîrțîi și perdeaua din mărgele ce atîrna în fața ei zornăi. O perdea din mărgele cum se întîlnesc în sudul Spaniei ori în Filipine, darul făcut de mult de un marinar. Într-o noapte, marinarul acela strigase în nasul unui tip de la *Gestapo*: „Să te ia dracu, pe tine și pe Adolf!" și îi aruncase în față un pahar pe cînd tipul își scotea revolverul. Tanti Dora era puțin mai departe, dar iute ca fulgerul ridică mîna aruncînd o piatră. Gestapovistul fu găsit ceva mai tîrziu într-un șanț dinspre Hamburg.

În ziua următoare marinarul trebuia să se îmbrace, însă veni să aducă perdeaua de mărgele. Peste puțin timp ieși în larg, la bordul lui *Bismarck*, și muri în apa înghețată, cu ochii mîncați de pescăruși, pentru drapelul pe care îl urîse.

— Alfred! spuse Tanti Dora cu o dulceață neasemuită în glas, de care nu ai fi crezut-o în stare. Rămîi lîngă mine, vei putea face tot ce vei dori, îți făgăduiesc tot, din clipa în care îți vei lepăda uniforma și pînă în ziua morții.

Oare era o iluzie sau erau într-adevăr lacrimi ce sclipeau în ochii acestei femei dure—ochii aceia spălăciți ca ai unei cobre ce se repede asupra prăzii. Semănau între ei, patroana de bordel și soldățoiul pîrlit de cei cincisprezece ani petrecuți în deșerturile Africii. Ciudățeniile vieții...

— Dora, bătrîna mea prietenă, șopti Legionarul tainic, să încercăm să fim tari, să nu devenim sentimentali. Floarea albastră nu-i de noi. Tu te simți bine printre tîrfe și bandiți, iar eu în deșert, cu o pușcă-mitralieră pe umăr. Cu toate acestea, într-o bună zi cînd vom fi cu adevărat bătrîni, ne vom reîntîlni și vom cumpăra un local mititel, cu un bar și șapte scaune.

Tanti Dora oftă.

— Alfred, nu va veni niciodată vremea să avem un bar și șapte scaune, pentru că la ora aceea tu vei fi mușcat de mult țărîna, pierzîndu-ți sîngele în nisip, iar eu voi fi moartă în urma unui *delirium tremens*.

Legionarul se ridică, aduse cîteva sticle, făcu un amestec și întinse un pahar mare lui Tanti Dora.

— Bea, femeie. Știm amîndoi ce înseamnă gîndurile negre.

O sirenă începu să sune alarma, dezlănțuind un adevărat concert.

— Alarmă! spuse cineva, ca și cum nu am fi știut-o și jumătate din local se goli.

O doamnă cu părul șaten intră și întrebă unde este adăpostul. Era frumoasă, cu tocuri înalte și fustă strîmtă, cu ciorapi deschiși, foarte fini. Nu era o tîrfă.

Primele bombe au început să cadă cutremurînd casa, după care o baterie antiaeriană începu și ea să tragă. Sus pe cer pluteau mici nori albi.

— Îi auziți? zise cineva.

Într-adevăr, se auzeau bombardierele grele descriindu-și cercurile deasupra Hamburgului, în zumzet de motoare.

— Unde e adăpostul? întrebă doamna.

— Aici, spuse cineva arătînd taburetul gol din fața barului.

Un nou șir de bombe se abătu asupra străzilor.

— Sînt unii care acum fac pe ei, rîse un marinar de la submarine, băgîndu-și mîna pe sub fustele unei fete.

Doamna care căuta adăpostul ieși, urmată de un domn gras, foarte nervos. În aceeași clipă, casa fu zguduită ca de trăsnet și lumina clipi amenințător.

— Asta a fost una faină! zise marinarul aplecînd pe spate fata, care începu să geamă.

Doamna și domnul cel nervos au venit înapoi în mare grabă. Ea era drăgălașă, cu părul în dezordine și obrajii înroșiți de frică. Desigur că nu era încă obișnuită cu moartea. Se așeză la bar, privind cu teamă în jur. Marinarul, care își pierduse panglica de la beretă, abandonă fata și se apropie de doamnă. Fără o vorbă, își strecură mîna sa mare în lungul piciorului subțire.

— Lasă-mi soția în pace, spuse domnul cel gras, ridicîndu-se.

Marinarul nu-l văzu și, aplecîndu-se spre cucoană, îi șopti ceva din care se auzea mereu cuvîntul „pat".

— Las-o în pace pe soția mea, marinarule! spuse din nou domnul indignat.

— De ce? întrebă curios marinarul.

— Pentru că-i nevastă-mea.

— E bărbatul tău? făcu marinarul sceptic. Da? Îmi plac femeile măritate.

Domnul îl apucă de braț:

— Vezi bine că-i soția mea!

— Ei și? zise marinarul, care era destul de beat. Vreau să mă culc cu nevastă-ta, înțelegi, frățioare?

Își lipi palma de pulpele doamnei, care îl pălmui, furioasă. Rîse cu hohote, trase o dușcă și răcni:

— Îmi placi, ador să mi se opună rezistență, dar mîine plec în larg cu U-18[1]. Adăugă confidențial: Este ultima mea călătorie.

Un troznet cumplit ne acoperi deodată cu praf mărunt de gips. Marinarul își trase capul între umeri zîmbind.

— Asta a fost foarte aproape, dar la mine nu se prinde. Mi s-a prezis că mă voi curăța în următoarea călătorie. La prima torpilă... fîsss! U-18 e o hodoroagă, iar comandantul von Grawitz o lepră. Tu, hîrșitul deșertului, l-ai cunoscut pe lepra de von Grawitz, cu crucea lui de la gît, primită drept recunoștință pentru toți cei pe care i-a trimis la fund?

— Gura, făcu Legionarul, care tocmai îi explica lui Tanti Dora, cu lux de amănunte, rețeta unei anumite supe ce se mînca la Damasc.

Domnul cel gras, care căzuse greoi pe un scaun la troznetul bombei, se ridică îndreptîndu-se țopăind spre marinar. Se opri amenințător în fața celui de la submarine.

[1] *(germ.)* U-18—*Unterseeboote*: submarin *(n. trad.)*

— Îți ordon să-mi lași soția în pace și să-i ceri scuze.

— Rahat! zise Legionarul. Nătărăul vrea să se bată cu marinarul?

— Treaba lor, rosti Tanti Dora, scoțînd un rotocol de fum.

Matelotul se apleacă și o sărută pe doamnă drept pe gură. Domnul se clătină, îl lovi în bărbie și strigă lucruri de neînțeles. Soția lui striga și ea. Domnul ridică mîna și-l nimeri încă o dată pe marinar, răsturnîndu-i berea, o halbă Ingefar[2], greu de procurat. Tocmai aceasta stîrni mînia omului. Îi arse un șut domnului, care se prăbuși, apoi se năpusti asupra femeii, răsturnînd-o pe spate. Soțul se ridică, palid. Puse mîna pe un scaun vrînd să-l spargă în capul adversarului său, nu-l nimeri însă și o lovi pe femeie, care căzu la pămînt ca o păpușă nearticulată.

Marinarul se repezi asupra lui.

— Porcule! Să dai într-o femeie! Îți arăt eu, ție!

Domnul se nărui cu fața înainte, cu nasul în pulbere și portarul belgian îl aruncă în stradă.

— Ia muierea! zbieră un *Feldwebel* infanterist. Dă-i la buci!

— Tacă-ți clanța! se enervă Tanti Dora.

Ușa s-a deschis și un gardian de stradă intră clătinîndu-se.

— Arde întreg Kirchenhalle! anunță el. Arde ca-n iad.

Își scoase casca și se văzu că pe chipul foarte palid avea dungi de negreală. Uniforma îi era îmbibată de fum.

— Dumnezeule, cum arde...

Ceru un rachiu dublu și-l bău dintr-o sorbitură.

— Afară în stradă e unul gras care se smiorcăie. Voi l-ați aruncat afară?

Fără să mai aștepte un răspuns, arătă către doamna întinsă pe tejghea, care mișca din cap gemînd.

— Ce-i cu ea, e lovită la cap?

— Tare curios mai ești! țipă *Feldwebel*-ul clătinîndu-se. Vrei să te bați cu mine, combatantule?

— Bineînțeles că nu, răspunse gardianul, ștergîndu-și gura cu dosul palmei, ceea ce-l făcu să pară și mai murdar.

— Ești un laș! strigă *Feldwebel*-ul.

— Ascultă, pifanule, spuse gardianul cu răbdare, liniștește-te. Ce mai arde! reluă apoi întorcîndu-se către Trude. Încă o bere, fumul ăsta îți dă o sete... Și tu, pifanule, întinde-o, nu mă bat cu răniții.

[2] Bere neagră daneză *(n. trad.)*

Feldwebel-ul cu capul bandajat încercă să ajungă la polițaiul de stradă, dar își pierdu echilibrul. Cu foarte mare osteneală apucă o sticlă și o azvîrli în capul gardianului, care sări înapoi ferindu-se.

— Ești nebun? își trase revolverul.

— Da, bîlbîii bețivanul, nebun de legat.

Se scotoci prin buzunare și scoase un petic de hîrtie, pe care îl vîrî sub nasul gardianului uluit.

— Ia te uită! exclamă acesta, ștergîndu-și sîngele ce-i curgea dintr-o zdrelitură provocată de sticlă. Ca un permis de vînătoare! Unul adevărat! Ai noroc, fără hîrtia asta erai un om mort. Ce lovitură mi-a dat, bestia!

Marinarul își înfundă iarăși mîna pe sub fustele doamnei.

— Am s-o gîdil. Veți vedea cum își va reveni, zise rîzînd.

Doamna gemu. Cu o singură mișcare marinarul îi smulse fusta de pe ea.

— Chiloței roz! jubilă el, dîndu-i o palmă peste fese. Hai, trezește-te! Heinz nu se va mai întoarce niciodată la Hamburg.

O nouă serie de bombe. Paharele s-au răsturnat sunînd, lumina s-a stins, una din fete țipa de frică. *Feldwebel*-ul începu să cînte. Polițaiul tușea. Casca i se rostogolise într-un colț în momentul exploziei. Marinarul săruta femeia care gemea întruna.

— În sănătatea mirilor! se auzi un glas.

Toată lumea a rîs și am băut în sănătatea marinarului și a doamnei.

— Mișcă-te, putoare, se auzi în întuneric. Mîine e ultimul meu drum cu U-18, azi însă e rîndul tău.

Trude aduse lumînări și în penumbră am deosebit două trupuri întinse pe jos. Doamna scoase un țipăt ascuțit. Polițaiul mîrîi:

— Porcule, las-o în pace!

Tanti Dora se ridică în tăcere și înaintă pe întuneric spre bărbatul culcat deasupra doamnei. Îmbrăcămintea femeii era sfîșiată, se apăra violent, dar matelotul era pe cale de a-și atinge scopul. Gardianul se plecă spre marinar și îi smulse victima.

Bărbatul se ridică zbierînd bezmetic... Se repezi la ușă.

— La prima mișcare trag! amenință polițaiul.

Marinarul dispăru mormăind pe scări. Atunci am auzit cum pocnesc bombele incendiare. Pe asfalt se răspîndi un lichid arzător, iar flăcările s-au înălțat, vii, iscînd o căldură ca de cuptor. Cineva striga cerînd nisip. Umbrele oamenilor se alungeau în lumina aceasta de iad. Strada întreagă ardea.

Tanti Dora aprinse calmă un trabuc, al douăzecelea de la începutul alarmei. Legionarul cînta *Vino, dulce moarte, vino*... L-am văzut prin fereastră pe marinar aprinzîndu-se precum o torță, se topi încet pînă cînd din el nu rămase decît un fel de păpușă roșiatică.

Femeia violată ședea pe jos și privea drept înainte, fără a vedea ceva. Se clătina țipînd mereu și începu să se lovească cu capul de pereți, din ce în ce mai repede, ca un tren care prinde viteză. Glasul ei urcă într-un vaiet ascuțit.

— A înnebunit, spuse un subofițer de pionieri.

Tanti Dora își aruncă privirile asupra femeii care se balansa.

— Du-o în spate, porunci, făcînd semn lui Ewald.

Din nou bubuit de tunet. În apropiere casele se prăbușeau, strigătele însă fură înghițite de furtuna de flăcări care mătura, precum un uragan, totul din Hansaplatz.

Tanti Dora, calmă în continuare, ne-a adus un platou cu castane coapte, pe care le-am mîncat cu sare pînă cînd o patrulă a Serviciului de Securitate își făcu o intrare zgomotoasă. Întîi s-au uitat la gardian, care își puse la loc pe cap casca, iar *Oberscharführer*-ul care comanda trupa fluieră lung.

— Aha! Iată un agent care stă la căldurică, ce surpriză plăcută!

Gardianul luă poziția de drepți prezentîndu-și raportul.

— Inspector de poliție Krull, de la infirmeria Gării Centrale. Nimic de semnalat.

SS-iștii au izbucnit în rîs.

— N-ai imaginație, tataie! Jumătate din cartier arde și tu n-ai nimic de semnalat? Afară, chiar lîngă intrare, sînt două cadavre și nu ai nimic de semnalat?

SS-istul întinse mîna rîzînd. Fără o vorbă, polițaiul i-a înmînat ordinul de patrulare și carnetul. SS-istul răsfoi nepăsător carnețelul cenușiu, fără să citească ordinul de serviciu, băgă totul în buzunarul de la piept și i se adresă:

— Îți dorești un glonte-n ceafă, tataie?

Polițaiul clipi des, își agită capul și rosti ceva neinteligibil.

— Să te pui la adăpost în bordelul ăsta, în timp ce noi ne facem datoria, e prea de tot!

Îl percheziționă atent, învîrtindu-se în jurul polițaiului. Mauserul dispăru în buzunarul SS-istului.

— Hai, cu fața la perete, dar mai repede!

Cu automatul îl împinse către zid.

— Te vei bălăbăni de-o funie, nene polițaiule, cu un anunț pe burdihan: dezertor!

Ceilalți SS-iști se prăpădeau de rîs.

— Mîinile la ceafă, ori îți smulg urechile! zbieră șeful.

Întorcîndu-se către bar comandă:

— Cinci halbe, repede.

Tanti Dora se ridică făcînd cu ochiul lui Trude, care dispăru în spate, acolo unde era telefonul și luă locul ei de la bar. Pufăia nervoasă. SS-istul o privea insistent. Siguranța sa părea că scade în fața acestei femei grase cu ochii duri, care-l măsura cu indiferență.

— Am zis cinci halbe.

Tanti Dora își scoase foarte încet țigara din gură și îi suflă fumul în obraz.

— Nu.

Toți au rămas înmărmuriți. Cuvîntul răsunase ea pocnetul unei carabine. Legionarul își descoperi dinții. Se ridică și el așezîndu-se pe taburetul de lîngă *Oberscharführer*.

— Crezi că-i meseriaș, omul? o întrebă pe Tanti Dora arătîndu-l cu capul.

— Nu, cu siguranță însă un prost.

— Cine-i prost? Hei, matroano! răcni SS-istul.

Tanti Dora îi suflă din nou fumul în obraz.

— Tu. Dacă ai fi fost mai șmecher, de mult te-ai fi cărat de aici.

Din spatele prăvăliei apăru Trude, care făcu un semn abia văzut către Tanti Dora și-l privi cu voioșie pe SS-ist. Acesta se răsti furios:

— Mă amenințí, zdreanțo? E timpul să ne faci o vizită. Mă voi ocupa personal de tine, copila mea!

Oamenii săi rîseră tare și unul dintre ei își puse automatul pe bar. Legionarul îi împinse ca din greșeală și arma căzu pe jos cu zgomot.

— Nătărăule! urlă SS-istul.

Tanti Dora o privi din nou pe Trude, care încuviință din cap.

— Apleacă-te și culege-ți arma, ordonă șeful omului său. Apoi, către Tanti Dora: Ce se aude cu halbele alea? Trebuie să ni le luăm singuri?

— Nu primiți nimic, spuse Tanti Dora, așezînd o sticlă pe penultimul raft din spatele ei.

— Ce-ai zis? Refuzi să ne servești?

Un SS-ist se strecură în spatele tejghelei.

— Fă ce ți se spune, ploșnițo, sau e vai de capul tău.

Feldwebel-ul cel cu permis de vînătoare se ridică și se apropie împleticindu-se de bar.

— Lepre de SS, cine vrea să se bată cu mine?

SS-istul îi aruncă o privire indiferentă.

— Întinde-o, secătură!

Feldwebel-ul, clătinîndu-se din ce în ce mai tare, își lipi obrazul de cel al șefului.

— Va să zică o cauți, lepădătură!

Celălalt nu-l lovi decît o singură dată cu patul revolverului și *Feldwebel*-ul se prăbuși ca un bolovan. Din nas i se scurgea un firicel de sînge.

— Acum ajunge! mîrii Tanti Dora, punînd jos țigara. Dacă nu dispăreți la repezeală toți cinci, o pățiți să țineți minte. Azvîrli automatul de pe bar. Acesta e local, nu arsenal.

Se apucă să șteargă frenetic tejgheaua, uitîndu-se pe furiș către ușă. Legionarul deschise gura să spună ceva, dar îi șopti:

— Taci, vezi-ți de treaba ta.

— Pe toți dracii! tună *Oberscharführer*-ul. Tîrfă bătrînă, te căsăpim, să vedem cum îți arată hoitul!

Îi dădu un picior *Feldwebel*-ului în nesimțire, făcînd să-i cadă pansamentul. Apăru o cicatrice lungă, recentă. Era deschisă în mai multe locuri, se putea vedea carnea roșie străbătută de un dren. Una din fete se aplecă asupra rănitului:

— Hans! Oh, sărmanul Hans!

Îl tîrî cu mare greutate pînă la una dintre nișe. SS-iștii rîdeau, iar șeful ridică din umeri.

— La plecare să-l luați și pe decăzutul ăsta, îl vom da puțin la darac. Și acum să vină berea, ori ați dat de dracu'!

Exact în clipa aceea portarul tuși ușor. Tanti Dora ridică repede capul și zîmbi. Apăruse un bărbat mărunțel, cu un fular alb în jurul gîtului, într-un impermeabil cenușiu și cu mînuși albe. Avea ochii ciudați, opalescenți, ca la morți.

Tanti Dora își aprinse alt trabuc, pocni din degete și spuse:

— Bună seara, Paul.

Mărunțelul înclină capul.

— *Heil Hitler*!

Pantofii lui scîrțîiau. Fără să se grăbească, introduse o țigară într-un lung țigaret de argint, cu capătul de fildeș, în timp ce SS-iștii îl priveau hipnotizați. Îndreptă țigaretul către *Oberscharführer*-ul cățărat pe taburet. Căpetenia zbirilor se tulbură. Nu prea știa ce să facă. Să se ridice și să-și prezinte raportul, ori pur și simplu să răcnească: „Gura!", ceea ce i-ar fi plăcut mai mult. Glasul îi era însă prea familiar, îi amintea de cazarmă sau de coridoarele întunecate de la poliție. Nu îndrăznea. Pe de altă parte, experiența îl învățase că sub țoalele ridicole ale civililor se puteau ascunde surprize de necrezut.

Alunecă de pe taburet, însă încet, și nu-și apropie decît pe jumătate călcîiele, fără a le pocni. Spuse că făcea o razie obișnuită și găsise un gardian de stradă suspect de dezertare.

Bărbatul cel scund aruncă o privire nepăsătoare spre agentul în picioare de lîngă perete.

— Ordinul de razie?

SS-istul șovăi. O mănușă de piele albă se întinse poruncitoare.

— Ordinul?

— Nu am, domnule.

Un ochi mirat îl privi, unul singur, cel stîng de pe chipul palid. Celălalt privea în gol, era din sticlă, la fel de nesimțitor ca și inima omulețului, foarte potrivit însă pentru a-i îngrozi pe inculpați.

— Ce înseamnă asta? Nu ai ordinul?

— Nu, domnule... SS-istul șovăia să-i acorde un grad. Cine naiba era? Am crezut de cuviință să controlez puțin cloaca asta de aici.

Omulețul ridică un colț al buzelor într-un surîs ce semăna cu o grimasă înfiorătoare.

— Cine a crezut de cuviință? Și ce înțelegi prin cloacă? Aici nu-i decît un singur porc, iar acela ești chiar dumneata, *Oberscharführer*.

Urmă o tăcere prelungă. Undeva departe se auzeau bombele căzînd.

— Dumneata conduci trupa?

— Da, domnule.

— Nu mai spune! Prin urmare, dumneata ești vinovat de ilegalitatea asta? Razie pe cont propriu, fără ordin. Consiliul de Război, nu-i așa, *Oberscharführer*? Îți recunoști desigur vinovăția?

SS-istul se bălăbănea nesigur de pe un picior pe celălalt. Avea acum călcîiele apropiate, iar degetul mic era pe cusătura pantalonilor. Ceva nu era în regulă cu civilul ăsta. Tanti Dora ștergea în continuare tejgheaua, cu ochii strălucitori de bucurie răutăcioasă.

— *Oberscharführer*-ul SS Brenner raportează că recunoaște.

Bărbatul cel scund ridică o sprînceană. Ochiul viu se mai întunecă puțin, cel mort rămase de gheață.

— Vom mai sta de vorbă la Cartierul general. Poți pleca cu oamenii dumitale.

— Vă rog să-mi spuneți, domnule, unde să-mi înaintez raportul?

Omulețul dădu roată localului fără să răspundă. Privi în numeroasele nișe, iluminate cu cîte o lumînare, și arătă către agentul de stradă, care sta drept, lipit de perete, cu mîinile la ceafa.

— Pe ăsta luați-l cu voi.

Oberscharführer-ul, în continuare în poziție de drepți, se răsucea pentru a se găsi mereu cu fața la mărunțel.

— Unde trebuie să ne prezentăm, domnule?

Nici un răspuns. Bărbatul în negru era acum în fața barului și privea sticlele. Tanti Dora freca mai departe, fără a privi la nimeni. Trude îi turnă un pahar de rachiu de ienupăr. Mirosi paharul.

— Din Olanda, spuse, ca și cum și-ar fi vorbit singur.

Răsucea paharul privind lichidul. Începu să fredoneze *Judenblut soll spritzen*[3]...

Puse paharul pe bar, îl mai adulmecă o dată și murmură:

[3] *(germ.)* Țîșni-va sînge de evreu *(n. trad.)*

— Amsterdam. Keizersgracht.

Îl mai duse o dată la nas, făcu un semn din cap și se ridică fără a fi gustat. Se îndreptă repede spre ușă, dar, în trecere, îi puse mîna pe umăr lui Ewald.

— Tu te prezinți mîine la ora 12 și 10 la mine. Adresa ți-o spune șeful tău.

Proxenetul se făcu alb la față ca un mort. Îl așteptau vremuri grele. De lîngă ușă tipul cel scund se mai întoarse către căpetenia zbirilor.

— Sînt consilierul judiciar Paul Bielert, de la Siguranța Națională, Secția a 4-a, II A.

Și dispăru.

— Drace! șopti *Oberscharführer*-ul, năucit. Frumosul Paul în persoană!

Își privi trupa. Asta însemna plecarea apropiată spre frontul de răsărit, într-o unitate combatantă. Șleahta l-a luat pe gardian în șuturi; l-au amenințat pe portar și l-au scuipat pe Ewald, dar n-au spus nimic la adresa lui Tanti Dora. Era aici ceva ce nu puteau pricepe.

Sună încetarea alarmei. Pretutindeni în oraș răsuna urletul sirenelor pompierilor, care străbăteau străzile. Ardea peste tot. Pînă la noi ajunse miros de carne arsă. Carne de om. *Feldwebel*-ul cu permisul de vînătoare nu își mai reveni și muri în brațele fetei care se vindea pe unt și cafea, mai prețioase decît lingourile de aur.

— Fir-ar să fie! exclamă Legionarul. Ce seară!

O privi pe Tanti Dora, care își sorbea rachiul.

— Cine-i Bielert și de unde îl cunoști?

— Ești curios, nu-i așa? zîmbi ea. Paul Bielert este sculă mare la poliția judiciară, aici la Hamburg. E consilier. Semnătura lui te poate trimite fără judecată în capătul celălalt al lumii. *Sturmbannführer*, sau așa ceva.

— Și tu frecventezi asemenea monstru?

Tanti Dora urmă, fără a-i păsa de întrerupere.

— Pe vremuri, Paul nu era mare lucru, un șmecher oarecare de la *Kripo*[4]. L-am scăpat o dată dintr-o belea (se scobi în dinți cu un chibrit). Fără mine, Frumosul Paul și-ar fi f... norocul, dar, bineînțeles, mi-am luat măsurile mele de siguranță.

[4] *(germ.)* KRIPO—*Krimminalpolizei*: poliția judiciară *(n. trad.)*

Rîse încetișor.

— Cînd ai de a face cu șerpi de soiul asta, îți trebuie ser bun.

Legionarul se scărpină după ureche.

— Hm... făcu el dus pe gînduri. S-ar putea să fie cam nesănătos. Ce s-ar întîmpla dacă Frumosului Paul i-ar trăsni prin minte că e mai prudent să scape de tine... În locul lui, eu așa aș face, iepurașule.

Tanti Dora se puse pe rîs.

— Ia spune, Alfred, chiar mă crezi ultima cizmă?

— La dracu', firește că nu! Dacă ai fi fost fată mare, de mult n-ai mai fi pe aici... Dar băiatul ăsta are o mutră! Mie nu mi-ar plăcea să știu ceva care i-ar putea fi dăunător.

Tanti Dora se distra.

— Dacă cineva ar fi atît de prost încît să mă răcească, tot ceea ce știu ar ieși din mormînt, iar tribunalele ar trebui să facă 80 ore suplimentare. O știu toți. Este în interesul lor să nu mi se întîmple nimic și să scap cu viață din războiul ăsta, poți să mă crezi. E foarte posibil de altfel să sfîrșesc singură, cu cîteva dintre tîrfe, în căutare de clienți, undeva în spatele bisericii Sfîntul Mihail. Atunci însă Adolf va fi crăpat de mult.

Dădu peste cap rachiul și își înfoi chica neagră cu amîndouă mîinile.

— Ceea ce știi despre el e de natură politică?

— Firește. Crezi oare că tipii de soiul ăsta se tem de o simplă crimă?

Am băut în tăcere.

Polițaiul care intrase doar să-și spele gîtlejul de fum a fost judecat de un tribunal excepțional, în numai douăzeci de minute. Judecătorul, un judecător bătrîn, avea de judecat mii de oameni, ceea ce era cu mult peste puterile lui. Soția sa studia dosarele, în timp ce el mînca și semna nenumărate documente din care nu citise nici măcar un singur rînd. După război s-a retras la pensie, cultivînd lalele și garoafe lîngă căsuța sa din Aumühle, la cinci minute distanță de statuia lui Bismarck.

În ziua cînd a pronunțat verdictul nefericitului gardian, avusese o dimineață deosebit de încărcată și se grăbea să vină acasă la prînz. În numele *Führerului*, acuzatul va plăti cu viața dezertarea, avînd

însă în vedere numeroșii ani petrecuți în cadrul poliției, este iertat de decapitare și va fi executat prin împușcare. Pronunță *Heil Hitler*! cînd aproape că părăsise sala.

Polițaiul de cincizeci de ani, care avea treizeci de ani de serviciu, se prăbuși hohotind. Cineva povestea că amantul era pe jumătate mort de frică înainte chiar de a fi străpuns de douăsprezece gloanțe. Un ostaș din pluton îl atinse la cap, mutilîndu-l. Asta era împotriva regulamentului, și putea trece drept act de violență—ceva ce nu-și are locul în cadrul unei execuții militare.

Locotenentul de poliție care comanda plutonul se înroși de supărare și-l pedepsi pe vinovat, care, după două săptămîni, plecă în Polonia să urmărească partizani. Într-o noapte întunecoasă, compania lor a fost trimisă undeva la nord de Lemberg. Două camioane s-au împotmolit. În timp ce munceau să le elibereze, au izbucnit deodată focuri de armă. Un foc intens, cu mici flăcări albastre. Veneau din dreapta, din stînga și din fața lor. Totul nu a durat decît exact patrusprezece minute, apoi s-a lăsat tăcerea; nu se mai auzea decît trosnetul flăcărilor care mistuiau camioanele și cîteva gemete.

Umbre îmbrăcate țărănește s-au ivit din întuneric. Au dat cu piciorul în morți, iar răniților lovitura de grație. Nu le luase mult timp să lichideze 175 de soldați din poliție; locotenentul Wasilij Poloneff dispăru apoi tăcut, așa cum venise. Cei 175 de soldați omorîți erau toți oameni în vîrstă, care bătuseră ani de-a rîndul străzile din Hamburg, Bremen sau Lübeck, fără a fi bănuit vreodată existența unor asemenea ucigași fanatici, de țeapa lui Wasilij Poloneff.

După un anumit timp, familiile vor primi cîte o carte poștală: „Sergentul major Schultz (sau Müller) a căzut la datorie, pentru *Führer* și patrie. *Führerul* vă mulțumește."

Mai ales nu trebuia să plîngi, căci a-ți arăta durerea nu e demn de un german, asta putea fi considerat drept sabotaj; pînă și anunțurile mortuare nu trebuiau să pomenească de suferință.

„Am primit cu mîndrie vestea morții fiului nostru, locotenentul în rezervă Heinz Müller, căzut pentru patrie..."

Trei săptămîni mai tîrziu, familia Müller primise o scrisoare lungă care anunța expedierea a 147 mărci și 25 de pfeningi, recunoștința armatei pentru sacrificiu. Bătrînul Müller s-a înfuriat și spuse o

mulțime de lucruri pe seama prețului sîngelui, dar fu auzit de cineva care supraveghea casa.

În seara următoare, au apărut doi domni bine îmbrăcați, care îl săltară pe Müller. A fost și un proces. Defetism, purtare necorespunzătoare pentru un bun german, ofense aduse *Führerului* și îndemn la răscoală. Într-o dimineață de noiembrie, pe cînd ploua mărunt, călăul îi tăie capul lui Müller-tatăl.

Doamna Müller, care trăise atîta vreme alături de Hans Müller, a fost trimisă la Ravensbrück, pentru reeducare.

Bombardament de noapte

Un cor de strigăte și chemări se înălța din mii de guri. Bombele cădeau ca grindina. Pe străzi alergau torțe umane, prefăcîndu-se apoi în mici mumii.

Îl chemau în ajutor pe Dumnezeu, dar Domnul nu-i auzea.

Biserica Sfîntul Nicolae era o mare de flăcări. Preotul încercă să salveze Sfintele Odoare, dar un Christ mare de piatră se prăbuși peste el rupîndu-i șalele.

Ardea Hamburgul.

Noi beam în pivnița spitalului, în timp ce ștabii Partidului benchetuiau într-un restaurant subteran din Baumwall, unde Paul Bielert căuta un asasin.

Pentru jefuitorii de cadavre, noaptea se dovedea fructuoasă.

Asupra spitalului cădeau torpilele aviației inamice. Căminul de copii dinspre Landungsbrücke fusese distrus încă mai înainte. Un nor uriaș de fum și căminul dispăruse, împreună cu șoimii hitleriști și toți ceilalți copii din pivniță. Tot atunci au dispărut și cei nouă băieți de doisprezece ani, servanții tunul antiaerian.

O aripă a spitalului, cea care avea fațada pe Nachtstrasse, fusese pe jumătate rasă. Se mai puteau vedea resturile contorsionate ale paturilor de fier, un picior gol smuls de la genunchi sub un roi bîzîitor de muște și o mînă, o mînă mare, aspră, cu un inel neted pe deget. Și-o disputau doi cîini costelivi, ceea ce ne făcu să rîdem.

— Mare porcărie, camarazi, suflă Legionarul. Sfîrșitul e aproape. Reichul devine linia întîi.

În fața berăriei Sfîntul Paul, o femeie pe jumătate înfășurată întru-un covor roz, vechi, acoperită toată de praf de calcar cenușiu, plîngea de una singură. În ziua aceea erau mulți care plîngeau singuri.

Pe poarta dinspre miazănoapte a Hamburgului fu văzută o lungă procesiune; erau muncitorii străini care lucrau cu contract. Nimeni nu încercă să-i aresteze, poliția se prăbușise. Cu poveri grele pe umeri, muncitorii străbătură Neumünster, trecură podul de la Rensbourg și se îndreptară către graniță. Erau sătui de războiul german. Au trecut granița fără a fi controlați, Germania toată părea cuprinsă de flăcări.

În ceea ce ne privea, ieșirea din spital a fost amînată fără explicații și am fost repartizați la degajarea ruinelor, dar cea care ne comanda era mult prea lipsită de experiență, pentru cătane vechi ca noi. Era o infirmieră-șefă, nou-venită, care purta un coc mare în vîrful capului, o femeie tipic germană, slabă și plină de ea. Pe piept, deasupra broșei de argint, se lăfăia emblema Partidului, toată din aur. Vorbea gutural și răgușit.

— Voi ăia patru, nepricopsiților, faceți bine și mișcați-vă mai repede! Faceți rost de o lopată și degajați stația 3.

— O singură lopată? se interesă Micuțul.

— Obraznicule! lătră muierea cea slabă.

Legionarul se ridică foarte nepăsător și zise în franțuzește:

— *Allons-y, les gars*![1]

— Aici se vorbește în germană! zbieră ea.

— Mai du-te dracului!

Femeia scrîșni din dinți și dispăru pe scări. O infirmieră mărunțică, care văzuse scena, ne șopti:

— Feriți-vă de Mathilda! Are un frate la *Gestapo*...

Legionarul se adresă Micuțului:

— Amintește-mi s-o trec pe Mathilda pe lista lui Porta.

— De ce? făcu mica infirmieră mirată.

Legionarul o prinse de bărbie.

— Pentru ziua răfuielilor, drăguțo. Facem lista din fuga calului.

— Dumnezeule! exclamă prostuța. N-oți fi comuniști?

Camionagiul cel voinic Willy Bauer izbucni în rîs și fata clătină capul văzîndu-ne plecînd.

— Să ai grijă ce spui, Grethe, șopti unei colege. Comuniștii își notează numele, e timpul s-o ștergem.

Sora Grethe se porni să rîdă.

[1] *(fr.)* Să mergem, băieți! *(n. trad.)*

— Nu e cazul meu, fato. Tatăl meu e de cinci ani într-un lagăr de concentrare. Era național-socialist, dar nu știa să-și țină limba-n frîu. Înțelegi, am astfel o poliță de asigurare pentru viitor.

Cealaltă se scărpina gînditoare.

— Măcar dacă aș putea spune la fel. Din păcate însă tatăl meu este maior într-o divizie SA Das Reich.

Continuară să spele în tăcere canule și seringi, iar după un timp cea mică zise, pierdută în gînduri:

— Poate că ar trebui să raportez șefului? Așa spune regulamentul cînd e vorba de cuvinte subversive.

Grethe se uită lung la ea.

— Margaret, să nu faci asta! Se poate întoarce împotriva ta în ziua cînd Adolf nu va mai fi. Regulamentele astea sînt făcute să le calci în picioare, amintește-ți sfatul meu: n-ai văzut, n-ai auzit, n-ai vorbit!

Se răsuci să plece și îi mai zise o dată:

— Dacă vrei să te ții la suprafață, ține minte ce ți-am spus. Mănîncă, dormi, culcă-te cu cine vrei, dar ține-ți gura, asta e principalul.

Sora Grethe lucrează și astăzi într-un spital. Timp de patru ani a îngrijit soldați, a închis ochii morților, i-a toropit cu morfină atunci cînd erau în pragul nebuniei, s-a culcat cu ei cînd era la capătul nervilor. Timp de doi ani a îngrijit soldați englezi, făcîndu-le injecții, ocărîndu-i cum făcuse și cu soldații germani. Apoi, civilii au luat locul soldaților, cu boli ciudate și necunoscute pînă atunci. Infirmiera Grethe de la Crucea Roșie refuză să urce scările ierarhice și continuă să facă injecții. Din cînd în cînd întîlnea cîte un fost pacient, german, norvegian, danez, englez ori negru congolez, arab din Alger, vreun legionar tremurînd de febră care se întorcea din Indochina. Se bucura revăzîndu-i, bea cu ei, uneori se culca cu unul ori cu altul.

— Întotdeauna nu-i decît o ființă omenească, spunea ea, și am văzut atît de multe...!

Grethe a fost o mare infirmieră, pe care unii o disprețuiau în numele moralei, dar alții—mult mai omenoși—o salutau cu respect. Cititorule, dacă vei trece vreodată prin Hamburg, du-te la Landungsbrücken, nu departe de Reepersbahn. La stînga față de Hafenkrankheit[2], într-o casă retrasă, care este o clinică de specialitate, o vei găsi pe sora

[2] Textual, *boala portului*—dispensarul antivenerian

Grethe și mulțumește-i în numele tuturor bărbaților necunoscuți în uniformă verde sau kaki.

Mica Margaret a fost spînzurată într-o zi de mai din anul 1945, murind tot atît de prostește precum trăise, în numele moralei și din cauza numărului prea mare de rapoarte.

Odihnească-se în pace, nu e singura de felul ei.

În ceea ce ne privea, găsisem mijlocul să chiulim de la degajarea terenului și jucam cărți în pivniță, la infirmierul Peters.

— Căci, spunea Legionarul, dacă ajutăm la degajări, ajutăm în același timp și pe cei pe care îi urîm.

Peters cîștiga. Ne ghiftuia cu cîrnați stropiți cu alcool de 90 de grade, îndoit cu apă și eram fericiți că sîntem în viață. La Hamburg, în 1944, acesta era lucrul de căpetenie. Frățiorul arătă către un borcan în care plutea ceva greu de definit.

— Ce mai e și asta? întrebă, lungind gîtul.

Peters privi înapoi și răspunse:

— Un apendice infectat.

Plin de interes, Micuțul îl culese cu vîrful degetelor și fluieră cîinele al cărui bot se vedea se sub aparatul cu raze X.

— Ești un porc! îi zise Legionarul animalului, observînd cum înghite bucata de intestin.

— Ai să vezi, profeți Peters, pun rămășag cîrnăciorii mei contra șnapsului tău că îl dă afară.

Cîinele, tolănit într-un colț, ne privea cu ochii săi înfometați, deodată se ridică, sughiță violent și scuipă apendicele.

— Adu rachiul! strigă Peters încîntat. Am știut-o.

Cu un gest de mare senior i-a înapoiat totuși Micuțului un cîrnăcior, anunțîndu-ne ca în plutonul 7 este un artilerist în stare să înghită orice.

— Aiurea, făcu Legionarul, care nu credea. Am mai văzut eu unii care înghit șerpi, sticlă sau scuipă foc.

— Hai să vedem, propuse Micuțul, dacă nu-i de acord, îl cotonogim.

În drum către plutonul 7 am cules în grădină o broască. Artileristul era un muntean zdravăn cu palmele cît lopețile. Pe fruntea joasă și teșită, sprîncenele i se împreunau și ochii săi mici și negri ne

fixau timp. Rîse, foarte mîndru, cînd Peters îl întrebă dacă ar putea mînca broasca.

— Înghit orice dacă mi se dă ceva pentru aceasta.

— O palmă! zise Micuțul.

— Pentru asta, răspunse artileristul, vă pot snopi pe toți, cu tine în frunte, secătură!

Frățiorul tresări. Un vînător de munte se apropie și îngăimă într-un dialect aproape de neînțeles:

— Emil poate rupe cu mîna piciorul mesei, poate ameți o vacă, uite așa! Și vaca se prăbușește. Poate ridica un cal de artilerie, cu harnașament cu tot.

Micuțul trase aer în piept, plin de dispreț. Se duse la fereastra triplă, apucă rama, o zgudui de cîteva ori, apoi își puse întreaga forță. Zidul începu să crape, uriașul rămase cu rama în mîini, triumfător. Azvîrli totul prin golul ferestrei în grădină, de unde se înălță un zgomot de tunet însoțit de proteste. Artileristul ridică bărbia. Se ridică încet, apucă masa cea mare din mijlocul încăperii, smulse un picior și-l sfărîmă de colțul patului. Micuțul, ridicînd din umeri, luă patul cu cel care îl ocupa cu tot și, în urletele de spaimă ale bietului om, îl aruncă în celălalt capăt al camerei.

— Liniște! răcni un *Feldwebel* din patul lui.

Două palme îl cumințiră. Cît îl privește pe artilerist, un pumn îl făcu să se întindă pe jos, cu gura deschisă de mirate.

Legionarul ne făcu semn. L-am încadrat pe Micuțul luîndu-l cu noi.

— Asta se lasă cu pîrnaie, dragul meu, profeți Peters. Se vor da semnalmentele tale, cel mai rău e buclucul cu fereastra.

— Vezi-ți de treabă, pe vremurile astea dispar atîtea...

Scoase broasca din buzunar și o aruncă pe biroul infirmierei, care sări friptă scoțînd un țipăt de groază.

Avioanele au revenit noaptea. Rugurile, reanimate de fosfor, s-au aprins din nou făcînd alte victime. Copiii se repezeau desculți în adăposturi pentru a pieri, prinși în cursă ca șoarecii. Undeva, în zona portului, o coloană de prizonieri păziți de gardieni din SS se îndrepta de asemenea către un adăpost. Nimeni nu auzi urletul bombei care îl lovi din plin. Nu rămase decît o grămadă de carne sîngerindă, care se

contorsiona, urmată de putoarea obișnuită de sînge, salpetru și carne arsă. Un SS-ist fără picioare se tîrî plîngînd pînă la un prizonier care nu mai avea pîntec. Muriră unul în brațele celuilalt. Aruncătoarele de flăcări ale geniștilor i-au prefăcut apoi în cenușă.

Pe lîngă Monckebergstrasse se putea vedea cum lunecă o umbră, care din cînd în cînd se apleca asupra trupurilor ce zăceau acolo. O lamă de cuțit sclipea, secționînd cîte un deget și inelul dispărea într-un buzunar încăpător. Umbra mergea mai departe, către cadavrul următor, un geamăt, o lovitură de măciucă și degete agile care pipăiau trupul încă fremătînd... Pretutindeni, lîngă Elba, pe Hansaplatz, în Kaiser-Wilhelmstrasse, se putea vedea același lucru. În colțul lui Alterwall o femeie urla de groază. O siluetă scundă și felină se aruncă asupra ei, degete de oțel îi înăbușiră strigătul în gîtlej... Cu genunchiul, bărbatul îi puse piedică răsturnînd-o, o mînă scotoci pe sub fusta strîmtă, sfîșiind lenjeria subțire. Picioarele femeii se zbătură cu disperare, în timp ce o pulpă suplă și muschiuloasă le depărta... Vorbe fierbinți și dulci i se șopteau la ureche, în timp ce o gură lacomă îi mîngîia chipul crispat...

— Lasă-mă... nu vreau să-ți fac rău....

Femeia îl lăsă, mai bine asta decît moartea.... Plîngea de spaimă... Deasupra lor un pom de Crăciun strălucitor se legăna în aer, apa clipocea în canalul Elbei, proiectoarele iluminau cerul, livid de praf și flăcări. Pămîntul tremura, la fel ca femeia sub mîna celui care o viola. Cu precauție, mîna urcă în lungul picioarelor desfăcute, dezbrăcînd victima. Era o femeie tînără care se grăbea spre adăpost și dăduse peste unul din monștrii pe care îi zămislesc astfel de nopți. Se aruncă asupra ei... Nici nu mai strigă. O bombă explodă nu departe... Nu-i acordară atenție, nu simțiră pămîntul care se cutremura sub ei. Cu delicatețe, bărbatul scoase unul din ciorapii subțiri de mătase, își plimbă buzele pe el, își înfundă obrazul... Respirația îi deveni șuierătoare, ochii îi luceau în lumina flăcărilor. Mușcă obrazul femeii, o apucă de păr și, foarte repede, îi înfășură ciorapul în jurul gîtului... Strînse... Femeia horcăia, zbătîndu-se cu îndîrjire. Bărbatul rîse. Buzele i se învinețiră, ochii i-au ieșit din cap, gura i s-a deschis. Trupul se făcu moale și muri. Bărbatul scoase cu înfrigurare chiloții mici ai victimei și îi puse în buzunar, după care violă cadavrul încă o dată, sărutînd gura lipsită de viață. Se liniști, zîmbi cadavrului siluit, căzu în genunchi și își împreună mîinile.

— Doamne, sînt mîna Ta. Încă un diavol de femeie a fost pedepsit, așa cum mi-ai poruncit.

Se aplecă asupra trupului și, cu vîrful cuțitului, crestă o cruce pe frunte, apoi dispăru ca o pisică printre grămezile de moloz și ruinele fumegînde.

Puțin mai tîrziu, două femei tinere au găsit cadavrul, dar, cuprinse de groază, au fugit cît le țineau picioarele. Era al cincilea asasinat în numai cîteva săptămîni, poliția era la pîndă. Afacerea trecu de la poliția judiciară la *Gestapo*, iar consilierul Paul Bielert prelua ancheta. Frumosul Paul în persoană, protectorul lui Tanti Dora.

În palton și mănuși albe, cu țigaretul de argint între buze, și cu nasul ascuns într-o batistă parfumată, privi îndelung cadavrul, în tăcere. Tocmai se încheiaseră măsurătorile și fotografiile, un medic se ridică de lîngă trupul neînsuflețit, un medic vîrstnic, care se uita dintr-o parte la Frumosul Paul.

— A violat-o înainte de a o sugruma. Rănile și tăieturile au fost făcute după ce a murit.

— Mai bine mi-ai spune cine le-a făcut! mîrîi Bielert. Ar fi fost mai folositor!

Îi întoarse spatele medicului și se îndreptă încet spre Mercedesul său. Mintea îi lucra din plin, mintea aceea care născocise torturi diavolești pentru „inamicii Reichului" și care era în sfîrșit preocupată de ceva rezonabil.

La etajul trei al Prefecturii din Karl Muck Platz se înregistrau victimele bombardamentului, desigur cu o aproximație de cîteva sute, căci era imposibil a alcătui statistici exacte. O funcționară în vîrstă, roasă parcă de molii, aduna listele. După multe discuții, se ajunsese la 3418 morți, atîția răniți și atîția dispăruți, căci foarte multe corpuri fuseseră preschimbate în cenușă, după ce geniștii curățaseră locul cu aruncătoarele de flăcări. Au fost mîzgălite fișe, acestea trimise la arhive, a fost timbrat un vraf de certificate de deces, în așteptarea atacului următor. Este nevoie de ordine într-o societate civilizată.

La numărul 367, de la etajul doi, Frumosul Paul, înconjurat de cîțiva colegi, studia fotografiile celor cinci femei asasinate. Cea mai tînără de 16 ani, cea mai vîrstnică de 32, toate strangulate cu un ciorap, toate avînd pe frunte o cruce sîngerie; în toate cazurile criminalul luase chiloții cu el.

— Tipul e soldat, spuse brusc Paul Bielert și se ridică.

Cei trei colegi l-au privit înmărmuriți. Un SS-ist îl ajută să-și îmbrace paltonul. Își trase cu grijă mănușile albe pe mîini și, pufăind din țigaretul său lung, părăsi Prefectura.

Timp de ore în șir a putut fi văzut plimbîndu-se prin străzile rău mirositoare, cu o batistă parfumată la nas, privit cu dispreț de unii și salutat umil de alții. A fost văzut și la Tanti Dora, pălăvrăgi cu fetele, se răsti la Ewald, apoi rătăci pe Neuer Wall intrînd în diverse locuri.

Către seară ajunse la un restaurant de lux, de lîngă Baumwall, la cîteva etaje sub pămînt. La suprafață nu se vedea decît o veche pivniță cu vechituri, dar după ce coborai o scară abruptă, care ducea mult sub nivelul străzii, o nouă lume ți se deschidea. Lojele cu aer condiționat cuprindeau mese acoperite cu țesături imaculate, cu veselă de porțelan și argintărie. Lămpile colorate, fotoliile comode și covoarele adînci contribuiau la atmosfera intimă. O armată de chelneri în vestă albă, cu revere roșii, se îngrijea de clienții eleganți și veseli.

În aceste restaurante subterane de lux nu găseai liste de mîncăruri și nici de vinuri. Comandai orice doreai, iar prețul era în funcție de comandă. O cucoană foarte sumar îmbrăcată îi luă paltonul Frumosului Paul, care se aruncă nepăsător într-un fotoliu, fără a-l învrednici pe oberul frînt de la mijloc nici măcar cu o privire. Potîrniche cu ciuperci, cartofi prăjiți, sticla de Oppenheimer... după care Paul Bielert se lăsă pe spate începînd să studieze numeroasa adunare. Eleganți ofițeri în uniformă cenușie sau verde, ofițeri de marină în albastru închis, cu fireturi aurite și cămăși de o albeață orbitoare, SS-iști în negru cu gulerele cusute cu argint, funcționari de partid, atît de încărcați cu aur încît pînă și un mareșal de pe vremea lui Franz-Joseph i-ar fi pizmuit, toți rîdeau, nepăsători, cu damele îmbrăcate în mătăsuri și blănuri. Un amiral se umfla în pene între două doamne foarte vesele, la gît îi atîrna *Crucea de Cavaler* cu spade și frunze de stejar și *Crucea de Merit*, din primul război mondial. Paul Bielert pufni disprețuitor văzînd că amiralul îi aruncă o privire de sus, amiralul însă ar fi înghețat dacă i-ar fi citit gîndurile *Standartenführer*-ului SS Paul Bielert.

Frumosul Paul îi ura la fel pe ofițerii superiori cît și pe junkeri, ceea ce o demonstră cu prisosință după atentatul din 20 iulie cînd, în

calitatea sa de *Gruppenführer* SS, intră sub comanda directă a șefului Gestapoului, Kaltenbrunner.

Pînă una-alta, își devora în tăcere potîrnichea, mușcînd de pe oase precum un animal de pradă, fără să-i pese de privirile pline de dispreț ale celor din jur. Oasele trosneau între dinții săi puternici, din cînd în cînd scuipa cîte unul și se scobea cu furculița. La sfîrșit scăpă un rîgîit ușor.

Fu salutat politicos, mult prea politicos, de un domn în civil, care trecea pe lîngă masa lui urmat de o doamnă. Bielert răspunse fără a scoate din gură copanul de potîrniche, pe care îl ținea cu amîndouă mîinile.

— Agent al Gestapoului, foarte sus-pus. Dumnezeu știe ce caută aici! șopti domnul însoțitoarei sale.

Un funcționar de la Partid, în uniformă ou de rață, își făcu apariția flancat de trei femei. Ceru coniac și, în trecere, o plesni peste fund pe prietena unui cavalerist care vru să se supere, însă cînd recunoscu pe vinovat deveni brusc numai zîmbete. Omul Partidului mai trase o palmă peste fesele dansatoarei unui maior din *Luftwaffe*. Acesta protestă și proferă slab cîteva amenințări. Nazistul pufni în rîs, privind *Crucea de Război* a maiorului, care strălucea singuratică pe panglica în două culori.

— Tînjești după o moarte de erou?

Ofițerului i se urcă sîngele în obraz, însă partenera lui zîmbi omului de la Partid. Aviatorul, vînăt, se îndreptă și spuse încet:

— Vei avea vești de la mine.

— Și tu de la mine, răspunse celălalt, luîndu-și cîrdul de dame la bar, unde se urcă semeț pe un taburet.

Frumosul Paul își șterse gura cu șervețelul și ceru o Mocca. Foarte departe se auzea țipătul de alarmă al sirenelor.

Porțile grele de oțel, prevăzute cu răsuflătoare, au fost zăvorîte, gonind afară lumea flăcărilor. Se simțea căderea bombelor prin ușoare zguduituri. Oberii serveau ca de obicei, fără grabă, fără teamă; nici cea mai mică compasiune pentru cei care, în urlete de groază, țopăiau acolo sus pe asfaltul arzînd sau pentru copiii care se topeau în lumina orbitoare a fosforului. Orchestra cînta muzică languroasă pentru floarea

Hamburgului și a Partidului, șiragurile sclipeau pe decolteurile adînci ale femeilor; pietrele de o valoare inestimabilă străluceau la mîinile rasate ale dansatoarelor.

Afară, pe străzile învecinate, umbrele fantomatice ale nopților de alarmă erau la pîndă... O bombă asupra elegantului local de noapte, ce mană cerească ar fi însemnat pentru jefuitorii de cadavre! Unele umbre aveau zvastică la butonieră.

Printre mese trecu, strecurîndu-se, o femeie frumoasă, într-o rochie albastru-deschis și cu pantofi decupați cu tocuri înalte, se opri lîngă Paul Bielert.

— Bună ziua, Paul. Tu, aici?

Cu ochii pe jumătate închiși îi făcu senin să ia loc pe scaunul din fața sa.

— Așază-te, Elsebeth, să pălăvrăgim.

Elsebeth se așeză ridicînd nițeluș fusta, ceea ce descoperi picioarele ei lungi, în ciorapi extrem de fini.

— Chestiuni personale sau de serviciu?

Frumosul Paul țuguie buzele. Ochiul viu lucea amenințător.

— E război, Elsebeth, sîntem întotdeauna de serviciu.

Ea rîse sarcastic.

— Mi-am dat seama, Paul. Chiar după ce am pierdut pe soțul meu și trei frați.

Își aprinse o țigară. După o clipă de gîndire, adăugă:

— Și un fiu. Unicul meu fiu. Înțelegi ce înseamnă asta, Paul?

— Nu înseamnă nimic, Elsebeth, absolut nimic. Singurul lucru care contează este victoria Germaniei. Să mori pentru *Führer* trebuie să fie dorința fiecărui german, bărbat ori femeie, și este o moarte frumoasă, Elsebeth, o moarte de pizmuit. Nu oricine se poate făli cu cinci eroi căzuți la datorie.

Femeia privi lung ochiul mort.

— Ai spus eroi?

— Da, eroi căzuți pe cîmpul onoarei, pentru *Führer*, răspunse Paul, îndreptîndu-se cînd pronunță „*Führer*".

Elsebeth rîse forțat.

— Băiețelul meu avea șapte ani, o grindă i-a frînt spatele. Micuțul meu Fritz... Să-l fi auzit cum plîngea...

— Nu-i victorie fără lacrimi, draga mea, e legea vieții. Pentru a birui trebuie să suferi. Pînă și *Führerul* trece prin clipe grele.

— Ai fost vreodată pe front? întrebă ea dulce.

— Nu, nu pe frontul la care te gîndești, însă pe un altul, spuse Bielert tăios. Adolf Hitler—se ridică—are nevoie de oameni care să facă să meargă mașina, oameni fără milă pentru trădători, defetiști, care să apere eroicul popor german de ciuma asta. Să nu crezi că munca noastră e ușoară, fata mea. Trebuie să fim duri, tari ca oțelul lui Krupp, să nu avem nimic din sensibilitățile copilărești. Crede-mă, nu știu ce înseamnă să ai inimă.

— Te cred, spuse, privindu-l lung.

„Căutătorul de eroi" avea un ochi pretutindeni, răscolea spitalele, batalioanele de supraveghetori, unitățile de poliție, fabricile, birourile. Invalizi, bătrîni, puști, cu toții îi cădeau în plasă.

„Înainte, camarazi!" Plecau cîntînd spre unitățile de instruire. „Este atît de frumos să fii soldat! Trăiască Germania, trăiască Adolf Hitler și trăiască moartea eroilor!"

Frumosul Paul rătăcea pe străzi în continuare, era văzut pretutindeni. Cînd se plictisea, ordona să i se aducă două femei pentru „vizită". Asta îi lua cîtva timp, după care, puțin cam roșu în obraji și puțin cam obosit, Paul Bielert pleca de la Judiciară. Fetele „vizitate" erau eliberate. Totul are prețul său.

După alte trei zile avu loc o nouă crimă, tot o femeie, la cîțiva pași de Reepersbahn, în Hein Hoyerstrasse, din apropierea spitalului. Consilierul juridic Paul Bielert crezu că înnebunește de furie. Cărînd după el o duzină de experți, îi asmuți precum o haită amenințîndu-i de toate relele.

— Să nu vă întoarceți, grămadă de neputincioși, înainte de a aduce un rezultat! Aveți cinci zile, nici o secundă mai mult. În caz contrar, vă așteaptă divizia SS din sectorul central al frontului de est. Să crăpați acolo reglementar, în mijlocul mlaștinilor!

Copoii părăsiseră clădirea cenușie din Karl Muck Platz, doi cîte doi. Al șaselea asasinat a fost cel al unei infirmiere de la noi din spital, o fată de 21 de ani. Ca și celelalte, a fost violată, iar chiloții dispăruseră și ei.

Pagină intenționat goală

Ucigașul de femei

Principiile mărginite ale unei mame absurde au fost în mare măsură cauza crimelor sale. Omora pentru a face bine, fiind încredințat de meritele lui.

Tot ceea ce îi spusese mama rămăsese însemnat cu litere de foc în mintea bolnavă, încețoșîndu-i înțelegerea. Nimeni însă nu încercă să-l înțeleagă.

Noi înșine eram ucigași, însă ucigași în serviciu comandat, ceea ce era cu totul altceva... firește nu însă și pentru cei uciși!

Hans Bauer a fost cel care a descoperit chiloții. Această descoperire a stîrnit, cum era și de așteptat, glumele cele mai josnice, pînă cînd Stein ne-a pus ziarul sub nas.

Era vorba de o nouă crimă. Încă o femeie. Cadavrul, ca și cele ale victimelor anterioare, fusese dezbrăcat de chiloți de către ucigaș, un adevărat sadic.

— La naiba! strigă Bauer.

Privea aiurit sacul din care scosese chiloții și îi număra nervos: șase! Am verificat și noi, cu același rezultat. Legionarul fluieră a pagubă.

— Tîrîtura! Șase chiloți și șase cadavre, socoteala se potrivește!

Micuțul se întinse și aruncă o privire scurtă în sacul răsturnat lîngă pat. Conținea cîteva pachete cu biscuiți de secară și ceva lenjerie, împăturită regulamentar, cu vulturul aviației la vedere.

— Cum i-ai găsit? întrebă Micuțul, lovind sacul cu piciorul.

— În ce rahat m-am băgat, cotrobăindu-l! Căutam ceva de scris și am simțit că alunecă ceva, asta-i! spuse Bauer întorcînd capul.

— Minți! hotărî Micuțul. Adevărul este că adulmecai ceva de manglit și te-ai aruncat pe sacul lui Georg.

În cameră nu eram decît noi cinci, toți ceilalți erau la corvoadă sau la vizita medicală.

— Ce ne facem? întrebă stupefiat Bauer.

— Vrei să spui ce o să faci? îl corectă Stein. Tu i-ai găsit, nu noi. Noi nu ne băgăm nasul în lucrurile altora.

Bauer rîse răutăcios și ridică un deget, pe cît de acuzator pe atît de jegos.

— Tu vorbești?! Poate că nu ești tu cel care i-a șutit șnapsul Micuțului în timp ce era la bordel? Ai? Nu mai spui nimic, găozarule?

Micuțul sări ca ars. Îl prinse pe Stein de ceafă și răcni la el, scuturîndu-l:

— Porcule! Este adevărat că tu m-ai furat?

Stein stătea înspăimîntat în mîinile uriașului.

— Furi de la un prieten! Ce porcărie!

Îl smuci pe Stein mai să-i rupă beregata, apoi îl lăsă înjurînd:

— Ai să-mi aduci în cea mai mare viteză trei sticle, te privește de unde le furi. Dar cît mai repede, ai înțeles? Luă un chilot și-l adulmecă: Încă mai pute a muiere.

— Gura! spuse Legionarul, întorcîndu-se către Bauer, care stătea tolănit în pat. Ce spui? Aruncăm o vorbă la poliție?

— Ești nebun? sări Bauer. Drept cine mă iei? Crezi că am legături cu sticleții?

Legionarul clătină din cap:

— Chiar la asta mă gîndeam, oricum trebuie să facem ceva. Ai o altă idee? Atunci am eu una și, fără să mai aștepte răspuns, îi aruncă lui Bauer șișul. Folosește-l cum trebuie, să putem uita povestea aceasta cît mai repede.

Bauer ținea șișul în mînă și privirea lui înspăimîntată trecu de la armă la Legionarul, ce-și fumă pipa liniștit.

— Vrei să-l ucid pe micuțul Georg? Nu se poate!

Legionarul îl privi uimit:

— Cretinule! Vrei s-o fac eu, sau Sven, sau Stein? Tu l-ai descoperit, e treaba ta, dar pentru că ne-ai povestit, acum e și a noastră. De asta vrem să facem ceva. Nu-i cazul să mergem la *Kripo*, ai dreptate. De mult nu ne mai înțelegem cu poliția. Deci trebuie să o facem noi.

Georg a omorît șase femei, îmi vei spune că noi am ucis mai multe, este adevărat, dar nu-i același lucru. Și micuța infirmieră? Era o colegă. Ucigînd-o, Georg a făcut un lucru josnic, căci era și colega lui. Vezi bine că nu mai are dreptul la viață și că asta ne privește pe noi.

Bauer închise ochii. Albise.

— Nu pot să-l ucid. Nu mi-a făcut nimic și îmi ceri să fac o crimă. O să fiu prins și dus în fața plutonului de execuție.

Aceste cuvinte îl cutremurară.

Legionarul se ridică, merse la Bauer, îi smulse cuțitul din mîini și și-l puse la cizmă. Scrîșni:

— Tu trebuie să-l suprimi, lașule!

Bauer se clătina înainte și înapoi, încovoiat de ura Legionarului. Micuțul se oferi să taie el gîtul lui Georg.

Legionarul se întoarse și-l privi îndelung.

— De ce vrei să o faci tu?

Uriașul se puse pe rîs:

— Pentru că trebuie să-i sucească gîtul cineva și dacă o fac eu sau altul tot una e!

— Și nu-ți pasă? continuă Legionarul.

— De ce? Georg este un gunoi, ai spus-o chiar tu, nomadule.

Legionarul izbucni în rîs și se trînti pe pat:

— Pe Allan! Ești grozav. Georg este un gunoi și pentru asta îi tai beregata cu sînge rece! Se ridică într-un cot: Camarade! În numele societății ce va veni îți doresc o moarte eroică înainte ca războiul să se fîsîie!

Scoase de sub saltea o sticlă de coniac și trase din ea un gît înainte de a face turul camerei.

— Bun, deci o să-l cureți pe acest Georg?

— Îți mai spun o dată! strigă Micuțul, care tocmai se ocupa de Stein. Pe cînd șnapsul meu, hoț de la prieteni! Dădu cu piciorul unui chilot albastru care zăcea, pe jos. Și cît timp vor mai zăcea aici ambalajele astea de buci, ca să excite lumea?

Bauer se grăbi să adune lenjeria feminină și s-o îndese în sacul lui Georg, împingîndu-l apoi la loc, sub pat. Se întoarse spre Legionar, care jongla cu trei zaruri.

— Doamne Isuse Christoase! murmură Bauer cu o voce sugrumată. Întinse mîna. Dă-mi cuțitul și o să-l fac bucățele, de nici maică-sa n-o să-l mai recunoască.

Legionarul își ridică privirea; un zîmbet viclean i se întipări pe chipul dur. Fără un cuvînt, scoase cuțitul siberian din cizmă și-l întinse lui Bauer, care, tremurînd, și-l ascunse sub pernă.

Ușa se deschise. Georg, însoțit de alții, își făcu o intrare veselă și zgomotoasă. Aducea un tort primit de la o infirmieră, căci toate îl adorau pe micuțul aviator de douăzeci de ani, care părea de șaisprezece. Un zîmbet răutăcios apăru pe mutra lui Bauer. Își trase arma de sub pernă.

— Ia asta, camarade! Poți să tai cu el la fel de bine și prăjituri și tîrfe.

Bauer încremeni, apoi începu să rîdă în felul său copilăresc și împărți prăjitura.

— Cine merge la bordel? strigă Erich, genistul.

Își umplu gura cu tort și începu să boxeze cu un adversar imaginar.

— Prea multă risipă de energie! strigă Micuțul cu o voce gravă. Ia-ți banii și cară-te după bere, altfel îți arăt eu box!

O lovitură bine țintită îl aruncă pe genist în patul lui Thomas Jensen. Acesta se ridică și se așeză pe un alt pat. Thomas nu se amesteca niciodată. Se șoptea că fusese voluntar în 1939 și el însuși nu spunea da sau nu. Dar că-i era dor de casă, asta aflaseră cu toții. Voluntar ori ba, nu mai suporta războiul și se spunea că-și tăiase venele, scăpînd la un fir de păr de curtea marțială. Thomas se retrăgea în carapace cum devenea cineva mai curios. Legionarul îi ordonase Micuțului s-o tragă de limbă pe infirmiera-șefă, care știa totul despre Thomas, dar sărmanul idiot ratase totul mărturisindu-i acesteia din capul locului intențiile sale. Infirmiera Emma îl privise gînditoare pe Micuțul, clătinase din cap, apoi se culcase cu el. Ceva mai tîrziu l-a căutat însă pe Legionar, care dormea împăcat și l-a aruncat pe jos dintr-o singură lovitură.

— Șarpe marocan! L-ai pus pe Micuțul să mă spioneze! Ești un nemernic.

Apoi îl sărutase pe Micuțul și ieșise în timp ce acesta îi trimitea bezele.

— Ești cel mai mare imbecil pe care l-a suportat vreodată pămîntul! strigase Legionarul enervat.

— Sînt un prost, nomadule, o știu. Dar, vezi tu, eu nu pot să mint.

— Asta e, renunță Legionarul.

— Nu vii cu noi, Georg, s-o facem lată? îl întrebă Bauer privindu-l fix. Douăzeci de ani, asta-i vîrsta ideală.

— Mulțumesc, dar nu-i de mine. Eu urmez sfaturile lui Goebbels pentru tinerii soldați. Să se țină departe de băutură, tutun și femei.

Bauer începu să se scobească între dinți cu șișul.

— Ai dreptate. Toate femeile sînt niște diavoli, ele răspîndesc sifilisul și toate celelalte. Ar fi mai bine să le curățăm pe toate, nu-i așa? Izbucni în rîs și mișcă sugestiv șișul. Să bagi în toate o sculă ca asta! și se porni pe rîs.

Georg se opri din mîncat și rămase cu gura căscată în fața lui Bauer, care își rotea amenințător cuțitul deasupra capului său.

— De ce spui asta? întrebă el liniștit.

— Femeile sînt niște gunoaie, nu-i asta părerea ta? supralicită Bauer.

— Nu înțeleg, spuse Georg. Nu te-am mai văzut așa. Își puse felia jos și începu să se plimbe nervos prin cameră. N-am nimic împotriva femeilor, iar cele pe care le cunosc sînt foarte drăguțe cu mine. Și mama era bună cu mine: era atît de bine cînd mă săruta, înainte de culcare, cînd eram mic. Dar acum e moartă... arsă cu fosfor. Cred că se află în cer.

— Doar Domnul știe unde s-o afla, spuse Bauer brutal.

Nu mai rîdea și îl privea pe Legionar care se juca indiferent cu zarurile.

— Nu te-ai culcat niciodată cu o femeie? reluă Bauer aplecîndu-se ca să-l observe mai bine pe tînărul soldat.

Stein, prea nervos, începu să fluiere. Simțea ca și noi că Bauer merge prea repede.

— Nu! strigă Georg. Urăsc asta! Ai înțeles în sfîrșit! Urăsc... sînteți niște animale, niște fiare murdare atunci cînd vă gîndiți la femei! Și cînd femeile au aceleași gînduri ca voi, ele sînt uneltele Diavolului!

Bauer se retrase, îngrozit, în fața privirii lui Georg, în ochii lui se citea nebunia. Tînărul soldat își prinse părul în pumni, ca și cum

ar fi vrut să și-l smulgă, apoi căzu pe pat cu fața îngropată în mîini și începu să plîngă.

Se lăsă o tăcere apăsătoare. Toți îl priveau înmărmuriți pe tînărul soldat, dar, din cei cincisprezece, doar noi cinci înțelegeam despre ce-i vorba. Micuțul se ridică, își trase pantalonii și porni spre Georg, dar, ca o panteră, Legionarul sări, îi puse mîna pe umăr și rosti ferm:

— Vino, Micuțule, să bem ceva.

— Faci cinste? spuse uriașul mulțumit.

Legionarul confirmă și îl luă de acolo.

— Trebuie să-l omor? întrebă inocent Micuțul, arătîndu-l pe Georg care zăcea în pat hohotind de plîns, fără să-i mai pese de ceva.

Stein și cu mine l-am încadrat imediat și se înduplecă să iasă. La întoarcere, cîteva ore mai tîrziu, era liniște. Georg se afla la infirmerie și ajuta un elev să pregătească bandajele. Rîdeau amîndoi fericiți, îi auzeam de pe culoar. Bauer se întinse în pat murmurînd:

— O fac în seara asta, trebuie.

Legionarul clătină din cap:

— Cu cît mai repede, cu atît mai bine.

Ne-am pus pe băut fără teamă, așa cum o făceam în fiecare zi, fără să ne pese de interdicții, în timp ce Micuțul a urcat la Emma. Seara se scurgea, iar noi eram tot mai beți. Deodată, apăru infirmiera-șefă, fără uniformă, avînd pe ea o rochie de casă verde. Un spectacol inedit!

Cu pași de pisică, ea se apropie de Bauer, întinse mîna și șopti:

— Dă-mi-l!

— Ce vreți să spuneți?

Se apleacă deasupra lui și, ca să nu trezească toată încăperea, șopti:

— O știi foarte bine, dă-mi-l!

Bauer se ridică și o privi neînțelegător.

— Ah! Nu pricepi. Ei bine, poți să fii mulțumit că sînt eu și nu poliția!

Cotrobăi sub perna camaradului nostru, luă cuțitul și-l ascunse sub rochie. Ieși fără să privească pe nimeni.

— Măgarul de Micuțul a trăncănit! sări Legionarul.

— Ce-i de făcut? întrebă Bauer disperat.

— Ce se întîmplă aici? se auzi o voce în întuneric.

Nimeni nu-i răspunse. Tîrziu, spre dimineață, apăru și Micuțul, vesel nevoie mare și strigînd cît îl ținea gura. Legionarul îl întîmpină, șușotiră ceva, ieșiră și își continuară discuția la toaletă. La întoarcere, Micuțul era sobru, tăcut și chiar puțin trist.

Legionarul se trînti în pat și își aprinse o țigară, fără să scoată un cuvînt și fără să răspundă la semnele noastre.

Dimineața continuă ca de obicei cu vizita medicală, cu doctorul Mahler în frunte. Sora-șefă era de o rigiditate regulamentară, chipul ei nu trăda nimic în legătură cu cele petrecute. Un artilerist cu piciorul amputat, un nou-venit, începu să rîdă prostește cînd Mahler îl întrebă cum se simte.

— Bine, domnule măcelar-șef, minunat! Am fost să beau cu fetițele un coniac. Scrieți că mă simt al naibii de bine, domnule măcelar! Hai, spală putina!

Toți tresăriră, așteptînd o explozie, dar doctorul îl privi o clipă, apoi îl bătu liniștitor pe umăr.

— Cu atît mai bine, Fischer, aș vrea să putem spune cu toții asta.

Legionarul mă privi, ciocnindu-și fruntea. Sora-șefă îl urmă pe doctor și, chiar înainte de a ieși pe ușă, căută privirea Legionarului. Se înțelegeau foarte bine: bărbatul dur și femeia nu mai puțin dură, unul slab și uscat, cealaltă obeză buhăită. Ușa se închise cu un zgomot sec. Micul Georg se ridică și își răscoli în sac. L-am văzut cum își înalță fruntea uimit, căutînd ceva... apoi cum privi din nou în sac și, luînd o hotărîre bruscă, l-a legat și l-a aruncat sub pat, scoțînd un țipăt și ieșind pe ușă ca un nebun.

— Ce are? îl întrebă Legionarul pe Bauer.

— Nu înțeleg. S-a sonat și ăsta!

— Se rotesc, se rotesc deasupra ta și te zdrobesc! strigă artileristul izbucnind într-un rîs dement. Te zdrobesc încetișor... Os cu os... Uraaa, camarazi, înainte! La luptă! Noi, blindatele, porcii, cea mai bună carne de tun din lume! și se puse din nou pe rîs.

— Gura! urlă unul din Prusia Orientală, cu stomacul perforat.

Fischer îl privi politicos, salută și-i vorbi în falset:

— Da, generale! Îi terminăm. Cred doar în Sfînta Treime și în victorie. În numele lui Adolf, amin!

— Este complet nebun!

Legionarul îi făcu semn Micuțului și amîndoi se postară în fața lui Fischer, care, plîngînd, încerca să ia poziția de luptă.

— Repaus, artileristule! comandă Legionarul ca la instrucție.

Fischer se relaxă. Îl privea pe Legionar, dar nu părea să-l vadă.

— Culcă-te și dormi! continuă vocea aspră.

Artileristul lătră:

— Baterie la posturile de luptă. Foc! Adăpostiți-vă!

Dintr-un salt se trînti în pat, se rostogoli pe spate și țintui tavanul.

— Rahat! exclamă prusacul. E nebun de-a binelea!

Masa tocmai se încheiase, cînd, deodată, ușa se deschise, lăsînd să treacă un veteran cu pălăria tiroleză lăsată pe ceafă, urmat de un individ negricios, masiv, cu pălăria înfundată pe cap ca și cum i-ar fi fost prea mare.

— *Heil*! strigă veteranul.

Cincisprezece oameni își ridicară nasurile din supa de urzici, privindu-l cu interes.

— Rahat! spuse prusacul.

Noul-venit se puse pe rîs:

— Să treci pe la mine, erou de trei parale, și o să-ți încălzesc boașele de-o să zici că-s ouă răscoapte.

— Sînteți de la garnizoană? întrebă Micuțul, privindu-i curios pe cei doi civili.

— Într-un fel, băiatule, și-i făcu semn amuzat celuilalt.

Legionarul îi privi printre gene.

— Poliția? îi întrebă.

— Ai ghicit, *Kripo*. N-ați mai văzut așa ceva, ai? Care dintre voi, eroi de doi bani, se numește Georg Freytag, din regimentul 7 antiaeriană?

Toate privirile se îndreptară spre Georg, care, alb ca cearceaful, se sprijinea de masă; cel vîrstnic se opri în fața lui.

— Prin urmare, îngerașule, tu ești Georg Freytag?

Georg deschise gura fără să scoată un cuvînt. Polițistul se aplecă spre el.

— Ți-a pierit glasul, iepurașule? Pentru că nenea *Kripo* a venit să te vadă? Poate că aducem o veste bună... poate ai primit o moștenire neașteptată... Dacă ai conștiința curată, nu-ți e frică de *Kripo*!

În sală se lăsase o liniște de mormînt.

— Nu vrei nimic de la nenea? Păcat, te deranjează dacă ne uităm prin bagajele tale, să vedem dacă nu ai moștenit cumva ce căutăm?

Fără să aștepte un răspuns, se aplecă și trase sacul tînărului soldat spre el.

— Nu! urlă Georg. Nu-l atinge, e al meu!

Polițistul rămase surd la cuvintele lui, iar negriciosul i se postă în spate ca o stîncă. Polițistul începu să cotrobăie. Haina de piele neagră se întredeschise și-am zărit curelele care susțineau tocul unui pistol 38. Georg îl privea hipnotizat. Cu brutalitate, omul îi răvăși efectele militare atît de conștiincios împăturite; o cutie de bomboane căzu urmată de fotografia unei doamne cu părul gri.

— Mamă! strigă Georg disperat, văzînd fotografia.

Cîteva manuale au fost și ele aruncate, apoi o Biblie și la sfîrșit un cuțit în teacă—un cuțit finlandez. Polițistul îl trase din teaca din piele de ren și examină oțelul strălucitor, marcat de o zgîrietură adîncă.

— Este al tău, micuțule? și arma dispăru în buzunarul hainei. Cu două degete, polițistul ținea acum un chilot de damă alb, apoi unul albastru, încă unul alb... În total șase.

Se ridică. Aerul malițios îi dispăruse, rămăsese hiena.

— Destul cu gluma! Tu ai asasinat fetele. Dacă negi, nu faci decît să-ți îngreunezi situația. Hai!

Cei doi îl apucară.

— Lăsați-mă, sînt bolnav! strigă Georg disperat. Am febră, spuse, încercînd să-i lovească pe cei doi coloși.

— Fii calm, spuse negriciosul care vorbea pentru prima dată.

De departe, de pe scări, încă se mai auzea vocea lui Georg care striga: „Lăsați-mă lăsați-mă, am febră!"

Cînd, peste cîteva clipe, mașina se opri la colțul cu Reepersbahn, Georg reuși să le scape și, alergînd pe șoseaua Glacis, sări peste bariera de la Sportplatz. Cei doi alergau pe urmele lui.

— Stai! strigară de trei ori, regulamentar. Stai!

Apoi se auziră împușcăturile. Proiectilele automatului îl aruncară în aer, o clipă păru că plutește, apoi căzu zdrobit. Rîcîi pămîntul și spuse ceva de neînțeles.

Polițistul se întoarse pe călcîie.

— Mort. Misiune îndeplinită. Să ducem corpul la morgă.

Cu negriciosul la volan, porniră spre *Kripo*.

— Tot noi sîntem cei mai buni. Nici de data asta nu ne paște frontul de est.

Întoarcerea pe front

— Încă nu s-a născut omul care îmi va cuceri inima, spunea mereu Tanti Dora.

— Să iubești o singură femeie este împotriva naturii, pretindea Legionarul.

Dar cuvintele astea datau dinaintea întîlnirii lor.

Acum, redeveniseră copii și visau un paradis, adică un bar cu șapte locuri.

Tanti Dora îl ruga să dezerteze, dar el era prea bătrîn și prea viclean ca să facă asemenea nebunie.

Trenul porni separîndu-i ca pe atîția alții.

Războiul continua mai sălbatic ca niciodată.

Ofițerul de serviciu din gară ne verifică actele și spuse scurt:

— Trenul Berlin-Varșovia-Lemberg, peronul 4.

— Atunci, ăsta e! suspină Legionarul.

Căpitanul îl privi și îi răspunse mucalit:

— Cam așa ceva a zis și Cezar cînd a trecut Rubiconul.

— Da, *alea jacta est*.

Uimit, ofițerul îl studie pe soldatul cu cicatrice.

— Ești student, *Obergefreiter*?

— Nu, batalionul 2 din Legiunea Străină, răspunse Legionarul, amuzat de surpriza ofițerului.

— Și știi ce înseamnă? insistă celălalt.

— Da, închipuiți-vă!

Ofițerul roși și ne lăsă să trecem. Micuțul răcni și porni ca la curse. O descoperise pe Bilă-de-Seu care, spre surpriza generală, venise să-și ia rămas-bun. Se repeziră unul la celălalt ca doi elefanți de luptă.

Trenul, ca un șarpe flămînd, aștepta soldații care se înghesuiau pe peron. Priveam marea pendulă din gară ale cărei limbi se roteau negre și amenințătoare. Limbile se învîrteau, se învîrteau, se înghițeau una pe alta... În curînd se va termina totul.

Prusacul și Thomas Jensen sosiră încet, cocoșați sub bagajul infanteristului. Stein și Bauer se aplecară pe fereastra compartimentului și strigară că au cinci locuri. Cum tocmai le întindeam bagajele, o măicuță de la Crucea Roșie ne întrebă dacă vrem cafea, adică o fiertură de sac de iută.

— Îmbarcarea! strigă ofițerul de peron pentru a patra oară, căci nimeni nu-l băga în seamă.

Împinse brutal cîțiva oameni, printre care și pe Micuțul, care îi răspunse prompt cu un șuvoi de înjurături, dar știind că nu-i bine să te pui cu cei de pe front, jandarmul se făcu nevăzut. Trenurile acestea păreau făcute să te înnebunească. Se auzi o voce de femeie care, striga: „Alfred!” Legionarul se întoarse și alergă spre chioșcul lîngă care Tanti Dora, cu gulerul ridicat, se ascunsese cu greu.

Puse mîna pe umărul micului legionar și îi șopti:

— Ți-am adus haine civile. Grăbește-te să te schimbi la toaletă și fugi!

Legionarul își pleacă ochii.

— Dora, micuța mea, fără prostii! Îi știi pe cîinii din jandarmerie. Nici unuia dintr-o mie nu-i izbutește lovitura și, dacă mă prind la tine, o pățești și tu.

— Nu mi-e frică de închisorile lor!

— Nu, dar mie îmi este de gloanțele lor!

Scoase un articol decupat dintr-un jurnal și i-l puse sub nas. Ea își mușcă buzele citind: „În atenția dezertorilor și lașilor! Cer poporului german și mai ales femeilor să fie cu ochii în patru ca să-i descopere pe lașii care se ascund în coloanele de refugiați ca să treacă de la est la vest. Nici o milă pentru acești mizerabili dezertori! Voi, demne femei germane, național-socialiste, denunțați-i fără milă, fie că este vorba de străini, fie că sînt soți, fii sau frați. Locul lor nu este în marea noastră Germanie național-socialistă! Semnat Heinrich Himmler.”

Tanti Dora își înălță privirea:

— Ce monstru! Dar ai puțină răbdare, se va găsi ac pentru cojocul lui!

— Sau pentru al nostru, dacă ne purtăm ca proștii. Singura șansă de supraviețuire este să urmăm mișcarea generală... În tăcere. Să te

ascunzi pe cît este posibil. O prinse de bărbie. Și să ai în buzunar hîrtii care să te facă să treci de cel mai afurisit control.

Îl arătă pe *Feldwebel*-ul ce semăna ou un hipopotam:

— Privește-l pe ăla cu ceafa groasă, s-ar înfiora de plăcere să aresteze un dezertor și să-l spînzure cu o pancartă pe piept. Plîngi, bătrîna mea Dora? Ce înseamnă asta? Dora, potolește-te!

Încercă stîngaci să-i șteargă lacrimile.

— Ești un nătărău, un nătărău, hohotea femeia cu capul pe umărul lui. O să-ți scriu, Alfred, în fiecare săptămînă...

Mîngîia cicatricea lui privind locomotiva care sta gata să plesnească sub presiunea vaporilor ce țîșneau în jeturi albe și se gîndea: „Parcă ar fi o fiară care se hrănește cu sîngele vostru! Unde crezi că vă duce?”

Înainte de a-i răspunde, Legionarul privi podul pe care zdrăngăneau tramvaiele:

— Bătrînul ne-a scris că regimentul se află aproape de Orșa, în sectorul central. Orșa este la intersecția drumurilor între Minsk, Tula și Moscova. Drumul merge pînă în Siberia și se termină la Kolîma, acolo unde camarazii noștri lucrează în mine.

„Orșa!” gîndi ea. Un nume. Un nume necunoscut, un punct pe harta nemărginită. Un loc trist și murdar în imensitatea Rusiei, prin care trec mii de soldați, dintre care cei mai mulți nu se mai întorc.

Ea îi mîngîie mîinile, pe care soarta nedreaptă le obligă să aducă moartea altor soldați și pe care ar fi preferat să le vadă amestecînd băuturile...

— Alfred! murmură ea, înghițindu-l din priviri. Nu înțelegi, imbecilule, că te iubesc? De ce? Habar n-am. Am fost violată la doisprezece ani, la cinsprezece am început să iubesc chestia asta, dar acum nu mai îmi pasă. Copii, noi doi nu mai putem să avem, dar sîntem două ființe care se înțeleg și se pot iubi. Amîndoi știm că viața este un carnaval mizerabil în care trebuie să porți masca cea bună. Alfred, te aștept și treizeci de ani dacă este nevoie. Într-o bună zi ne vom trezi din acest vis urît și atunci o să vindem șandramaua și o să plecăm undeva unde putem munci.

Legionarul izbucni în rîs:

— Unde, Dora? În Tibet?

— Nu, în Brazilia. Sora mea are un bordel, unul adevărat, este loc acolo și pentru noi doi. Fără jandarmi, fără *Gestapo*, să poți respira în liniște.

O micuță infirmieră, proaspăt ieșită din școlile *Führerului*, țopăia în lungul peronului agățînd ici și colo cîte o ramură de brad, așa cum văzuse într-un film de război. Își ștergea ochii cu batista și, aruncîndu-și capul pe spate ca o walkirie, striga: „Vă mulțumesc, eroi! Vă mulțumesc că luptați pentru a ne apăra pe noi, femeile germane, de ciuma sovietică!"

Un infanterist cu mutră de vulpe trase un vînt și îi spuse în față:

—Ție îți lipsește ceva, fetițo! și o pocni peste fund în rîsul general. Grăbește-te spre casă, vin învingătorii!

Micuța infirmieră, ultragiată, smulse ramura de brad și fugi să se plîngă unui *Feldwebel* din jandarmerie, care ridică indiferent din umeri și o îndepărtă. Mai încolo, o întreagă familie însoțea un puști de șaptesprezece ani, care pleca în Polonia la o unitate de instruire.

— Să fii curajos și demn! striga tatăl, consilier ministerial. Și să faci cinste familiei tale.

— Și așteptăm o scrisoare cît mai curînd, nepoate! chelălăie un moș cu părul alb, într-o uniformă fantezistă de colonel din primul război mondial. Să ne scrii cum *Führerul* ți-a înmînat *Crucea de Fier*!

— Să trimiți o fotografie cît de repede o să poți, murmură mama, ștergîndu-și o lacrimă.

— Femeile germane nu plîng, Luise! îi spuse tatăl cu reproș.

Un pastor cu pălărie rotundă își trecu brațul peste umerii femeii și îi spuse, consolator:

— Este o onoare să-ți trimiți fiii la luptă împotriva barbarilor care ne amenință patria!

Un alt membru al familiei, în ținută nazistă, îl privi cu asprime:

— Cum? Inamicul ne amenință patria? N-a explicat atît de clar *Führerul* că e vorba doar de ajustări ale liniei frontului?

— Ajustări pînă la Berlin! rînji un subofițer de la o altă fereastră a trenului.

Preotul clipi înspăimîntat. Își băgă degetul între gulerul tare și gît, iar mărul lui Adam începu să i se agite în timp ce-l privea cu umilință pe omul Partidului.

— Voiam să spun că inamicul a năvălit în Ucraina, care, după spusele *Führerului*, este tot patria noastră.

— Cînd a spus *Führerul* așa ceva?

— De mai multe ori, vorbind despre marele Reich ce se va întinde pînă în Caucaz, unde sînt inamicii noștri acum.

Nazistul îi făcu semn să tacă.

— N-ar fi mai bine pentru dumneata, pastore, să tragi o raită pe frontul de est, să-i ajuți pe eroii noștri să-l înfrîngă pe dușman?

Radia de fericire văzîndu-l pe pastor cum tremură.

O siluetă gri se strecura în lungul trenului și Bauer urlă de bucurie recunoscîndu-l pe Ewald de la Tanti Dora, în uniformă de campanie.

Cu două zile în urmă intrase pe poarta cenușie a cartierului general al *Gestapo*-ului din Karl Muck Platz și, după o lungă așteptare, se trezise în biroul lui Bielert.

Bielert, așezat pe colțul mesei, luase din mîinile lui Ewald raportul obișnuit, scris cu litere mici. Lovi raportul cu dosul palmei.

— Cîte minciuni și invenții sînt aici?

— Nici una, domnule *Brigadeführer*. Totul este adevărat!

— Renunță la „domnule”. La noi se spune direct *Brigadeführer*, rînji Bielert. Încearcă să ții minte!

Un potop de înjurături căzu peste Ewald, mut de uimire. La sfîrșit, Bielert scoase o hîrtie albă cu dungă roșie și i-o puse sub nas.

— Uite, încorporarea ta într-un regiment disciplinar. Ai fost soldat doar șase săptămîni, așa-i?

— Da, *Brigadeführer*, zbieră Ewald, pocnind din călcîie ca și cum ar fi învățat asta pe terenul de instrucție de la Grafenwehr.

O amintire care-l îngheța. Mai bine la închisoare decît într-o cazarmă de infanterie, spusese pe atunci. Și fusese luat de acolo, descoperindu-se că totul era o eroare și că ar fi trebuit dus la închisoare pentru furt și alte coțcării. Scăpat de armată, după ce își isprăvise condamnarea, trăise în mediul interlop al Hamburgului, dar îi era tot mai greu. Frontul îi aduna pe toți, chiar și pe cei ca Ewald, iar regimentele disciplinare erau create tocmai pentru bandiți ca el.

Bielert se aplecase deasupra lui spunîndu-i:

— Mai este și o altă soluție, prietene.

Mutra lui Ewald se lumină, se vedea scăpat. Din pîrnaie scăpase devenind turnător. Puțini erau cei care mai ieșeau de la *Gestapo* în urma denunțurilor sale, iar Paul Bielert îi datora chiar numirea ca *Brigadeführer*, căci turnătorul, din întîmplare, căzuse peste o afacere importantă.

— Fac tot ceea ce doriți, *Brigadeführer*, se bîlbîi Ewald cu o privire de cîine bătut.

— Poți să alegi între două variante: batalionul disciplinar sau tribunalul cu procedura de urgență pentru dușmanii poporului.

Ewald se sufoca:

— Dar n-am făcut nimic! gemu el. Nu m-am amestecat niciodată în politică!

— Nu mai spune! îi răspunse Bielert arătîndu-i raportul. Și astea? Sînt oare știri mondene? Ești băgat pînă la gît în politică, scumpule.

Se întoarse către ușă și strigă: „Geige, Potz!” Apărură imediat doi giganți în uniformă SS.

— Procedura de urgență pentru ăsta! rînji Bielert, arătîndu-l pe Ewald căruia îi clănțăneau dinții și era gata să leșine.

Cei doi SS-iști îl apucară de mîini, spunîndu-i rece:

— Vino, micuțule.

— Nu, nu! urlă nefericitul. Nu puteți să-mi faceți una ca asta, *Brigadeführer*! V-am servit corect, v-am executat toate dorințele!

— Nu am decît o singură dorință, împuțitule, să nu-ți mai văd mutra! îi rîse Bielert în nas.

Ewald striga înnebunit. Mizerabilul turnător fusese destul de prost inspirat să o pomenească pe Tanti Dora în ultimul său raport. Totul se terminase pentru el, nimeni nu se atingea de Tanti Dora.

— Bine, găsiți-i o uniformă și să plece cu primul convoi.

Asta era pricina pentru care Ewald se strecura acum în lungul trenului, într-o uniformă fără epoleți și fără însemne de armă. Bielert nu se mulțumise să-l trimită într-un regiment oarecare disciplinar, ci chiar în batalionul 919 de reeducare disciplinară, aflat la Brest-Litowsk. Dacă Ewald ar fi bănuit ce-l așteaptă, ar fi întins-o în mahalalele Hamburgului. Ar fi avut mai multe șanse să scape așa decît din cea mai celebră unitate a armatei germane, acolo unde *Stabsfeldwebel*-ul Neuring te primea invariabil cu aceleași cuvinte:

— Dacă vă trece cumva prin cap că vă puteți scăpa pielea fugind de aici, vă înșelați. La amiază veți căpăta un glonte regulamentar în ceafă.

În lungul trenului alergau cîțiva jandarmi, cu plăcile strălucitoare pe piept. Micul legionar o strînse pe tanti Dora la piept.

— Asta este, Dora, trebuie să plec. Acest război nu se poate termina fără caporalul Alfred Kalb din Regimentul 2 al Legiunii. Gîndește-te, dacă Hitler învinge, n-o să ne fie bine!

Tanti Dora îl îngropă la pieptul ei uriaș. Gurile lor se căutară, puteai să crezi că n-o să-i mai dea niciodată drumul.

— Alfred, șopti ea, o să te întorci sigur!

Era aproape un ordin dat lui Dumnezeu. Legionarul nu trebuia să moară pentru o cauză idioată. Înălță privirea și se forță să surîdă.

— O să mă întorc, scumpa mea Dora, pe Allah că o să mă întorc. Rușii n-or să poată ucide un caporal din Legiune! Doar un cabil ar putea-o face.

— Alfred, scrie-mi, scrie-mi! Înnebunesc dacă mă uiți! Îi spuse, îmbrățișîndu-l sălbatic, cu inima sfîșiată. Plîngea, iar lacrimile lăsau dîre pe obrazul pudrat.

— În vagoane! strigă un jandarm. Se închid ușile!

Legionarul urcă încet și rămase în cadrul ușii. Dora însă îi mîngîia fața slăbită.

— Adio! spuse el cu o voce sugrumată.

— Nu, marocane, nu adio, ci la revedere, spuse ea mușcîndu-și buzele.

— Ai dreptate, la revedere! rîse și el.

Micuțul își aruncă pe geam sacul, apoi farfuria cu trei cîrnați, o pîine de secară și cîteva sticle de rachiu. Se repezi apoi încă o dată în brațele lui Bilă-de-Seu și o ridică în sus într-o ultimă îmbrățișare.

— Ai grijă de tine, ursule, să nu te adun din bucățele, rîse ea. După ce ne căsătorim o să avem douăzeci și trei de copii la fel de uriași ca tine.

— La naiba! rîse Micuțul. O să fie lucrul cel mai bun din viața mea. Trăiască înfrîngerea! Douăzeci și trei de mucoși, Doamne!

— O să scot om din tine, hoț de buzunare! și îi dădu o palmă pe obraz.

Micuțul rîse fericit:

— M-am îndrăgostit de tine! Ești cea mai tare dintre fetele din șandramaua de pe Wiener Neustadt și totuși ești atît de simpatică! Emma, spuse el luminat, cînd se termină războiul o să ne aciuim amîndoi într-un bordel și vei vedea că ești cea mai bună tîrfă!

— Porcule! strigă Bilă-de-Seu ultragiată. Sînt o doamnă, nu o tîrîtură, încearcă să ții minte asta. De altfel o să am eu grijă...

Micuțul își plecă țeasta uriașă.

— Iartă-mă, dacă te-am supărat, dar adu-ți aminte că nu sînt un gentleman! Și ai grijă cînd englezii o să-și arunce bombele, să-ți ascunzi tîrtița!

Ea îi surîse, și ochii îi dispărură în pernuțele de grăsime.

— Ursule, murmură ea, ești prost ca un bou! Dar îmi placi prea mult. Aș vrea să te întorci, chiar și cu un picior lipsă, asta n-are nici o importanță. Ba chiar ar fi mai bine, ai fi mai ascultător.

Un jandarm se plantă în fîța lor, cu picioarele crăcănate, și îl împinse pe Micuțul spre tren:

— Spune-mi, *Obergefreiter*, aștepți o invitație specială?

— În cincisprezece zile mă întorc, Emma! Permisie pentru însurătoare, găsesc eu ceva, strigă uriașul.

Trenul se urni cu o smucitură și capul lui se lovi de un fier, rănindu-l.

— Isuse, mi-am spart capul! Mă voi întoarce!

— Întoarce-te, întoarce-te! strigă Emma. Alerga alături de tren, ținîndu-și poalele fustei cu mîna și agitînd cu cealaltă boneta roșie de infirmieră. Fața îi era scăldată în lacrimi. Întoarce-te, ursule, întoarce-te!

Tanti Dora, pe jumătate ascunsă de chioșc, îi făcea semne Legionarului care încă se ținea în ușa deschisă. O femeie de cincizeci de ani căzu, avînd în brațe un copil de trei luni care se rostogoli pe asfalt. Se auzi țipătul îngrozit al unui pușcaș marin.

Mai repede, mai repede... Nesfîrșitul tren se tîra ducînd cu el trei mii și opt sute de capete de vite în uniformă, printre ruinele Hamburgului, spre Berlin.

Un jandarm își tăia drum pe culoar:

— Închideți ferestrele, se trage asupra celor care se arată la fereastră.

— Muscă de rahat! explodă un subofițer de la înălțimea plasei pentru bagaje.

Într-un alt compartiment cineva începu să cînte:

Întoarce-te, întoarce-te, te aștept,
căci pentru mine tu ești fericirea...

Pe peron, sute de iubite, de mame, de femei și de copii încă mai fixau linia orizontului, acolo unde trenul dispăruse, lăsînd în urma lui o colonă de fum care se înălța spre nori. Cei mai mulți urmau să nu se mai vadă. Tanti Dora, singură lîngă chioșc, privea absentă și buzele îi tremurau.

— Întoarce-te, Alfred... Pentru numele Domnului, întoarce-te la mine, nu contează cum, chiar și în cîrje, dar întoarce-te...

Bilă-de-Seu ajunsă la capătul peronului, continua să-și agite boneta roșie. Gîfîia, obosită, după acest exercițiu neobișnuit.

— Urs prost, șopti ea, să nu rămîi pe acolo...

Și făcu un lucru de care singură nu se credea capabilă: în mijlocul peronului, sub geamurile sparte, își împreună mîinile și se rugă.

Începu să plouă, o ploaie fină și apăsătoare. Peronul se goli încet, iar sirenele începură să urle. Oamenii alergau care încotro. În depărtare căzu prima bombă.

La intrarea pe peron rămăsese doar o tînără cu fața împietrită, care își sfîșia batista cu dinții.

— Otto, bîiguia ea cu vocea sugrumată. Of, nu, Otto!...

Deodată, scoase un țipăt ascuțit și începu să-și smulgă părul de disperare:

— Otto, nu-i lăsa să te ucidă! Hitler e un asasin! gemu ea. Hitler e un asasin!

Doi tineri civili în haine negre au apărut brusc lîngă ea. O insignă de argint străluci într-o mînă și se auzi: „*Gestapo*”. S-a zbătut cu îndîrjire, dar izbutiră s-o tîrască în penumbra misterioasă a clădirii Poliției.

În tren, infanteristul Otto murmura:

„Lotte, draga mea, o să ne revedem în curînd.” Împărtăși unui camarad faptul că Lotte era însărcinată.

Dar copilul lui Lotte nu a văzut niciodată lumină zilei. Mama sa spusese adevărul într-o țară în care adevărul echivala cu o condamnare la moarte.

Trenul străbătea Germania. Se oprea cîteva clipe în gări supraaglomerate pentru a înghiți noi valuri de soldați extenuați. Se cățărau peste munți de saci, marmite, măști de gaze, puști, mitraliere, pături făcute sul și peste trupuri îmbrăcate în verde, în albastru, în negru, în cenușiu.

Toate armele. Soldați din marină în vîrstă de șaisprezece ani, cu insigna celor de la submarine pe mînecă; SS-iști fanatici cu ochii ficși, crescuți în casa statului dictatorial cu nume de instituție educativă; polițiști între două vîrste, într-un verde veninos, în drum către un post de poliție de țară, meniți să fie ținta partizanilor inamici, care îi vînau ca pe fiare. Erau soldați din diviziile de blindate, în jegoasele lor uniforme negre, puțind a benzină și ulei; cavaleriști solizi, ca orice țăran, cu epoleții galben-țipător; scunzi vînători de munte cu floarea de plumb pe mînecă; artileriști fără decorații; geniști cu fețele împietrite de oboseală după munci inumane, triști ca epoleții lor negri. Erau artileriști din marină, înalți și grași, mulțumiți că aparțin unei arme îndepărtate de front, în lungul coastelor; agenți de legătură cu ochii inteligenți, care își împopoțonau spusele cu cuvinte străine, pentru a arăta cîte limbi știu. Dar cei mai mulți erau infanteriști în uniforme atît de răpciugoase încît dezmințeau denumirea glorioasă de „regină a armelor”.

Prin toate colțurile se bea, se juca. Un grup șușotea în jurul unui infirmier, un *Obergefreiter*.

— Cu hepatita, nu-i nimic de făcut, spunea infirmierul, cu vărsatul și gripa, nici atît... pentru atît de puțin vă trimit la plimbare.

Aruncă în jurul lui o privire prudentă, dar nu i se păru că are vreun ascultător primejdios în apropiere. Continuă șoptind:

— Tifoida, băieți, un adevărat tifos, asta e ceva. Asta-i doboară! Febră, să le crape termometrele. Dacă unul singur este aproape mort, nici ei nu mai rezistă. Nici nu crezi cît de buni devin crezînd că ești gata să urci la ceruri. Și apoi boala durează foarte mult.

— Și cum poți să faci tifoidă? întrebă un infanterist deșirat.

Cîteva pliculețe își schimbară proprietarul și infirmierul își mai înfundă niște bani în buzunar. Zîmbi confidențial, după o altă privire împrejur.

— Praful din pachete îl puneți în cafea și pe urmă trageți o dușcă de votcă. În cel mult cincisprezece zile sînteți într-un pat bun și ați terminat-o cu războiul pentru șase luni.

— Poți să crăpi? întrebă un cavalerist mai sceptic.

— Ai avut parte vreodată de ceva fără riscuri, cretinule? spuse un aviator într-o elegantă uniformă gri-bleu, cu pieptul plin de decorații. Avea aproape douăzeci de ani, dar războiul îl îmbătrînise cu cel puțin zece ani. Se săturaseră pînă și ei, eroii zburători ai lui Herman Goering.

Traversarea Berlinului a avut loc noaptea, în timpul unei alarme. Peste tot, în lungul trenului înțesat, ne zbăteam să ajungem la toalete, în atmosfera pestilențială se schimbau replici stupide.

Legionarul, înghesuit între Micuțul și mine, îl avea în față pe Ewald, vînăt de ciudă, încadrat de Stein și Bauer. De la înălțimea plasei pentru bagaje, prusacul glumea și imita diverse personaje.

— Ia spune-ne ce părere are Hitler despre situație! strigă Stein.

Prusacul își ridică filtrul măștii de gaze ca pe un microfon, își potrivi o șuviță pe frunte și își împinse înainte buza de jos. Semăna cu o caricatură îngrozitoare a lui Hitler, vocea însă era uimitoare.

— Femei germane, bărbați germani! Niciodată nu am fost atît de aproape de victorie! Linia frontului este sinuoasă și face operațiile dificile. Ne vom replia pe poziții dinainte stabilite, pentru ca acțiunile noastre să se desfășoare conform planului. Dușmanii poporului spun că este vorba de o retragere, dar știți că acolo unde se află bravii mei soldați nu poate fi vorba de retragere! Încă un mic efort și a noastră este victoria finală. Dar, așteptînd-o, fiți siguri că veți muri ca niște eroi!

Ridicîndu-și brațul pentru salut, își pierdu echilibrul și se prăbuși.

— *Führerul* a căzut, spuse Bauer.

Micuțul își răsucea meticulos o țigară. În timpul celor patru luni petrecute la spital adunase conștiincios toate mucurile și avea acum un săculeț de tutun. Trecuta lui sărăcie îl învățase să nu risipească nimic, orice putea deveni folositor.

— Credeți că o să primesc o permisie dacă mă însor cu Emma? întrebă trecînd cu limba pe foiță.

— Bineînțeles că nu. *Hauptfeldwebel*-ul Edel va spune că ești idiotul regimentului și că idioții nu trebuie să se însoare. Și pe urmă de ce să lași văduvă o fată atît de drăguță? izbucni Legionarul în rîs.

— Mai taci! Întîi și întîi că Emma n-are nimic dintr-o fată drăguță. Este un tanc care l-ar doborî chiar și pe Edel dintr-o lovitură.

— Edel va spune de asemenea, continuă Legionarul, că moartea eroică este singura ta șansă, altfel, după război, o să ajungi într-un lagăr de exterminare, ca pericol public!

Această evocare ne făcu pe toți să ne strîmbăm.

— Nu înțeleg! spuse Micuțul.

— Nici nu mă miră, rîse Bauer.

— Nu sînt decît un porc scos din școala de corecție. Mamei nu-i păsa de noi, iar pe bătrînul îl știu mereu beat. La internat ne băteau și în restul timpului ne băteam între noi. Știe vreunul dintre voi ce-i aia o școală de corecție? Nu? Mă așteptam la asta. Iadul! Nici vorbă de școală. „Nici n-o să aveți nevoie”, spunea supraveghetorul, un răspopit din Tübingen, Se spunea că femeia organistului îi fusese amantă și de asta fusese izgonit din biserică. Și este adevărat că n-aveai nevoie să știi să scrii și să citești ca să cari grinzi de fier sau să sapi șanțuri. Pe urmă, am devenit soldat, nu uitați că fac parte dintre cei activi, nu sînt rezervist. Mi s-a spus: „Pleci la război ca să-ți aperi patria.” În sinea mea m-am întrebat de ce trebuie să o apăr, dacă ea nu a făcut nimic pentru mine și nici măcar nu eram eu cauza acelui război. „Împotriva barbarilor, a dușmanilor fără milă”, au spus. Bun. Deci te lupți cu barbari și oameni fără milă. Probabil că ei știu acolo sus că dușmanii sînt și mai răi ca tine, Micuțule. Tu ești doar carne de tun. Am dus-o așa, trăgînd asupra a tot ceea ce mi se dădea ordin, pînă cînd mi s-a spus: „Cară-te!”, și am întins-o. Și timp de șase ani m-am plimbat cu orătania[1] nazistă pe piept.

Micuțul se opri și ne privi răutăcios.

— Dar acum s-a ivit ceva nou și asta mă tulbură. Sînt logodit și o să am douăzeci și trei de copii cu cea mai bună femeie din lume,

[1] Aluzie la vulturul nazist *(n. trad.)*

spuse, ștergîndu-și fața. Și este ceva ce nu merge. Celui de dincolo—de la Harkov, Kiev, Sevastopol și din celelalte locuri în care ne-am apărat patria—dacă îi spui: „Ascultă, Ivan Ivanovici, de ce tragi în mine?”, o să-ți spună: „Tovarișci Friț, n-am nici o îndoială! Tătuca Stalin a spus că trebuie să o fac.” Și, poc, te pomenești cu o gaură în frunte. Zi-mi dacă nu sîntem sonați amîndoi?

Legionarul privi îngrijorat în jurul lui, închise brusc ușa compartimentului și spuse cu asprime:

— Taci, cretinule! Dacă nu, o să te spînzure chiar dacă te înțelegi cu Ivan.

— Tocmai asta și spun! strigă Micuțul. Mereu ți se spune ce să faci, mereu aceeași placă: „Gura, fă ce ți se spune, sau o să atîrni la capătul funiei.” Uite că eu nu înțeleg.

— N-are nici o importanță, spuse cu cruzime Legionarul. Supune-te. Este mai sănătos și pentru tine, și pentru noi. O să te îmbolnăvești, gîndindu-te; capul tău nu-i făcut pentru așa ceva, el trebuie să poarte casca și atîta tot.

Micuțul ridică din umeri:

— Probabil că ai dreptate, nomadule.

INTEGRALA SVEN HASSEL

LEGIUNEA BLESTEMAȚILOR
BLINDATELE MORȚII
CAMARAZI DE FRONT
BATALION DE MARȘ
GESTAPO
MONTE CASSINO
LICHIDAȚI PARISUL!
GENERAL SS
IMPERIUL IADULUI
MOARTE ȘI VISCOL
DRUM SÎNGEROS CĂTRE MOARTE
CURTEA MARȚIALĂ
ÎNCHISOAREA OGPU
COMISARUL

Din nou pe front

Partizanii

Serată la SS-iști

Pagină intenționat goală

Dragoste de ocazie

Fără să-şi fi dat seama cum, se găsi deodată în faţa unei clădiri mari şi cenuşii, la numărul 8, de pe Prinz Albrechtstrasse. Doi vulturi şi menţiunea „Poliţia secretă" erau gravate pe placa ovală de bronz.

Urcă scările ca un robot, deschise uşa grea a cărei clanţă se afla atît de sus încît se simţi la fel de mic ca un copil. Santinela SS nu-i aruncă nici o privire, în ciuda uniformei lui de ofiţer.

La etajul al patrulea se opri în faţa unei uşi cenuşii, pe care se putea citi, pe o mică placă de aramă: Stapo B2.

Se înfioră, ca şi cînd i-ar fi fost frig. Mai departe se deschise altă uşă. Apărură căşti negre şi strălucitoare; o femeie tîrîtă în lift, care coborî iute spre beciuri.

Un bărbat înalt şi blond, cu nasul acvilin—o înfăţişare ideală pentru Himmler—se interesă ce căuta locotenentul Ohlsen.

— M-am înşelat, şopti locotenentul ca în vis.

Coborî scara alergînd, ieşi în stradă şi răsuflă uşurat. Va putea să-i privească în ochi pe Bătrînul şi pe Legionar fără să roşească.

Ploua atunci cînd locotenentul Ohlsen părăsi vila. Locotenentul n-avea manta şi-şi ţinea cascheta în mînă ca ploaia să i se scurgă prin păr. Se opri, îşi ridică faţa spre cer, se bucură de ploaia care-i răcorea obrajii arzători...

Ce bine făcuse tînărul maior! Dumnezeule! Bine făcuse! Toată petrecerea stricată. Locotenentul simţi un fel de bucurie şi plecă mai departe. Oare el ar fi avut curajul acela absurd? Îi trecu prin minte un gînd, un gînd minunat... Să se întoarcă acasă, să sune, să sune îndelung, să se îndrepte liniştit spre aroganţii săi socri, să-l privească pe socrul său şezînd, impunător şi obez, în fotoliu, să-i spună tot ce gîndea

despre ei… Niște porci, nimic altceva! Porci acoperiți cu diamante. Să vadă ochii lor de pește atunci cînd își va înfige baioneta în pîntec… Ce caraghios ar fi!

Un Mercedes negru, cu număr oficial de poliție, îl ocoli. Înăuntru se întrezăreau ofițeri și doamne ce rîdeau. Locotenentul își spuse că se plictisea. Camarazii săi! Erau ani de cînd se despărțise de ei… Poate muriseră cu toții. Îl cuprinse teama și-l revăzu în minte pe micul legionar al cărui chip brutal păru că se ivește în spatele tufișurilor din apropiere. Un chip fără trup. Locotenentul spuse cu voce tare: „Salut, Alfred!”.

Micul legionar zîmbi cu zîmbetul său de cap de mort. Doar gura zîmbea, ochii niciodată. De multă vreme ochii și inima lui încetaseră să mai zîmbească.

— Ai avut dreptate, Alfred! Dumnezeule! Cîtă dreptate ai avut! Sîntem niște vite și vom muri în bălegar. Trăiască Legiunea Străină!

Strigă aceste cuvinte foarte tare, inconștient, își reveni și privi temător în jur. Un *Schupo* venea agale. Bănuitor, îl măsură pe locotenentul ud leoarcă din cap pînă-n picioare. Pe casca lui de polițist, vulturul lucea și ploaia i se scurgea de pe ceafă pe mantaua de ploaie, cu reflexe strălucitoare. Locotenentul grăbi pasul, în vreme ce polițistul se opri și-l urmărea cu privirea, gîndindu-se că în seara aceasta avea totuși noroc… nu fusese nici o alarmă. Își continuă drumul.

Locotenentul coti pe o stradă laterală. Amintirile se înghesuiau în mintea lui… Ziua cînd erau pe poziții în apropierea văii Elbrusului… O căldură toridă. Nici copaci, nici umbră. Cît timp trecuse de atunci. Atîția camarazi morți, cu un glonț în frunte, pe pozițiile acelea! De necrezut! Îi trecu prin fața ochilor un șir de chipuri, toți cei ce fuseseră împușcați în cap: *Unteroffizier* Schöler, *Gefreiter* Busch, *Panzerschütze* Schultze, *Oberschütze* Mall, *Feldwebel* Blom… cel care, după război, voia să meargă în Spania să cultive portocali. Vorbea mereu despre plantația de portocali, nu fusese niciodată în Spania și învăța spaniola dintr-un dicționar vechi și zdrențuit. În ziua cînd a murit—pușcașul siberian nu țintise bine, astfel că agonia lui a durat trei minute—le-a spus celor ce stăteau în jurul său: *Yo no me figuraba*.

Micul legionar, care știa spaniola, aprobă din cap și-i răspunse în aceeași limbă. Blom a murit împăcat, gîndindu-se la plantația lui de portocali. L-au îngropat lîngă un cactus răsucit, cu o bucățică de

portocală pe care Legionarul i-a pus-o în mînă, apoi au bătătorit bine pămîntul, ca lupii de stepă să nu-l sfîșie. N-aveau niciodată timp s-o facă așa cum trebuie, mureau atîția! Dar cu Blom era altceva, toată lumea cunoștea povestea plantației de portocali.

A doua zi a fost rîndul locotenent-colonelului Von Herling, pe care pușcașul siberian l-a lovit sub marginea căștii. A murit pe loc și pămîntul n-a fost bătătorit pe mormîntul lui pentru că era un nou-venit, dar în ziua următoare mai rămăsese foarte puțin din el, căci cîinii de stepă îl dezgropaseră. Comandantul, nebun de furie, pomeni de Curtea Marțială, dar era atît de cald în valea Elbrusului încît incidentul a fost uitat înainte de căderea serii.

Acest comandant era colonelul von Lindenau care, mai tîrziu, a căzut la Kiev, ars de viu în tancul său. Trupul lui carbonizat atîrna în afara turelei și Porta a spus că seamănă cu o friptură uitată în cuptor. Rîseseră. Cum nimeni nu-i simțea lipsa lui von Lindenau, au lăsat curățenia în grija lui Ivan, care a și făcut-o. Echipa rușilor a desprins cu ajutorul a două furci corpul colonelului, care a fost așezat într-o groapă, cu puțin pămînt peste el și nimeni n-a aflat vreodată unde-și doarme Lindenau somnul de veci! Ohlsen dădu din cap. Ce război!

Ajunsese pe malul Havelului și se așeză pe o bancă, în ploaie, șiroind de apă, dar puțin îi păsa și văzu că se afla alături de Prinz Albrechtstrasse unde Heinrich își avea biroul, la etajul al patrulea al *Stapo*. O fată venea agale, îmbrăcată într-o haină din piele roșie, cu o pălărie udă pe cap. Îi zîmbi. El îi întoarse zîmbetul și-și șterse fața.

Fata se așeză lîngă el pe banca șiroind de apă și-i oferi o țigară. Fumară în tăcere. Țigările erau umede.

— Sîntem uzi de-a binelea, spuse fata, care avea picioare frumoase.

Locotenentul făcu semn că da.

— Îți place să te plimbi prin ploaie?

— Nu, zise el, absolut deloc.

Fata fumă cu greutate.

— Nici mie.

Începură să rîdă și rămaseră un timp cufundați în gînduri. Fata rupse tăcerea:

— Vii de pe front?

— Da, din Est, și mă întorc curînd.

— Să facem o bucată de drum împreună, propuse ea ridicîndu-se.

Porniră pe drumul ce mergea de-a lungul Havelului.

— Și iubitul meu a avut o permisie, spuse fata încetinind pasul. Dar n-a mai vrut să plece.

Locotenentul o privi cu coada ochiului. Era drăguță, cu nasul cîrn, ca o pisicuță.

— A dezertat?

Fata făcu „da” din cap și-și șterse fața.

— Nu voia să se întoarcă acolo. Îi tăiaseră totul.

— Îi tăiaseră totul? întrebă locotenentul fără să înțeleagă.

Fata ceru altă țigară.

— Da, un glonț, o rană într-un loc nepotrivit, a fost nevoie să-l castreze. Ca să urineze avea un tub, puțea.

Locotenentul nu găsi nimic de spus. Și comandantul Fromm fusese castrat, însă de ruși. Compania lui îl găsise legat pe o masă în casa unui țăran, cu organele puse într-o farfurie lîngă el, ca la măcelărie. Era mort. Tot abdomenul îi era vînăt. Șapte prizonieri au fost executați cu un glonț în ceafă, nu fiindcă ar fi fost cu ceva implicați, ci pentru că trebuia dat un exemplu. Erau șapte georgieni din Regimentul 68 Grăniceri, toți din Tiflis, și au căzut cu fața înainte, ca mahomedanii atunci cînd își fac rugăciunea.

— Și-apoi ce s-a întîmplat cu logodnicul tău?

O tutuia, instinctiv. Povestea despre soldatul castrat îi legase, devenise și ea cineva de pe front. Un iubit castrat... Tristă poveste, ce făcea o fată în asemenea situație? Micul legionar fusese castrat și el, însă de călăi, într-un lagăr.

— L-au prins, spuse fata, scoțîndu-și pălăria ca s-o scuture.

— N-a avut noroc.

— L-au împușcat la Morellenschlucht, în același timp cu un general de aviație. Am fost să-i iau cenușa de la Curtea Marțială.

„La naiba!” gîndi locotenentul. „De fapt, ce mă privește pe mine povestea asta?”

— Mi-au dat-o într-o cutie de pantofi, cu recipisă, ca pe un colet poștal.

— Și ce-ai făcut cu cenușa?

Fata zîmbi și privi rîul.

— Am aruncat-o în Havel. Arătă apa cenușie și furioasă care curgea în fața lor, mai strălucitoare ca de obicei din cauza ploii. De-asta vin în fiecare zi aici, să-i spun: „Bună ziua, Robert!”. Uneori îi arunc flori și cînd plec îi spun: „La revedere, Robert, războiul încă nu s-a sfîrșit.”

— Te înțeleg, spuse locotenentul și se miră că o înțelege într-adevăr.

Amîndoi au mers acasă la fată. Ea și-a aruncat haina roșie pe un scaun și a propus să facă cafea, dar a descoperit că nu mai avea; nu mai avea nimic altceva decît cîteva sticle de bere și doi litri de votcă aduse de Robert de pe frontul de est. Au băut votcă dintr-o halbă de bere, apoi fata s-a întins pe sofa. Locotenentul o sărută și-i povesti despre Inge și Gunni, îi spuse și că voia să se răzbune.

— Nu folosește la nimic, șopti fata, strîngîndu-se lîngă el.

Îi strînse în mîini genunchii rotunzi, în vreme ce ea îl mîngîia pe păr.

— Ai păr frumos, cel al lui Robert era ca al tău, la fel de negru.

Mîna locotenentului alunecă mai sus, dar fusta era atît de strîmtă încît nu putea merge mai departe; fata își desfăcu picioarele aproape fără să-și dea seama, suspină, îl luă de gît. Degetele locotenentului continuau să urce; simți marginea ciorapului și, chiar deasupra, o cicatrice adîncă.

— Ce-i asta?

— O schijă de bombă, acum doi ani.

Rana sîngerase foarte mult în noaptea aceea. Un marinar de pe dragoarele de mine se grăbise să-i lege un garou din panglica beretei sale, cu partea pe care scria „Marina de război” la vedere. Dacă rana n-ar fi fost atît de gravă ar fi rîs, dar suferea groaznic, schija atinsese osul. „Un milimetru mai mult și adio picior!” spusese chirurgul. Își ridică piciorul ca să-l privească:

— Am picioare frumoase, nu-i așa?

— Da, spuse locotenentul.

O luă în brațe, o sărută. Ea deschise gura și se contopiră într-un lung sărut. Degetele încă nesigure îi traseră fusta în sus, în vreme ce fata se ridică puțin.

— Nu trebuie, șopti ea cu ochii închiși. Abia ne-am cunoscut!

Dar se lipi de el, își apăsă gura pe gura lui într-un sărut lacom, murmură niște biete cuvinte. El o mușcă de gît, îi sărută sfîrcurile sînilor dezveliți și își plimbă degetele pe umerii ei.

Uitară totul, cufundîndu-se în dragoste. Timp de o clipă, o culme a uitării și a vieții, din moment ce mîine avea să moară. Ea plîngea, dar de ce? Fără îndoială că n-ar fi știut să spună. Îl plîngea pe Robert, cenușă risipită pe fundul rîului, se plîngea pe ea înseși? O sirenă începu să urle.

Se ridicară pe jumătate și ascultară cu atenție încordată concertul infernal care bîntuia deasupra orașului, apoi căzură iarăși unul în brațele celuilalt.

— Sînt englezii, spuse ea. Totdeauna vin ziua.

Puteau fi auzite avioanele, foarte sus. Cum reușesc oare să găsească Berlinul pe vremea asta?

Începură exploziile, făcînd să se cutremure geamurile.

— Coborîm în pivniță? întrebă locotenentul.

— Nu, e groaznică, umedă și murdară. Să rămînem aici.

Se iubiră din nou și adormiră înlănțuiți, epuizați. Seara, cînd s-au trezit, continua să plouă. Băură, mîncară, făcură iarăși dragoste; se simțiră deodată foarte tineri. A doua zi veni sora ei, care era funcționară la SD. Expresia ei favorită era cuvîntul rahat, pe care-l folosea la fiecare două minute. Locotenentul era exasperat, o fată atît de frumoasă n-ar fi trebuit să folosească cuvinte...

— La naiba, voi doi nu v-ați plictisit pe întuneric? spuse ea rîzînd. Și dacă vă alegeți cu un copil? La dracu'!

Se duse la bucătărie și începu să scotocească printre crătiți.

— Sînt pe punctul să înființeze o nouă organizație, strigă ea scoțînd capul pe ușă. E secretă. La naiba, ce poveste! Vor să pună mîna pe ultimii tăiați-împrejur cu un regiment SD adus din Polonia și din Sudeți. Unul dintre ei, un SS-ist, m-a înghesuit la toaletă. Crede că serviciul e un bordel, ceea ce, la urma-urmei, e destul de adevărat.

Scăpă din mînă un ou.

— Rahat, strigă ea, lovind coaja cu piciorul.

— Alice e o adevărată scroafă, îi spuse fata locotenentului, dar e de treabă. Îi poți povesti orice, nu te denunță niciodată. A ascuns un

evreu aici, alături, dar n-a vrut să-l ajute pe Robert pentru că nu-i plac dezertorii. Zice că sînt lași.

Locotenentul făcu un gest vag. Ce era lașitate sau nu în acest război?

— Ai putea să dezertezi?

— Cine a dezertat? strigă Alice din bucătărie. Nu așteptă răspunsul. N-ai un șorț? Nu-l găsesc deloc! Rahat, uite-l!

— Nu cred că aș îndrăzni, răspunse locotenentul.

— Trebuie să fie atît de înspăimîntător pe frontul de est. Nu ți-e niciodată frică? întreabă ea mîngîindu-l pe obraz.

— Mi-e frică totdeauna, dar dacă rămîn acolo am o șansă să scap. Dimpotrivă, dacă dezertez și pun mîna pe mine, nu mai am scăpare: plutonul de execuție la Senne sau la Morellenschlucht.

— Sînt mulți executați?

— Un număr de necrezut.

— Și cînd pleci?

— Mîine.

Ea oftă și-l sărută iarăși cu buzele pline și fremătătoare, ca un rîu primăvara. Alice veni cu dejunul.

— Sper să-mi faceți onoarea. Heinz vine diseară, vom fi toți patru.

„Cine poate fi Heinz?" își spuse locotenentul.

Coniacul și berea treceau din mînă în mînă. Beau tot ce le cădea sub mînă și Alice obținea multe lucruri, sau mai bine-zis le fura, dar știa că ceilalți furau și ei și aceștia știau că ea știa!

Așa că sfîrșea prin a fura la lumina zilei.

— Alice, n-ai nici o urmă de moralitate, spunea sora ei. Nu poți totuși să stai în combinezon în fața locotenentului.

— Rahat, zise Alice, și la naiba cu morala.

Numitul Heinz, pe care-l auziră urcînd scările în fugă, intră așa cum intră cineva care are dreptul să facă zgomot; era *Unterscharführer* SS.

— Bună, fetelor! Uite, trăscău și cafea.

Scoase un hohot de bețiv și nu observă gradul lui Ohlsen, pe care-l numi fără fasoane „colega", dar locotenentului nu-i păsa de nimic.

Băură iarăși, glumiră, apoi se duseră la culcare. Alice gemea de plăcere, Heinz rîdea ca un mercenar și răsufla ca un taur.

A doua zi, în zori, locotenentul plecă fără să trezească pe nimeni, fără măcar să știe numele fetei. Se duse în gara Friedrichstrasse. Peronul era înțesat de soldați în permisie ce se întorceau pe front, unii însoțiți de cei apropiați, dar majoritatea singuri, căci erau evitate despărțirile în gară, care aminteau prea mult de înmormîntări. Ohlsen se plimba nervos pe peron. „Nu-i ceva obișnuit să pleci înainte de sfîrșitul permisiei”, gîndi el.

— De ce naiba nu luați trenul de la Charlottenburg? întrebă un funcționar al gării un grup de soldați. Găsiți mai ușor locuri, trenul se formează acolo.

Un subofițer bătrîn, ce stătea așezat pe raniță, spuse disprețuitor:

— În celălalt sens ar trebui să luăm trenul, ar trebui să mergem la Schleisinger Hof.

— De ce? E ultima stație din Berlin, plină ochi!

— Tocmai, rînji un *Obergefreiter* întins pe peronul ud, cu o cutie de mască de gaze sub cap. Nu e nici un tren de front în gara Silezia, dar, dacă-ți vizezi foile la comandantul gării, cîștigi o zi și pleci în ziua următoare.

Sosi un rapid, înțesat de soldați pe care bătrînul subofițer îi arătă rîzînd.

— Ăștia au înțeles! Pun rămășag pe ce vreți că trenul se va goli în gara Silezia, dar trebuie să ne grăbim. Dacă întîrzie, cîinii de jandarmi vor fi acolo și avem toate șansele să fim puși la zid.

Cîțiva soldați săriră spre tren, încercînd să se agațe.

— Nu le e bine! spuse subofițerul înveselit. Și ei s-au prins!

— Nici o oprire la gara Silezia! striga conductorul ce fugea în lungul peronului.

Se auzi un hohot de rîs asurzitor. „Ce vorbești! O să fim mai repede acasă!”

Funcționarul ce recomandase gara Charlottenburg privea cu gura căscată trenul arhiplin.

— *Führerul* nu va cîștiga războiul cu turma asta, spuse el, plecînd supărat. Un locotenent de blindate veni la locotenentul Ohlsen și-l salută cu familiaritate.

— Încerci șmecheria cu gara Silezia?

— Nu, răspunse Ohlsen, cu nepăsare.

— Dragă prietene, dar e o zi de permisie în plus!

— N-am chef, replică locotenentul zîmbind.

Ofițerul se întoarse pe călcîie și se îndepărtă repede. „Nazist sau tîmpit, își spuse el, probabil amîndouă.” Se duse spre doi locotenenți de infanterie, dintre care unul dispăru imediat în tren.

Agățate pe toate garniturile, pancarte scrise cu litere mari purtau lozinci încurajatoare, de exemplu: „Mergeți spre victorie!” Un subofițer scuipă pe una dintre ele: „N-au decît să meargă!”

Deodată se auzi un fluierat. Era semnalul de avertizare dat de un *Feldwebel* de la artilerie. Trei căști de oțel, trei jandarmi se iviră pe peron. Ochii amenințători sclipeau sub căștile strălucitoare. Trenul pe care-l aștepta locotenentul intră în gară și se opri în scrîșnet de frîne. Soldații se repeziră. Strigăte, chemări, înjurături, certuri.

— Urcați în vagoane, trenul pleacă!

Încet, trenul străbătu Berlinul, trecu peste Spree, în depărtare se ghiceau Alexanderplatz și Prefectura de poliție, unde sute de oameni închiși își așteptau fără îndoială moartea. În gara Silezia era o mulțime uriașă, dar puțini au urcat în tren. Coada în fața biroului comandantului gării creștea mereu, o coadă de oameni mulțumiți că reușiseră să-și vizeze hîrtiile și unii împinseseră îndrăzneala pînă acolo încît să spună familiei să-i aștepte dincolo de bariere. Un șuierat lung, megafoanele emiteau ordine. Trenul locotenentului își urmă drumul spre est.

Fiecare compartiment era plin cu o grămadă de bărbați în drum spre abator, care aveau încă în sînge amintirea celor cincisprezece zile minunate. Dar acum îi aștepta altceva: focul, blindatele, luptele corp-la-corp, sîngele, mutilările, moartea... Cuvinte cu o asemenea încărcătură de groază și suferințe încît depășea orice închipuire.

Ghemuit într-un colț, sub manta, locotenentul închise ochii, în vreme ce ceilalți jucau cărți, beau sau spuneau povești obscene. Locotenentul Ohlsen plîngea... în tăcere. Își plîngea fiul pierdut, căminul distrus, își plîngea singurătatea... Ba nu! Nu era singur. Acolo unde îl ducea trenul erau frații săi de arme, camarazii săi.

Și îi revedea pe toți: Bătrînul, ca o stîncă, micul legionar, Joseph Porta, Micuțul, atît de înalt, atît de prost, și toți ceilalți...

Trenul străbătea Germania.

În clipa aceea, în spatele frontului se încheia concentrarea de trupe sovietice. Totul fusese pregătit pentru cea mai mare ofensivă din istoria războiului.

Într-o groapă adîncă de obuz i-ar fi putut vedea pe Porta, Micuțul și un infanterist rus care jucau zaruri. Pistoalele lor mitralieră zăceau aruncate alături. Toți trei ajunseseră acolo în timpul luptei. Micuțul cîștigase deja o sticlă de votcă cînd urgia cea mare a frontului răbufni de la o zare la cealaltă și puse capăt jocului.

Două sute șaizeci și trei de divizii de infanterie și optzeci și cinci de divizii blindate porneau la atac.

Sfîrșitul Volumului III

